

Viện Trợ - Giao Dịch

Contents

Viện Trợ - Giao Dịch	1
1. Giao Dịch - Chương 1	1
2. Giao Dịch - Chương 2	6
3. Giao Dịch - Chương 3	10
4. Giao Dịch - Chương 4	13
5. Giao Dịch - Chương 5	18
6. Giao Dịch - Chương 6	22
7. Giao Dịch - Chương 7	26
8. Giao Dịch - Chương 8	31
9. Giao Dịch - Chương 9	37
10. Giao Dịch - Chương 10	41
11. Giao Dịch - Chương 11	46
12. Giao Dịch - Chương 12	51
13. Giao Dịch - Chương 13	56
14. Giao Dịch - Chương 14	60
15. Giao Dịch - Chương 15	65
16. Giao Dịch - Chương 16	71
17. Giao Dịch - Chương 17: Phiên Ngoại: Tết Nguyên Tiêu	75

Viện Trợ - Giao Dịch

Giới thiệu

Thể loại: Nguyên sang, Đam mỹ, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Ngược luyến, Chủ thụ, Khế ước tình nhân, Niên t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vien-tro-giao-dich>

1. Giao Dịch - Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Liều Chanh cẩn thận nhìn thông tin cá nhân cơ bản trên trang web thêm một lần nữa, rồi cục ả xác nhận.

Hai ngày sau, cậu lần thứ hai vào lại trang web kết giao này, nhận được mấy chục tin nhắn mật, Liều Chanh vội vàng lướt nhanh chủ đề, nội dung các tin nhắn, cuối cùng, con trỏ chuột dừng ở một ID tên là “Lục Tầm Hoan”.

ID đăng ký: Lục Tầm Hoan.

Giới tính: Nam.

Tuổi tác: 33 tuổi.

Nghề nghiệp: Giám đốc công ty tư nhân.

....

Lời nhắn: Tôi khá là có hứng thú với cậu, nếu cậu cũng vậy, vui lòng để lại phương thức liên lạc, điều kiện sẽ gặp mặt nói chuyện.

Đính kèm bên trong còn có một tấm hình, rất hiếm thấy, bình thường các kim chủ lên trang web tìm tình nhân, thông tin cá nhân thường tiết lộ rất ít, lưu lại ảnh lại càng hiếm.

Liều Chanh mở bức ảnh, là một tấm ảnh du lịch khá tùy ý, người đàn ông vóc người rắn rỏi, dung mạo anh tuấn, nhìn qua đúng là cảnh đẹp ý vui, hần cười như không cười đứng bên con đường lớn thẳng tắp vắng vẻ, sau lưng là một đám chim bồ câu cùng bầu trời xanh thẳm.

Liều Chanh không xem tiếp các tin nhắn sau nữa, thật nhanh gõ nội dung trả lời, con chuột vẽ vài vòng trên màn hình, cuối cùng cũng dứt khoát ấn vào nút gửi đi.

Sau ba ngày là thứ sáu, Liều Chanh buổi chiều không có tiết, đến địa điểm ước định rất sớm — cách trường học của cậu không xa lắm, nhưng là một club tư nhân hiếm thấy những sinh viên bình thường như bọn họ.

“Tôi hẹn gặp Lục tiên sinh.” Liều Chanh ở cửa club do dự một lúc, rốt cuộc lấy dũng khí đến gần nhân viên lễ tân, đưa cho họ số thẻ hội viên của Lục tiên sinh.

Nhân viên lễ tân khẽ khom người, mỉm cười mời cậu vào trong. Liều Chanh bị mang tới một phòng tư, bên trong bố trí gọn gàng mà ấm áp, giữa bàn ăn bày một hồ cá nhỏ, bên tường là ghế sofa bọc da màu đỏ sẫm, trong bình sứ bên cạnh khay trà cắm vài cành hồng mai* ướat át xinh đẹp.

* Hồng mai:

“Lục tiên sinh đã dặn, nếu như ngài tới trước, có thể xem trước thực đơn.” Nhân viên phục vụ đặt menu trên bàn trước mặt cậu, lại rót cho cậu một chén trà nóng.

“Vâng, cảm ơn.” Liễu Chanh có chút ngưng ngưng cười cười với hắn, phục vụ hiểu rõ gật đầu, lui ra.

Liễu Chanh không lật menu, cậu tựa cằm trên bàn, nhìn nhìn cá hai đuôi cả thân trắng tuyết, cá ba đuôi đầu có mũ hồng trong bể cá mà chờ.

Không biết đợi bao lâu, cửa phòng rốt cuộc mở ra, một người đàn ông cao lớn đi tới. Hắn không giống trong hình lắm, hôm nay mặc âu phục chỉnh tề, nghiêm túc mà tao nhã, mang đậm vẻ phong độ của tinh anh xã hội. Lục Tầm cởi áo khoác ngoài cùng khăn quàng cổ đưa cho phục vụ, không nhanh không chậm đi đến chỗ Liễu Chanh, trên mặt mang ý cười ôn hòa, hắn cách Liễu Chanh khoảng hai bước chân thì dừng lại, đưa tay phải ra với cậu: “Liễu Chanh đúng không? Xin chào, tôi là Lục Tầm.”

Liễu Chanh vẫn khấn trương từ lúc người đàn ông vào cửa, lúc này mới hoang mang đứng dậy, tay đẩy bàn, lại đem cả cốc trà đánh đổ.

Cậu nhất thời không biết nên đi nhặt cốc trà hay bắt tay cùng Lục Tầm, lúng túng cứng người đứng đó.

Phục vụ tay mắt lanh lẹ, trước khi nước trên mặt bàn rót xuống đất, đã hỏa tốc thu dọn xong.

Liễu Chanh rốt cục đưa tay phải ra, bắt tay với Lục Tầm đã gơ tay giữa không trung nửa ngày chờ cậu, nhỏ giọng nói: “Xin chào Lục tiên sinh.”

Liễu Chanh sinh non, trời sinh khí huyết không đủ, vừa đến mùa đông tay chân lạnh lẽo, mặc dù Lục Tầm mới từ ngoài vào, trên người còn vương khí lạnh, nhiệt độ lòng bàn tay vẫn cao hơn cậu.

“Tay lạnh như vậy?” Lục Tầm khẽ cau mày, tiến thêm một bước về phía trước, dứt khoát đem tay trái Liễu Chanh cũng kéo lên, bao vào trong hai bàn tay ấm áp của hắn.

Liễu Chanh lập tức trốn to hai mắt, trên mặt kinh hoảng lo sợ, cậu theo bản năng dùng sức, rút tay ra: “Lục tiên sinh.....” Cậu ép mình nhìn thẳng ánh mắt sáng ngời thâm thúy của Lục Tầm: “Tôi đối rồi.”

Lục Tầm chọn món, bình tĩnh nhìn cậu bé đối diện, ánh mắt ái muội mà thẳng thắn. Ngoài đời Liễu Chanh còn dễ nhìn hơn tấm ảnh trên trang web, hiện giờ rất ít ai trên mạng tìm kiếm chủ mà không P* ảnh, Lục Tầm nghĩ tới đây, bên môi không khỏi nhếch lên ý cười. Từ ấn tượng đầu tiên, Lục Tầm phi thường hài lòng với Liễu Chanh, cậu bé này sạch sẽ thanh tú, nhắc tay cũng mang theo chút cảm giác ngây ngô của người trí thức, như một đóa hoa sen nước đang hé nở. Khóe mắt của cậu hơi trĩu xuống, lúc buông mi càng lộ vẻ dịu ngoan, khiến người ta không khỏi sinh lòng thương tiếc.

*P = Photoshop

“Em thành niên chưa?” Lúc mang món ăn lên, Lục Tầm đột nhiên hỏi: “Đang học năm nhất?”

Liễu Chanh ngay lập tức ngồi thẳng, tầm mắt từ cá ba đuôi chuyển đến mặt Lục Tầm, nghiêm túc trả lời: “Vâng, tôi 19, năm nhất hệ hóa học H đại.” Cậu nói xong, lại lục chứng minh thư cùng thẻ sinh viên đặt lên bàn đẩy ra trước mặt Lục Tầm: “Tôi nói với ngài trước đó, đều là sự thật.”

Lục Tầm nhìn lướt qua căn cứ xác đáng của Liễu Chanh, có chút dở khóc dở cười: “Em không cần khẩn trương như vậy..... Tôi không có ý gì cả, chỉ đang tùy tiện tâm sự.”

“Tại sao học hóa học? Tự chọn? Thích không?” Lục Tầm thả nhẹ giọng nói, giống như sợ dọa đến “cừu nhỏ lạc đường” này.

Nhưng lần này Liễu Chanh không do dự hoang mang, cậu thậm chí còn nở nụ cười, Lục Tầm không biết có phải ảo giác của hắn hay không, hắn cảm thấy đáy mắt cậu bé dường như có như không lóe qua tia sáng sắc bén: “Yêu thích. Bởi vì hóa học rất chính xác, trực tiếp, chứa vạn trạng thái, mọi thứ trên thế gian, nói cho cùng đều là phản ứng hóa học mà thôi.” Liễu Chanh nhìn về phía cá ba đuôi nho nhỏ vô tội lại vô tri trong bể cá: “Tỷ như muốn giết con cá này, cần một lượng thuốc chính xác đến từng mili, thời gian không chế cũng không được quá một giây, đây là một loại sức mạnh...”

Lục Tầm đang gấp đồ ăn cho Liễu Chanh dừng lại, yên lặng nhìn cậu.

“Tôi...tôi chỉ đang lấy ví dụ thôi.” Liễu Chanh đột nhiên ngừng, hạ mi, hơi liếm môi.

“A.” Lục Tầm gấp một miếng sườn kim sa* đặt vào đĩa của Liễu Chanh, cười nói: “Loài cá này gọi là ”Nga đầu hồng*“, rất hiếm và khó nuôi, em đừng đánh chủ ý gì lên nó.”

* sườn kim sa

* : bản gốc là cá vàng đầu ngỗng đỏ, ở Việt Nam gọi là Hạc Đỉnh Hồng (Red Cap Oranda Goldfish - *Carassius auratus*), có nguồn gốc Trung Quốc, là một giống cá cảnh dễ nuôi và phổ biến hiện nay, nhưng năm, mười năm trở về trước, loại cá tàu ba đuôi này được người Hoa sản xuất và kinh doanh vẫn được coi là giống cá cao cấp và quý hiếm.

“Lục tiên sinh có cũng có nghiên cứu về cá vàng?” Liễu Chanh dùng đũa hơi gẩy miếng sườn, có chút mất tập trung.

“Có biết một chút...” Lục Tầm chuyển đề tài, trực tiếp hỏi: “Em có hài lòng với tôi không? Không làm em thất vọng chứ?”

Đũa của Liễu Chanh trượt trên đĩa, phát ra tiếng ma sát chói tai, cậu ngẩng đầu lúng túng nhìn hắn: “Vừa..... ý ạ.” Từ bao giờ đến lượt cậu không hài lòng với kim chủ vậy?

Lục Tầm lại cười bảo: “Vậy thì tốt. Tôi cũng không muốn làm khó người khác. Em vừa ý tôi, vậy tôi coi như em đồng ý chúng ta cùng phát triển quan hệ trên nguyên tắc đôi bên cùng có lợi? Sao?”

Hai gò má trắng nõn của Liễu Chanh dưới ánh đèn mập mờ hiện lên một chút ửng hồng, cậu gật gật đầu.

“Mỗi tháng trước ngày mùng mười, tôi sẽ gửi số tiền ước định tới thẻ. Yêu cầu của tôi, cũng rất đơn giản, một, thời gian địa điểm phương thức hẹn do tôi quyết định, nếu em có ý kiến khác, chúng ta có thể thương lượng, nhưng tôi không mong muốn em khi không có lý do thích hợp, mà từ chối tôi; thứ hai, trong thời gian em cùng tôi qua lại, không thể có bạn trai khác, đương nhiên bạn gái cũng không được.”

Lục Tầm nói mấy câu này giống như lời chào hỏi bình thường, thoải mái hơn nhiều so với những cuộc đàm phán trên bàn làm việc của hắn.

“Nghe rõ chưa?” Lục Tầm dùng khăn ăn trắng như tuyết xoa nhẹ khóe miệng, nhàn nhạt nhìn Liễu Chanh.

Liễu Chanh chăm chú gật đầu: “Rõ rồi.”

Đến lúc này, Lục Tầm mới kinh ngạc phát hiện, đứa nhỏ này chẳng hỏi gì cả.

Là do quá căng thẳng nên quên hỏi? Hay căn bản chẳng quan tâm cái gì? Không lo bị lừa gạt, không lo đối phương có vợ mang bối cảnh phức tạp hoặc đặc biệt, gây ra phiền toái gì đó?

Liều Chanh không hỏi gì, ngược lại Lục Tầm có chút lo lắng.

“Sao em lại làm cái này? Trong nhà có khó khăn gì?”

Liều Chanh hình như cảm thấy câu hỏi này rất buồn cười, khoe miệng cậu hơi nhếch, bên má hiện hai cái lúm đồng tiền nho nhỏ: “Lục tiên sinh, tôi cần tiền. Nếu như anh nhất định phải hỏi.....” Ánh mắt Liều Chanh trở nên hơi lạnh, cậu bình tĩnh nói: “Cha tôi bảy năm trước đã qua đời do tai nạn giao thông, mẹ tôi có bệnh tinh thần.”

Lục Tầm hồi hận đã hỏi vấn đề biết chắc sẽ không thu được kết quả tốt như vậy, hần định nói vài câu an ủi, lời chưa ra khỏi miệng đã bị tiếng chuông điện thoại của Liều Chanh cắt đứt.

Liều Chanh lấy điện thoại di động ra, do dự nhìn Lục Tầm.

Lục Tầm ra hiệu cho cậu có thể nhận.

“A lô, dì Mai?” Liều Chanh hạ thấp giọng, cau mày: “Con trở lại ngay, nhờ dì ở lại thêm một chút, vâng, cảm ơn dì.”

“Sao vậy? Có việc?” Lục Tầm không quá vui vẻ, hần vốn dự định cơm nước xong, liền mang Liều Chanh tới khách sạn, nếu đã nói rõ ràng, không cần thiết lãng phí thời gian thăm dò, cũng không phải đang yêu đương.

“Xin lỗi Lục tiên sinh, nhà tôi có việc, có thể đi trước không?” Liều Chanh nhìn hần, vẻ xấu hổ trên mặt tựa hồ là thật sự.

“Vậy cũng thật đáng tiếc...” Lục Tầm nói đầy ẩn ý, “Ngày mai thứ bảy, em không sao chứ? Cho tôi thời gian, tôi cho tài xế đi đón em.”

“Vậy thì.....” Liều Chanh suy nghĩ một chút: “Tôi muốn cùng mẹ ăn cơm, bây giờ tối được không?”

“Có thể.” Lục Tầm nhìn Liều Chanh đứng lên, cầm ba lô, gật đầu với hần, ý muốn đi ra cửa.

“Lại đây.” Lục Tầm đuổi tay về phía cậu.

Liều Chanh dừng chân, quay người đi đến trước mặt hần, Lục Tầm ngẩng đầu, cười như không cười nhìn cậu: “Cứ như vậy mà đi? Không bày tỏ chút gì sao?”

Liều Chanh hơi sững sốt, rút cuộc cúi người, trên gò má Lục Tầm như chuồn chuồn lướt nước mà hôn một cái.

“Ngoan —” Lục Tầm kéo dài âm cuối, vỗ vỗ má Liều Chanh, lại rút một xấp tiền trăm đồng từ ví: “Di động em cũ quá rồi, đi mua cái mới đi.”

Ôi câu cuối:))

2. Giao Dịch - Chương 2

Liều Chanh về đến nhà, mới vào cửa, giọng điệu không vui của dì Mai đã cất lên: “Mẹ con lại phát bệnh, con lại xem đi —” dì vừa dùng sức quét thủy tinh vỡ trên sàn, vụn lá trà cùng nước tràn xung quanh, vừa oán giận với Liều Chanh: “Tình huống của bà ấy càng ngày càng không ổn, lúc phát điên dì cũng không ngăn được, Chanh Chanh, con có nghĩ tới hay không, khi nào đưa bà tới bệnh viện? Không phải đi không muốn quản, nhưng tình hình này thật sự không quản nổi...”

Mấy câu kế tiếp của dì Liều Chanh cũng không nghe rõ, nhưng mấy lời oán giận nghìn bài một điệu như vậy cũng không phải ngày một ngày hai. Dì Mai nói năng chua ngoa nhưng tâm đầu hủ, sẽ không mặc kệ, huống chi Liều Chanh cũng không bắt dì làm không công, tiền một đồng cũng không thiếu.

Liều Chanh đi tới cầm chổi trên tay dì, một tay ôm bờ vai dày rộng của bà, hơi làm nũng nói: “Dì cũng không thể mặc kệ hai mẹ con con, dì với mẹ con bao năm là chị em tốt, dì cũng chính là dì ruột của con, sau này con cũng hiếu thuận với dì như mẹ ruột vậy...”

Dì Mai nghe hết lời ngon tiếng ngọt của cậu, buồn bực trên mặt chạy sạch sành sanh, đưa tay búng trán cậu: “May mà dì khỏi bệnh ở nhà không có việc gì làm, nếu không hai mẹ con phải làm sao đây? Chanh Chanh,” dì lại ân cần nói: “Con đến cùng nghĩ thế nào, tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, sau khi cha con mất, người gây tai nạn bồi thường nhiều tiền như vậy, đừng nói để mẹ con chọn một bệnh viện tốt, ngay cả mua ba căn nhà đều đủ rồi chứ? Chẳng lẽ khoản tiền kia con một phần cũng chưa động tới?”

Liều Chanh cười qua loa, cúi người quét dọn: “Dì để con suy nghĩ thêm đi, bệnh viện dù tốt, cũng không bằng ở nhà được, con sợ mẹ con không thích.”

Dì Mai thở dài, xoay người đi lấy túi: “Tùy tiện đi, dì đi rồi, ngày mai có cần dì tới nữa không?”

Liều Chanh cười: “Phải tới, tối dì còn phải ngủ ở nhà con.”

Tiến dì Mai, Liều Chanh đi vào phòng ngủ nhìn mẹ, mẹ cậu sau khi phát điên một trận, cũng an tĩnh lại, ngồi cạnh bàn đọc sách, ôm một khung ảnh, thân thể hơi đông đờ, còn khe khẽ hát.

“Mẹ ——” Liều Chanh thả nhẹ thanh âm, nhưng đáy mắt một mảnh lạnh lẽo, cậu nhẹ nhàng mà dứt khoát rút khung ảnh trong tay mẹ ra: “Đừng xem.”

Đó là tấm ảnh chụp chung một nhà ba người, bởi vì đã lâu năm mà có chút ố vàng, khi đó cậu khoảng mười tuổi, còn là một bé shota phấn điều ngọc trác (như đúc từ ngọc).

Hạnh phúc bao nhiêu, khi mất đi lại càng thống khổ.

Mẹ ngẩng đầu nhìn cậu, tóc tán loạn cùng hai mắt đỏ bừng khiến bà nhìn có chút dữ tợn, ánh mắt đại ra của bà dừng trên mặt Liều Chanh chốc lát, trong mắt tàn lửa lấp lóe, cuối cùng bùng cháy như lửa lớn lan khắp đồng cỏ, bà đột nhiên đưa tay đẩy Liều Chanh, khàn giọng hô: “Chính là mày! Là mày hại chết ba mày ——”

Có thể là vừa dằn vặt một trận, lần này sức của bà cũng không lớn, Liều Chanh bị đẩy hơi lão đảo, chân miễn cưỡng đứng vững ——

“Phải, ba ba là con hại chết, mẹ nói suốt bảy năm, con làm sao quên.”

Biểu hiện của cậu lạnh nhạt vô cùng, xoay người lấy một cái thắt lưng từ trong ngăn kéo, thắt lưng đã hư hại nghiêm trọng, bên mép đã bị tróc ra, mặt trên còn có vết bẩn sẫm màu không biết từ cái gì, Liều Chanh ném dây đeo vào tay mẹ, quỳ xuống, hai tay lập tức đặt trước người, lòng bàn tay hướng lên trên, nhìn kỹ mắt mẹ: “Tay trái hay tay phải?”

Mẹ ngây ngốc nhìn cậu, ánh lửa trong mắt dần tắt, bà như đang cầm một củ khoai nóng bỏng tay, vội vã quăng dây lưng ra ngoài, sắc mặt cứng ngắc, môi run run, lẩm bẩm: “Đừng để cho tao nhìn thấy mày...”

Liều Chanh cười lạnh: “Sợ cái gì? Trước đây không phải rất hưởng thụ sao?”

.....

Từ rất sớm Lục Tầm đã dặn dò tài xế chở theo hắn đi đón Liều Chanh, nhắc tới cũng kỳ quái, tiếp xúc có một giờ, xa nhau không tới hai tư tiếng, hắn đã có chút nhớ cậu bé kia rồi.

Lục Tầm nhìn sắc trời dần u ám ngoài cửa sổ, tự giễu, chắc là cô đơn quá lâu đi.

Hắn không có gia thất, một thân một mình, lúc trẻ cũng không phải không nghĩ đến việc tìm một bầu bạn lâu dài ổn định, nhưng nỗ lực nhiệt tình trôi qua, quay đầu lại cũng chỉ là một cảnh tượng huyễn ảo, từ từ, cũng chẳng có hứng muốn tìm nữa.

Chẳng bằng tìm mấy cậu bé trẻ trung xinh đẹp, chưa va chạm nhiều, anh tình tôi nguyện, theo nhu cầu hai bên, cân nhắc làm bạn cùng an ủi. Cũng không chừng sẽ gặp được người thích hợp, chuyện duyên phận ai nói rõ được đâu.

Khoảng nửa năm trước, hắn kết thúc một đoạn quan hệ tương tự, cậu trai kia gọi là Tiểu Vũ, tốt nghiệp đại học liền ra nước ngoài học tiếp, trước khi chia tay, hắn đưa Tiểu Vũ một món tiền ngoài ngạch, xem như là “học bổng”, hắn vẫn luôn săn sóc hào phóng với tình nhân, chưa bao giờ tính toán trên vật chất.

Xe chậm rãi dừng trên đường nhỏ cạnh một tiểu khu cũ kỹ, lão Hồ tài xế quay đầu lại nói: “Ông chủ, phía trước không vào được nữa.” Lục Tầm gật đầu cười nói: “Vậy ở đây chờ chút đi.”

Lão Hồ nhìn xung quanh, còn nói: “Nơi này hình như tôi tới rồi.”

Lục Tầm không để ý lắm, nhẹ nhàng nói: “Bác là lão tài xế, toàn thành phố ngõ lớn ngõ nhỏ có chỗ nào không quen?”

Lão Hồ liếc hắn: “Ông chủ hôm nay tâm tình không tệ a.” Lão làm việc ở Lục gia nhiều năm, Lục Tầm có vui hay không, lão nhìn là biết, mất năm nay, thời điểm hắn vui vẻ như thế ít lại càng ít.

“Ừ.” Lục Tầm soi gương chiếu hậu sửa sang cổ áo, thuận miệng hỏi: “Đẹp trai không? Không già chứ?”

Lão Hồ cười ha ha: “Soái cực kì, con gái tôi mỗi ngày đều bảo, lớn lên tìm đối tượng nhất định phải tìm một người như Lục thúc thúc vậy.”

Liều Chanh từ trên lầu đi xuống, tóc ướt nhẹp, gió lạnh thổi qua, không khỏi run lập cập. Cậu rút vai khoanh tay đi tới đầu phố, nhìn thấy chiếc Audi A8 vô cùng không hợp với hoàn cảnh xung quanh, nhìn đúng biển số xe, liền đi thẳng tới.

Liều Chanh vốn tưởng chỉ có tài xế tới đón, không nghĩ lại thấy Lục Tầm. Chờ Lục Tầm đích thân xuống xe nhét cậu vào phía sau xe, cậu vẫn còn có chút giật mình.

“Sao vậy? Nhìn thấy tôi không vui sao?” Lục Tầm bao đôi tay lạnh lẽo của Liều Chanh trong lòng bàn tay, “Sao tóc vẫn còn ướt?”

“Tôi vừa tắm.” Liều Chanh thấp giọng nói, lần này cậu không từ chối Lục Tầm kéo tay mình, thế nhưng mười ngón vẫn nắm chặt, không chịu thả lỏng.

Lục Tầm không miễn cưỡng, hẩn lúi một cái khăn lông lớn sạch sẽ từ phía sau xe, lật phật trùm lên đầu Liều Chanh, dịu dàng lau tóc cho cậu, mùi sữa tắm như có như không cùng mùi hương tự nhiên nhẹ nhàng khoan khoái từ cổ áo hơi mở rộng của cậu bé tràn ra, Lục Tầm động tác ổn định, nhưng hô hấp không thể tự chủ mà loạn nhịp.

Liều Chanh tựa hồ cảm thấy gì đó, cậu nhìn xuống dưới chân, bên trong xe ánh sáng ít ỏi, ánh mắt cậu bé không quá rõ ràng, cậu đột nhiên lại gần Lục Tầm, nửa áp sát nửa dựa vào lồng ngực của hắn, như nỉ non mà nói: “Hôm nay thật là lạnh a.....”

Phòng ngủ trong khách sạn ấm áp như xuân, Lục Tầm chỉ vào một túi lớn đồ ăn vặt trên bàn, xoa xoa mái tóc gần khô của Liều Chanh: “Mua cho em chút đồ ăn vặt, không biết em thích ăn gì, ăn tạm nhé.....” Ngón tay của hắn từ tóc mai cậu bé trượt xuống dưới, xẹt qua chóp mũi xinh xắn, vuốt nhẹ lên bờ môi mềm mại hơi hé: “Tôi đi tắm, bé ngoan chờ chút nhé.”

Liều Chanh không nhúc nhích, trức trặc cười.

Chờ một lúc, trong buồng tắm vọng ra tiếng nước ào ào, Liều Chanh mới đi qua lật qua lật lại túi đồ ăn, thịt bò khô chocolate khoai chiên, còn có một túi kẹo dẻo (marshmallow) hồng nhạt.

Liều Chanh thấy buồn cười, nhưng cậu vẫn mở túi kẹo dẻo, vo tròn viên kẹo mềm mại màu phấn hồng thành một cục nhỏ, ném vào miệng, sau đó tiện tay bật TV.

Không biết là kênh nào, đang phát một bộ phim cũ “Léon: the Professional”.

Liều Chanh ngồi xếp bằng trên thảm trải sàn, nghe Mathilda hỏi Léon: “Is life always this hard, or is it just when you are a kid ”

Leon trả lời em: “Always like this.”

Cuộc đời sẽ luôn khó khăn sao? Hay chỉ khi ta còn bé mới vậy.

Vẫn luôn thế thôi.....

Liều Chanh đang xem đến nhập tâm, đằng sau có tiếng bước chân nhè nhẹ, cậu không quay đầu lại, cảm giác Lục Tầm ngồi lên ghế salon phía sau cậu.

Liều Chanh đợi một lúc, người phía sau không nói gì cũng không có động tác gì, cậu do dự một chút, chủ động dịch ra sau một chút, tựa đầu lên đùi Lục Tầm.

Lục Tầm nhìn chăm chăm tóc cậu bé một lúc, đột nhiên đưa tay kéo người lên đặt lên đùi, ôm chặt trong ngực.

“Ăn gì thế?” Lục Tầm hỏi cậu, nhìn gần đôi mắt Liều Chanh đẹp đẽ như chứa ngàn vì sao.

“Kẹo dẻo.” Liều Chanh trả lời, lúc cậu nói chuyện, khoe miệng tràn ra một ít nước màu trắng hồng, trong hoàn cảnh mờ tối nhìn không rõ cảnh vật cùng tiếng nhạc phim phiến tình, đáng vẻ như vậy thật sự rất tự nhiên mà mê hoặc.

“Ăn ngon không?” Bàn tay to của Lục Tầm ấn gáy Liều Chanh, khiến trán hai người dán vào nhau, mũi đối mũi.

“Ừm. Ngọt vô cùng.” Liều Chanh trong bàn tay còn một viên kẹo khác liền đút cho Lục Tầm: “Anh nếm thử.”

3. Giao Dịch - Chương 3

Lục Tầm ngậm kẹo dẻo trong miệng, tiện thể dùng đầu lưỡi liếm ngón tay Liều Chanh, đầu ngón tay của cậu man mát, ngón tay tinh tế thon dài.

“Em cũng rất ngọt.” Lục Tầm giọng hơi khàn khàn, không nói gì hôn lên môi Liều Chanh, hắn cũng không muốn phí nhiều lời tình chàng ý thiếp, hắn không phải nhà từ thiện, đồng giá trao đổi mà thôi, mọi chuyện đều là đương nhiên.

Hô hấp Liều Chanh căng thẳng, rắng đỏ như có sinh mệnh vội vã bò lên khuôn mặt, cậu run rẩy mở môi, trức trắc nghênh đón.

Trong nụ hôn tinh tế có cả hương sữa ngọt ngào, tiếng nước lách tách nhẹ vang bên tai hai người. Lục Tầm cũng không vội vã, hắn cẩn thận mà săn sóc thăm dò trên môi lưỡi ẩm áp của Liều Chanh, dùng kỹ xảo cùng kiên trì kích thích nụ hoa chờ dục vọng khai mở. Mãi đến tận khi hắn cảm giác hô hấp của

Liều Chanh trở nên dồn dập, tay ôm trên eo hắn dần dần nắm chặt, mà thân thể cũng không tự giác mềm xuống, trong lòng hắn âm ỷ đắc ý, như gần như xa rời môi Liều Chanh.

Liều Chanh hơi mờ mịt nhìn hắn, nuốt vào nước bọt sắp tràn ra, hầu kết bất an trượt lên trượt xuống. Lục Tầm hơi cong khóe miệng, nhẹ nhàng tháo dây áo tắm của Liều Chanh, bàn tay trượt trước ngực cậu, làn da trắng bóng loáng, như gấm lụa đẹp nhất. Hắn hơi dùng sức bóp, đồng thời kề bên tai cậu, thấp giọng hỏi: “Quả cam nhỏ, trước đây đã làm cùng người khác chưa?”

Liều Chanh cảm thấy nhói nhói trước ngực, cậu chưa bao giờ biết nơi đó có thể nhạy cảm đến vậy, cậu hơi nghiêng đầu đi, cắn môi thở dốc, khó khăn nói: “Chưa....”

Lục Tầm có vẻ rất hài lòng, hắn cũng không nhất định phải tìm chim non, chẳng qua cảm thấy đây là đang dẹt hoa trên gấm* (làm cho sự vật/việc càng hoàn hảo hơn). Tay trái hắn ôm eo Liều Chanh, tay phải tiếp tục đi xuống dưới, xẹt qua eo Liều Chanh, khi đi vài vòng trên rốn cậu, hắn phát hiện bên dưới cậu trần trụi, không có quần lót.

“Tự giác như vậy?” Hắn cười trêu, ôn nhu hôn vành tai trắng mịn của Liều Chanh: “Thưởng cho em.”

(.....)

“Lục tiên sinh.....” Liều Chanh đột nhiên hơi vùng vẫy, xấu hổ không chịu nổi, âm thanh run rẩy: “Cầu xin anh... mang bao được không?”

Lục Tầm dừng một chút, không lên tiếng, đột nhiên ưỡn người đẩy một cái.

Liều Chanh vừa sợ vừa giận kêu một tiếng, đường cong bả vai căng chặt, đầu ngón tay vùi vào khe sofa: “Anh...”

Lục Tầm nhẹ nhàng động vài cái, mới dán vào bên tai Liều Chanh đùa nói: “Dừng sợ, tôi đeo.”

Liều Chanh: “.....” Cậu cảm thấy mình bị trêu đùa, rồi lại không thể làm gì, không thể làm gì khác hơn là cắn chặt môi không phát ra tiếng.

“Tức rồi?” Lục Tầm liếm hôn cổ và tai cậu, từng chút dụ dỗ: “Lúc make - love cần chuyên tâm, trừu tôi ra đừng nghĩ về gì khác, bằng không tôi sẽ phạt em.....”

Lục Tầm thực thi trừng phạt dịu dàng của hắn bên trong thân thể Liều Chanh... Theo từng tác từng tác khai phá của hắn, phát hiện một mảnh cát đầy châu báu chưa từng có người đặt chân đến, hắn mừng rỡ chinh phục giữ lấy, khoái cảm như một làn sóng mãnh liệt nổi tiếp, bao trùm lên cậu bé cùng người đang chiếm lấy cậu.

Trong phòng tràn ngập âm thanh da thịt va chạm và tiếng thở dốc vỡ vụn .

Lục Tầm biến hóa tư thế và tiết tấu, ở trên sofa, trên tấm thảm và trên giường, mang Liễu Chanh làm nhiều lần, mãi đến khi cổ họng cậu bé khàn khàn, cuối cùng gần như đã ngất trong lồng ngực hắn, lúc này mới chịu buông tha cậu. Lục Tầm ôm Liễu Chanh đi tắm rửa, lúc đặt cậu lên giường, Liễu Chanh đã mệt đến nỗi không mở nổi mắt.

Trong lúc hoảng hốt cậu cảm giác được Lục Tầm hôn mấy cái lên mắt cùng khoe miệng mình: “Bảo bối, ngủ đi.”

Liễu Chanh miễn cưỡng mở mắt ra, muốn cười với hắn cười một cái, nhưng lại thấy Lục Tầm bưng cốc nước, đưa một viên thuốc trắng vào miệng.

“Anh làm sao vậy?..... Không thoải mái sao?” Liễu Chanh mờ mịt nhìn hắn, lúc nói chuyện cổ họng đau như bị xé rách.

“Không có chuyện gì. Giấc ngủ của tôi không tốt lắm, cần uống thuốc.” Lục Tầm đưa tay lại che mắt cậu: “Ngủ đi”.

.....

Bốn giờ sáng, Liễu Chanh tỉnh lại từ trong ác mộng, lồng ngực cậu nhấp nhô mãnh liệt, toàn thân đau nhức, trên da phủ kín một lớp mồ hôi lạnh, cậu trừng mắt nhìn trần nhà phát ngốc, bỗng cảm giác được người đàn ông bên cạnh giật giật.

Lục Tầm cho dù dưới tác dụng của thuốc, ngủ cũng không quá sâu, hắn ôm Liễu Chanh vào trong lồng ngực của mình, nửa tỉnh nửa mơ hỏi: “Liễu Chanh, sao vậy?”

Liễu Chanh trở mình trong ngực hắn ấm áp, đưa lưng về phía Lục Tầm: “Gặp ác mộng.”

Lục Tầm ôm cậu từ phía sau, hai thân thể dán lấy nhau không để một khe hở: “Đừng sợ, không sao rồi..... mơ thấy gì?”

Liễu Chanh không đáp, hỏi ngược lại hắn: “Anh cũng gặp ác mộng sao?”

Đằng sau truyền đến giọng nói uể oải lười biếng: “Gặp. Tôi thường mơ thấy một đêm mưa to, tôi chạy một mình trên đường lớn, có một chiếc xe không ai lái, một mực đuổi theo sau tôi.....” Giọng hắn ngày càng yếu, lời còn chưa nói hết, đã lại ngủ thiếp đi.

Liễu Chanh nhìn chằm chằm ba lô đặt ở trên tủ đầu giường, không còn buồn ngủ nữa.

4. Giao Dịch - Chương 4

Hôm sau, khi Lục Tầm tỉnh lại, thấy Liễu Chanh nằm sấp trên gối đầu nhìn hắn, tóc rối xõa tung trên vỏ gối như tuyết, hắc bạch phân minh.

Ý thức Lục Tầm còn chưa tỉnh táo, nhưng bản năng của hắn mách bảo ánh mắt của cậu nhóc có chút quái lạ, dưới sự thanh đạm tựa hồ che dấu mờ mịt cùng oán hận. Hắn đang muốn nhìn kỹ càng, Liễu Chanh bỗng nhắm mắt, lúc mở, đôi con ngươi đen nhánh đã e lệ ý cười. Trở mặt kiểu này còn nhanh hơn cả chớp mắt, Lục Tầm nháy mắt, cảm thấy chắc là mình nhìn nhầm.

“Anh tỉnh rồi?” Liễu Chanh hỏi hắn, giọng còn có chút khàn khàn: “Vậy giờ em có thể đi trở về chưa?”

Lục Tầm kéo cậu vào trong ngực, sờ sờ trán cậu: “Sốt ruột gì? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Liễu Chanh lắc đầu nhẹ một cái, không nói gì.

Lục Tầm không nhịn được lại hỏi: “Thế.... cảm giác thế nào?” Trong lòng hắn hơi chệnh lạch, tối qua thân thể Liễu Chanh phản ứng nhiệt liệt buông thả, quả thực thoải mái đến quên hết tất cả? Vậy mà hiện tại lại đứng đưng như không, vừa mở miệng đã muốn rời đi, điều này khiến tự tôn cùng hư vinh của đàn ông trưởng thành của Lục Tầm cảm thấy thất bại, hắn như thằng nhóc con nộp bài thi chờ khen ngợi, kết quả thầy giáo chỉ gật gật đầu, nói, được rồi, em đi đi.

Liễu Chanh ngẩng đầu nhìn hắn, nửa đùa nửa thật: “..... bạn tôi nói với tôi, các cô ấy đều không thích lần đầu tiên của mình, vì những chàng trai kia không phải người các cô yêu.”

Lục Tầm nháy mắt sững sốt, lập tức phản ứng lại đây là lời thoại trong bộ phim tối qua Liễu Chanh xem. Hắn dở khóc dở cười, lại có chút tức giận, hắn dĩ nhiên không hy vọng tiểu tình nhân của mình sẽ thực sự yêu hắn, nhưng chuyện giường chiếu qua đi, dù sao cũng phải có chút tình thú điều hòa, cứ phải trắng ra mà giận dỗi hắn sao?

Lục Tầm lại châm biếm: “Nhưng em cũng chẳng phải mấy cô bé.”

Liễu Chanh nhún vai: “Nhưng tôi cũng chưa yêu anh a.”

Lục Tầm có chút cáu rồi, một loại ham muốn chinh phục vi diệu lại mãnh liệt từ trong lòng toát ra, hắn nghiêng người đè lên Liễu Chanh, trên tay dùng lực, có chút thô bạo tách hai chân cậu ra. Liễu Chanh bất động, theo bản năng cắn môi dưới. Lúc Lục Tầm chạm vào chỗ đó, nhẹn không được rên khẽ một tiếng. Tay Lục Tầm ngừng lại, lật Liễu Chanh lại cẩn thận kiểm tra, không bị thương, nhưng sưng lên rồi, đỏ sạm có chút chói mắt.

“Quên đi...” Lục Tầm chậm rãi thở ra, đặt Liễu Chanh nằm ngửa: “Tùy em nói thế nào thì nói.”

Hai người đối lập trầm mặc một lúc, dự vọng của Lục Tầm không chịu lắng lại, hẳn không thể làm gì khác hơn là lùi lại cầu thứ khác, kéo tay Liễu Chanh đặt trên thân dưới: “Do em dẫn ra, em đến chịu trách nhiệm.”

Liễu Chanh lần này rất nghe lời, dịu ngoan nghiêm túc hầu hạ hắn, quỳ gối bên cạnh, bàn tay hơi lạnh nắm lấy hắn, luật động trên dưới.

Lục Tầm thoải mái thở dài, thậm chí cảm giác được một loại kích thích khác thường, cảm giác này là do đâu? Hưng phấn ban đầu qua đi, Lục Tầm cảm thấy có chỗ nào không đúng, trên tay Liễu Chanh giống như có một tầng cát xù xì, ma sát qua lại cảm giác cực kỳ rõ rệt.”

Liễu Chanh, tay em làm sao vậy?” Hẳn là tay phải Liễu Chanh mỗi, đổi sang tay trái, cảm giác kích thích kỳ quái này càng mãnh liệt, Lục Tầm không có cách nào giả câm giả điếc, hắn ngồi dậy kéo tay Liễu Chanh ra xem.

Lúc này mới thấy trên tay trái của cậu lấm nhấm toàn là vết thương cũ, vết nọ vết kia nhằng nhịt khắp nơi, như là bị thước hoặc loại dây dài nào đó đánh, hơn nữa chắc chắn không chỉ một hai lần, năm này tháng khác vết thương cũng khép lại, có chỗ kết ra một tầng da chết. Tay phải cũng có, nhưng không nghiêm trọng như vậy.

Lục Tầm ngạc nhiên lại ảo não, tối hôm qua chỉ lo thoải mái bản thân, da thịt kề nhau lâu như vậy, một điểm khác thường cũng không phát hiện.

“Sao lại bị thế này? Nếu em có chuyện gì khó xử, có thể nói ra để tôi giúp em.” Lục Tầm nhìn chằm chằm Liễu Chanh, trong mắt đầy đau lòng.

Liễu Chanh dùng sức giật tay về, nắm chặt thành nắm, hạ mắt, không biết đang nghĩ gì.

“Em thường gặp ác mộng sao? Mơ thấy cái gì?” Lục Tầm cảm giác đứa nhỏ này hẳn giống như hắn, trong lòng có việc, có bí mật.

Đến khi Lục Tầm cảm giác cậu sẽ chẳng bao giờ mở miệng, Liễu Chanh ngẩng đầu lên, ánh mắt lướt qua Lục Tầm dừng trên tường trắng như tuyết, hơi hột nói: “Mơ tới đêm khuya mưa to như trút, mặt ba tôi đầy máu, bụng bánh sinh nhật cười với tôi, hoặc là mơ thấy mẹ tôi cầm cái dây lưng trên người ba tôi lúc chết muốn ghì chết tôi, mỗi khi sắp tắt thở thì liên tỉnh...”

Lục Tầm: “....” Hẳn nhất thời á khẩu không trả lời được, lúc muốn hỏi tiếp, Liễu Chanh đã tránh tay hắn, vươn mình nhảy xuống giường: “Lục tiên sinh, ngài tìm tôi cũng không phải để nghe cổ sự, tôi phải đi.”

Lục Tầm nhìn Liễu Chanh cầm ba lô cùng quần áo ra cửa phòng ngủ, chỉ chốc lát sau buồng tắm truyền

đến tiếng nước ào ào, hấn thở dài một cái chán nản rồi tựa trên đầu giường. Lấy quan hệ của hấn cùng Liễu Chanh, đúng là không cần thiết hỏi thêm gì.

Liễu Chanh tiến vào lần nữa, đã thay xong quần áo, nhẹ nhàng khoan khoái đứng trước mặt Lục Tầm, trong tay còn bưng một cốc cà phê.

“Mẹ tôi nói buổi sáng nên uống một chén nước muối nhạt, nhưng tôi thấy nơi này chỉ có cà phê, Lục tiên sinh anh uống không?” Cậu đưa cốc cà phê cho Lục Tầm: “Tôi bỏ thêm sữa và đường.”

Lục Tầm rời giường vốn có thói quen uống cà phê, hấn mỉm cười nhận cốc: “Cảm ơn. Em không cần đi vội, lúc nữa chúng ta cùng ăn bữa sáng.”

Liễu Chanh không trả lời, chỉ nhìn cốc cà phê trong tay hấn đến xuất thần.

“Hôm nay em có chuyện gì sao? Tôi mang em ra ngoài chơi có được không?” Lục Tầm cảm giác sáng sớm Liễu Chanh có chút kì lạ, hấn cảm thấy có lẽ đây là di chứng của “lần đầu tiên”, hoặc là hấn vô ý đụng chạm đến bí mật không thể bày tỏ trong lòng Liễu Chanh, khiến giờ đối phương không vui lắm, làm hấn trăm phương ngàn kế muốn bù đắp.

“Không cần.” Liễu Chanh không đầu không đuôi nói: “Cà phê sắp nguội.”

Lục Tầm cũng không để ý, lúc bưng chén, di động đầu giường đột nhiên vang lên, tiếng chuông là một đoạn “Canon” piano kinh điển, Lục Tầm mặc kệ, định uống xong cốc cà phê sáng rồi mới đi nghe —

Trong nháy mắt nghe được tiếng chuông, ánh mắt Liễu Chanh đột nhiên thay đổi, cậu như thức tỉnh từ một giấc mộng xưa, đột nhiên giật lại cốc cà phê trong tay Lục Tầm, cà phê nâu đậm văng ra tung tóe, rớt thẳng xuống nệm giường trắng như tuyết.

“Sao vậy?” Lục Tầm cả kinh, theo bản năng muốn bắt lấy tay Liễu Chanh.

Thời khắc này bầu không khí vô cùng kì lạ, giữa hai người có một loại giằng co vi diệu, mà đoạn nhạc piano còn đang vang lên.

“Không....” Hô hấp Liễu Chanh cực kỳ bất ổn, cậu miễn cưỡng cười: “Không có gì, tôi thấy trong ly có cọng tóc, tôi đi đổi chén khác, ngài nhận điện thoại đi.”

Lục Tầm cúi đầu, thấy giữa tách cà phê có một cái lông vừa ngắn vừa mảnh, hấn cứng đờ ồ một tiếng, xoay người đi nghe di động.....

Liễu Chanh bưng cốc cà phê ra ngoài, tựa vào tường đứng không nổi, cậu đỡ lấy tường miệng thở dốc, rút cuộc bình định tâm tình, khó khăn đi vào buồng tắm, khóa cửa, đổ cà phê vào bồn rửa mặt, tay vẫn run.

“Liều Chanh, em sao vậy? Sao lại khóa cửa?” Lục Tầm nhận điện thoại xong, nửa ngày không thấy Liều Chanh trở về, hần đứng bên ngoài phòng tắm, cũng không nghe được bất kỳ âm thanh gì, rốt cuộc nhin không được gõ cửa.

Chỉ nghe bên trong loảng xoảng một tiếng, hình như là thanh âm đồ sứ rơi vỡ.

“Liều Chanh? Em đang làm gì đấy?” Lục Tầm vội la lên, lại đập mạnh mấy cái lên cửa: “Nếu như do tôi nói gì đó không nên nói, hỏi cái gì không nên hỏi, để tôi xin lỗi em?” Liều Chanh nhìn mình trong gương trắng xanh, như một khuôn mặt u linh, mở vôi sen, đem tay trái đặt dưới dòng nước lạnh lẽo, máu trong lòng bàn tay không ngừng tuôn ra, nhuộm đỏ dòng nước chảy xuống nền. Mảnh vỡ cốc cà phê dính máu rải rác trên bề mặt rửa tay và trong bồn tắm.

“Không có chuyện gì. Tôi trượt tay làm vỡ cốc.”

Qua một lúc lâu, gần như Lục Tầm sắp phá cửa mà vào, Liều Chanh rốt cục đứng thẳng người, cầm mấy tờ giấy lau tay, giọng nói đã khôi phục lãnh đạm và bình tĩnh. Cậu sửa sang lại quần áo một chút, dọn dẹp sạch sẽ bề mặt rửa mặt, cẩn thận bỏ viên thuốc con nhộng màu trắng ngà vào túi bật kín, sau đó cất vào túi quần, rốt cục mới ra mở cửa.

“Lục tiên sinh, tôi còn có việc, ngày hôm nay thật sự không thể giúp anh.” Liều Chanh không nhìn Lục Tầm, chỉ vội vã nói xong câu đó, liền không để ý người đàn ông đang nghi hoặc muốn nói lại thôi, đi qua bên người hắn.

“Sẽ liên lạc sau. Xin lỗi.” Liều Chanh đi thẳng ra cửa, mới xoay người cúi đầu một cái thật sâu với Lục Tầm: “Tôi đi.”

.....

Liều Chanh không chờ tài xế của Lục Tầm, tự đi xe về nhà.

Trên đường gió lạnh hiu quạnh, trong ga tàu điện ngẫm người đến người đi, Liều Chanh cảm giác mình như một cô hồn lưu lạc giữa biển người qua lại. Cậu có thể thấy họ, nhưng họ vĩnh viễn cũng không thể thấy cậu, không bị ai đến gần, cũng không ai để chạm tới.

Từ nhỏ cậu cũng coi như là một cậu nhóc được nâng trong lòng bàn tay mà lớn, đặc biệt là ba luôn luôn cưng chiều cậu, có cầu tất ứng, muốn gì được nấy. Sinh nhật năm 12 tuổi, cậu nói với ba cậu muốn ăn bánh sinh nhật vị sữa chua, ba đi vài tiệm đều không có, lúc ăn cơm tối, Liều Chanh về nhà thấy một bàn đầy ắp món ngon liền khóc lóc âm ỉ, hôm nay mà không có bánh sữa chua thì không đỡ nổi cậu.

Mẹ rất tức giận, chỉ ra ngoài trời mưa to như trút, mắng: “Thằng nhóc mày sao lại thích gây sự như thế? Bên ngoài mưa to như vậy, đi đâu tìm bánh ga tô cho mày! Thích ăn hay không ăn!”

Liều Chanh trợn đôi mắt đen bóng, vung tay đẩy bát đĩa xuống đất.

Mẹ xông ra muốn đánh cậu, ba vừa ở bên cạnh ngăn, vừa ôn nhu dỗ dành: “Được rồi được rồi, Tiểu Chanh đừng nóng, ba ba lại đi lần nữa, nhất định mua về cho con...”

Sau đấy, không có sau đấy, ba ba đi không trở lại nữa.

Ba mẹ Liều Chanh là thanh mai trúc mã, kết hôn bao năm vẫn keo sơn gắn bó, Liều Chanh còn mơ hồ cảm thấy, mẹ cũng không quá yêu cậu, bởi vì cậu san sẻ tình yêu của ba với mẹ, do đó từ nhỏ cậu đã miễn cảm hơn các bạn cùng lứa, tình cảm với mẹ cực kỳ vi diệu.

Mọi chuyện sau đó, mẹ không có chỗ phát tiết liền trút hết oán hận lên người Liều Chanh, bà nóng nảy, ác độc lên án Liều Chanh hại chết cha ruột, bà cảm giác mọi thống khổ của mình đều là do đã sinh ra một đứa bé như cậu.

“Sao mày còn chưa đi chết đi...” Mẹ rất thích dùng dây lưng ba đeo hôm đó đánh lòng bàn tay cậu, tay trái không còn chỗ đánh, liền đổi sang tay phải, vì thế nên lúc học trung học cậu thường xuyên không làm nổi bài tập.

Thực ra khi đó Liều Chanh đã mười mấy tuổi, mẹ là người đàn bà gầy yếu, nếu cậu muốn phản kháng hoặc chạy trốn sẽ có rất nhiều phương pháp, nhưng cậu không làm, cậu cảm thấy tất cả những điều này mình nên nhận, cậu đáng bị đối xử như thế.

Liều Chanh không biết nên trách ai, trách thời tiết? Cậu không phải Tôn Ngộ Không, đâu không lại ông trời. Trách vận mệnh? Vận mệnh đánh không hoàn trả mắng không nói lại. Cuối cùng, cậu chỉ có thể nghe lời mẹ nói, tự trách mình, nếu không phải cậu nhất định muốn ăn bánh sinh nhật vị sữa chua, ba sẽ không phải ra ngoài lúc tối trời mưa to để bị xe tông chết. Cậu xứng đáng bị mất đi người yêu cậu nhất trên đời, cậu xứng đáng bị mẹ ruột ghi hận nhiều năm, cậu đáng bị đánh lòng bàn tay đến không thể cầm nổi bút.

Nhưng thời gian dài, tự trách cùng hối hận ở sâu trong đáy lòng ảm ứat mù mịt bị lên men, dần dần ủ ra một mùi vị khác, cậu nhận không được nghĩ, nếu như ngày đó trời không mưa? Nếu như không có một chiếc xe vừa vặn lái tới? Nếu như tài xế kia chạy chậm một chút, chú ý một chút, hoặc phản ứng nhanh hơn một chút?

Thì ba sẽ không chết, mẹ sẽ không phát điên, cuộc đời của cậu sẽ khác...

Liều Chanh ngồi trong thư phòng, nhìn bầu trời đầy sương mù mông lung bên ngoài, trên bày đặt viên thuốc con nhộng. Cậu mở viên thuốc ra, từ bên trong đổ ra một ít kết tinh trong suốt, đó là ricin* do cậu chiết xuất, chỉ cần 0,7mg có thể độc chết một người trưởng thành.

Liều Chanh yên lặng nhìn những vật nhỏ vô tri kia, lại thật cẩn thận gạt chúng trở về, mới cho vào xong lại nhận không được đổ ra lần hai, cứ như vậy mấy lần, Liều Chanh giống như không chịu nổi, cậu đem viên thuốc đã gom gọn gàng vào trong túi bịt kín, một lần nữa cất vào ba lô, dọn sạch sẽ mặt bàn.

(*) Ricin: một chất cực độc có thể chiết xuất ra từ các vật liệu phế thải còn sót lại trong chế biến hạt thầu dầu để trở thành dạng bột, viên hay sương. Trên lý thuyết, 1g ricin có thể độc chết 36000 người. Triệu chứng trúng độc là nôn, đau bụng, đi ngoài, tiểu ít, khó thở, da tím tái. Do ricin làm tan máu nên có thể đi tiểu hoặc đi ngoài ra máu, rối loạn thị lực và tim mạch, phù phổi cấp, hôn mê và dẫn đến tử vong. Thông thường người nhiễm ricin sẽ chết trong vòng 36-72 giờ tiếp xúc.

5. Giao Dịch - Chương 5

Không lâu sau, Lục Tầm phải đi công tác mười mấy ngày, hắn không ngờ rằng chuyến đi bình thường này lại trở nên dày vò như vậy.

Tiểu tình nhân hắn mới quen không lâu, sẽ lấy đủ các loại dáng vẻ đột ngột xuất hiện trong đầu hắn. Lúc hắn bắt tay cùng đối tác, trước mắt thoáng qua vẻ câu nệ lại hiếu kỳ của Liễu Chanh lúc nắm tay hắn; hắn mặt Âu phục chỉnh tề dự cuộc họp cùng khách hàng, mắt nhìn tài liệu, giữa các hàng chữ đều là khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng trong sáng của Liễu Chanh; lúc ăn cơm, nghĩ xem Liễu Chanh thích ăn cái gì, cái này ăn cũng ngon, quay về tìm chỗ dẫn cậu đi ăn thử; lúc ngủ càng đau khổ, chất lượng giấc ngủ của hắn vốn không tốt, lại thêm lệch múi giờ, uống thuốc vẫn khó ngủ, vừa nhắm mắt, hình ảnh Liễu Chanh kiềm nén, xúc cảm da thịt, ánh mắt dưới ánh sáng mờ lung..... Như bộ phim HD ngắt tua đi tua lại lại trong đầu hắn.

Lục Tầm không cảm thấy mình là một người nhiều dục vọng, hắn cũng không thừa nhận mình đặc biệt coi trọng Liễu Chanh, đối với loại biểu hiện “không tiền đồ” này, hắn đành phải bất đắc dĩ gắn “cảm giác mới mẻ” lên tiểu tình nhân này và cho rằng bản thân Liễu Chanh vốn khác với người thường.

Ngày cuối cùng của hành trình, trên máy bay, trợ lý của Lục Tầm Triệu Đình nhìn chăm chăm ông chủ một lúc, thân thiết hỏi: “Lục tổng, lần công tác này căng thẳng quá không? Khi về có muốn nghỉ ngơi hai ngày không?”

Lục Tầm nói: “Làm sao? Nhìn tôi mệt mỏi lắm sao?”

Triệu Đình cười cười, không nói gì.

Lục Tầm lấy điện thoại ra soi soi, quả thật là đáng vẻ “Vì chàng đáng khiến mình tiều tụy(*)”

*Vị y tiêu đắc nhân tiều tụy: Một câu trong bài thơ “Điệp luyện hoa” của Liễu Vĩnh.

Hắn yên lặng thở dài, nói với Triệu Đình: “Trở về cậu gọi lão Hồ trực tiếp đón người đến công ty đi.”

Triệu Đình biết gần đây ông chủ mới tìm được một người bạn nhỏ, y còn đang cân nhắc nên thăm dò bối cảnh của người này hay không đây.

“Vậy cuộc họp ở tổng công ty chiều nay...” Y dò hỏi.

“Như bình thường, để cậu ấy chờ tôi một lát.” Trong thanh âm của Lục Tầm không che dấu được một tia sung sướng cùng chờ mong.

Sau khi xuống máy bay Lục Tầm đến thẳng công ty, ngựa không dừng vó mà tiếp tục công việc.

Liều Chanh được tài xế đón, đang an vị nghỉ ngơi trên sofa. Xuyên thấu qua vách ngăn thủy tinh, cậu có thể thấy Lục Tầm đang ngồi ở chủ vị nghe cấp dưới báo cáo công việc, thỉnh thoảng đứng lên dùng bút laser chỉ lên màn hình lớn, hoặc là viết gì đó lên giấy. Lục Tầm là một người rất hoàn mỹ, ít nhất thì bên ngoài luôn luôn thần thái sáng láng, động tác bình thường luôn gọn gàng dứt khoát, trong tao nhã có chút xâm lược. Thi thoảng hần kí tên xong, sẽ dùng đuôi bút đâm đâm trên giấy vài cái, lúc đặt cốc cà phê xuống, theo thói quen dùng khăn giấy lau đi cà phê dính bên mép cốc....

Liều Chanh nhìn hần đầy hứng thú, đây là lần thứ n bọn họ hẹn gặp, cậu đã đem khí chất dung mạo cùng những thói quen nhỏ nhất của hần từng cái từng cái khảm vào trong khuôn của “kẻ đó”, từ một khuôn mặt mơ hồ huyết nhục, giống như một tác phẩm nghệ thuật do chính tay cậu điêu khắc.

Lục Tầm nghĩ hần và Liều Chanh quen biết hai tháng, nhưng với Liều Chanh, cậu và Lục Tầm đã nhận thức bảy năm rồi.

Liều Chanh căn bản không thiếu tiền. Cha mất, tiền bồi thường hơn triệu (hơn 3 tỷ rưỡi tiền mình), nhưng một phần cậu cũng không đụng tới, cậu cảm thấy nếu như động vào nó, có nghĩa là đã tha thứ cho “kẻ đó”, nhưng cậu không muốn tha thứ.

Cậu hận chính mình, vì thế nên dùng cách tự ngược để trừng phạt bản thân, cậu cũng hận người lái xe kia, cậu muốn thông qua cách trừng phạt hần để đạt được một sự giải thoát.

Liều Chanh không nhớ rõ từ khi nào đã bắt đầu sinh ra ý nghĩ như vậy, có lẽ là từ lúc cậu khóc lóc van xin mẹ đừng đánh cậu, có lẽ là từ ngày thầy trước mặt cả lớp mắng cậu không làm bài tập. Ý nghĩ này như một hạt giống có độc, mọc rễ nảy mầm trong lòng cậu, dần dần ăn mòn cả trái tim, đến cuối cùng như hóa thành máu thịt, tựa hồ trong cả sinh mạng chỉ còn chuyện này có ý nghĩa.

Cùng với thù hận còn có tò mò cố chấp, bảy năm dài đằng đẳng, thiếu niên mãi cảm cô đơn thường xuyên tự hỏi, thường xuyên tìm tòi tra hỏi, người kia trông như thế nào? Hần thích gì? Hần có giống mình sợ những ngày mưa không? Hần có cắn rứt không? Hần có biết trên thế giới này tồn tại một tên xấu xa như cậu không?

Dần dần, khi chính tiềm thức Liều Chanh cũng không rõ ràng, “kẻ đó” đã từ kẻ thù đơn thuần biến thành một bóng dáng dưới đáy lòng cậu, một “người bạn” thân mật gắn bó.

Từ lúc Liều Chanh học cấp ba, đã bắt đầu tìm tòi từng chút thông tin của Lục Tầm, đến khi học đại học, cậu cảm giác mình đã chuẩn bị xong, liền đăng kí một tài khoản trên website hẹn hò theo manh mối cậu

tìm được, vì Lục Tầm tạo ra một phần tư liệu cá nhân “lượng thân định chế” (như hàng đặt làm riêng theo yêu cầu, sở thích), cuối cùng trong biển người mệnh mông câu tới con “cá lớn” vô tri Lục Tầm này.

Thời điểm Lục Tầm đứng trước mặt cậu đưa tay ra, trong lòng cậu nghĩ, ồ, thì ra hần là thế này.

Nhưng kế hoạch không thuận lợi, buổi tối lần đầu gặp mặt cậu có cơ hội, nhưng cậu không làm, cậu tìm một lý do là bản thân muốn chuẩn bị ổn thỏa, chờ chút nữa thôi. Hôm Lục Tầm dẫn cậu tới khách sạn, cậu cũng có cơ hội, nhưng vẫn không thể quyết định, từ tiểu thiên sứ báo thù biến thành đồ chơi trên giường kẻ kia. Liễu Chanh cảm giác bản thân thật mềm yếu lại hoang đường như một trò cười.

Ngày hôm sau rốt cuộc có quyết tâm đập nổi dìm thuyền, thời khắc cuối cùng cốc cà phê có độc bưng trên tay người, cậu vẫn từ bỏ.

Liễu Chanh không thừa nhận mình không thể giết người, cậu nhanh chóng tìm cho bản thân một lý do, chuyện có ý nghĩa như vậy thì nên đợi một ngày ý nghĩa để hoàn thành, chờ ngày sinh nhật mình, cũng là ngày giỗ của ba, đến lúc đấy hết thấy có thể kết thúc.

“Lục tổng đã họp xong, mời ngài theo tôi sang bên này...” Liễu Chanh đang nhìn phòng họp đến thất thần, giờ mới ý thức được người bên kia đã bắt đầu đứng dậy rời chỗ rồi.

Triệu Đình đưa Liễu Chanh đến phòng Tổng giám đốc thông với phòng hội nghị, nhìn cậu đi vào, nụ cười khách khí trên mặt dần lạnh xuống. Y lập tức gọi cho lão Hồ tài xế.

“Lão Hồ, ông biết tiểu tình nhân mới của ông chủ tên là gì không?”

“Liễu Chanh, ông chắc không? Không phải họ Viên?”

“Sao vậy Triệu tổng?” Lão Hồ đầu bên kia hết mực cung kính, người nào không biết Triệu Đình trên danh nghĩa là trợ lý tổng giám đốc, nhưng ở công ty vẫn là dưới một người trên vạn người, là do lão gia tử khi còn sống một tay đề bạt, đặc biệt để cho Lục Tầm làm phụ tá đắc lực.

“Không có gì, tôi thấy cậu ta hơi quen, có thể là nhầm thôi. Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy...” Chốc lát sau, Triệu Đình tự giễu cười cười, cúp máy.

Một đêm mưa bảy năm trước, ông chủ Lục Tầm của y bây giờ, lái xe chở tình nhân lúc đó, đưa đối phương về nhà. Hai người trên xe xảy ra mâu thuẫn, lại vừa vặn đi ngang một ngã tư heo lánh, một người đàn ông trung niên vội vàng vàng đi ngang qua đường cái, người đàn ông lúc đó đang mặc áo mưa khiến tầm mắt hạn chế, căn bản không thấy rõ chiếc xe chạy qua, gần như là vào giây cuối cùng của đèn xanh dẫm lên vạch sang đường. Sự cố xảy ra trong chớp mắt, nói không rõ ai đúng ai sai, trách người đi đường vượt đèn đỏ băng sang đường hay trách Lục Tầm cãi nhau với bạn trai nên nhất thời không chú ý?

Triệu Đình nhớ rất rõ, sau chuyện này Lục Tầm chịu kích thích rất lớn, một thời gian dài không ra khỏi

nhà, lúc đó hắn muốn tự đến nhà người bị hại xin lỗi, nhưng bị lão gia tử ngăn cản, nói sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt. Sau này mọi việc linh tinh đều do luật sư cùng Triệu Đình đứng ra giải quyết.

Loáng một cái bảy năm trôi qua, Triệu Đình đã sắp quên chuyện này đến chín tầng mây, nhưng vừa nhìn thấy Liễu Chanh, không hiểu sao lại nhớ đến người đàn ông trung niên đã chết kia, còn có một đứa bé trắng trẻo thanh tú y từng vội vã gặp qua một lần trong nhà người bị hại.

.....

Liễu Chanh vừa bước vào cửa, Lục Tầm liền đứng dậy, tâm tình có vẻ rất tốt.

“Liễu Chanh, lại đây tôi xem.” Lục Tầm kéo Liễu Chanh vào trong ngực, thân mật hôn lên tóc cậu: “Có nhớ tôi không?”

Liễu Chanh ngẩng mặt, nghiêng đầu nhìn hắn một lúc, rồi cục gật gật.

Lục Tầm như được cổ vũ, hắn ôm Liễu Chanh đặt trên bàn làm việc rộng rãi, đứng giữa hai chân cậu, ấn gáy cậu, khép lại hai đôi môi lạnh lẽo.

Lúc hôn môi, Liễu Chanh không nhắm mắt. Ánh mắt cậu xuyên qua khoảng trống của rèm cửa, dưới ánh đèn trần lấp lóa cậu nhìn thấy trên cửa sổ thủy tinh một “chính mình” khác.

Linh hồn ấu trĩ mà ác độc, thờ ơ huyết sáo, khinh bỉ: “Mày biết mày đang làm gì sao? Hả?”

Liễu Chanh nhắm mắt lại, bắt đầu đáp lại nụ hôn của Lục Tầm.

Lục Tầm ôn nhu gỡ nút áo Liễu Chanh, trên cổ cậu lưu lại một chuỗi dấu hôn, tay vén vạt áo, tham lam vuốt nhẹ trên bờ lưng trơn bóng.

“Muốn ở... chỗ này sao?” Liễu Chanh bị động tiếp nhận, hô hấp dần dồn dập.

“Không được sao?” Lục Tầm tà ác thấp giọng nói: “Tôi từng nói, thời gian địa điểm là do tôi quyết định...”

Liễu Chanh nhẹ nhàng cười, không nói gì, cậu cam chịu nghĩ, thời gian chúng ta còn lại cũng không nhiều, thế nào chẳng được.

Trước khi hủy diệt tất cả, một chút vui sướng, coi như là cậu trộm được từ cuộc đời vô vị này đi.

6. Giao Dịch - Chương 6

Lục Tầm không mấy may hay biết, bây giờ trong mắt hắn Liễu Chanh cái gì cũng tốt. Khoảng thời gian này không gặp, hắn hận không thể lập tức bắt lấy tiểu nhân nhi này lột vỏ, ăn từng miếng từng miếng luôn rồi.

Nhưng Lục Tầm vẫn rất kiên trì, hắn vẫn cảm thấy chuyện tình ái cả hai bên phải cùng hưởng thụ mới thật sự vui vẻ. Ở phương diện này, hắn quả thật là một tình nhân hoàn mỹ.

Hắn đem áo khoác của mình trải lên mặt bàn lạnh lẽo, nâng eo Liễu Chanh đặt cậu lên trên, hai tai chống hai bên, cúi người nhìn cậu, trong mắt ngập ôn nhu.

“Tôi phát hiện mình càng ngày càng thích em, quả cam nhỏ*” Lục Tầm hôn lên mặt Liễu Chanh, dùng đầu lưỡi liếm qua vành tai, chóp mũi cậu, ngậm môi cậu mút mát. Lục Tầm vừa hôn vừa âu yếm làn da trần trụi, lòng bàn tay ấm áp lướt qua thân thể run rẩy nhẹ nhẹ, giống như chiếc lá rong ruổi trên mặt nước.

* Từ Chanh () trong tên Liễu Chanh nghĩa là quả cam, nguyên gốc là Tiểu Chanh Tử, nhưng dịch hắn ra quả cam nghe đáng yêu không chịu được í.

“Cởi quần áo giúp tôi.” Lục Tầm thả ra đôi môi Liễu Chanh đã bị hôn đến ướt át xinh đẹp, ôn nhu ra lệnh.

Liễu Chanh nghiêng đầu, không nhìn hắn, mò mẫm mở từng cái từng cái nút áo Lục Tầm.

Lúc Tầm không đợi nổi, áo sơ mi còn chưa cởi hết đã dán sát lại gần Liễu Chanh, lồng ngực hai người dán sát, thân thể hùng hực như muốn thiêu cháy cả hai.

Thân thể ấm áp đó khiến Liễu Chanh giật mình, bao năm rồi, vô số lần giật mình tỉnh giấc từ trong ác mộng lạnh lẽo, cậu khát vọng biết bao một cái ôm ấm áp, giống như được cha ôm vào ngực năm nào.

Liễu Chanh kim lòng không nổi, thân thể cùng linh hồn như bị chia lìa, không quan tâm người trước mắt là ai, cậu ôm chặt Lục Tầm như ôm một nhánh cỏ cứu mạng, dù nhánh cỏ này có độc cũng chẳng quan tâm.

Lục Tầm nghĩ cậu ỷ lại như vậy là đang ngoan ngoãn lấy lòng, đắc ý đưa tay mở rộng hai chân Liễu Chanh, gác hai chân thon dài lên khuỷu tay hắn.

Đột nhiên Liễu Chanh như ý thức được cái gì, miệng hàm hồ nói từ chối, lùi ra ngoài, hai tay dùng sức chống trước người Lục Tầm: “Không được...”

Lục Tầm lập tức hiểu ra, nhưng dù tính tình hắn có tốt, bây giờ mà bị cự tuyệt cũng phải thẹn quá thành giận, hắn đè lại cánh tay Liễu Chanh, thấp giọng nói: “Văn phòng không có, không đeo được không?” Hắn cực kỳ khó hiểu tại sao Liễu Chanh có chấp niệm sâu sắc với việc đeo bao như vậy, sinh hoạt cá nhân của hắn cũng không loạn, tìm một bạn tình cố định cả một thời gian dài, cũng không dây dưa người linh tính

gì đó, chẳng lẽ Liễu Chanh cảm thấy hần bản thể sao?

Liễu Chanh cố chấp cho rằng, Lục Tầm là con mồi cậu nhiều năm lần theo vậy bắt như vậy, tất cả mọi thứ đều là do mình bày xếp, việc mang bao như là một loại tượng trưng, cậu cảm thấy giữa bọn họ còn cách một tầng gì đó đại biểu cho Lục Tầm còn chưa có chân chính chiếm được cậu, trong loại quan hệ dị dạng này cậu vẫn người không chế đằng sau.

Nhưng bây giờ cậu mới biết mình ngây thơ thế nào, cậu không có chỗ trốn, điểm chí mạng bị người nắm trong tay, dù trong lòng có chống cự nhưng thân thể vẫn bị bán sạch sẽ.

(.....)

Lục Tầm cúi đầu hôn lên cần cổ ngẩng cao của Liễu Chanh, không nặng không nhẹ gặm cắn hầu kết đáng yêu nhẹ nhàng lên xuống, trong tiếng thở dốc ồ ồ như thú hoang, hần gần như không suy nghĩ, không có lý trí thốt ra: “Liễu Chanh, tôi thích em, chúng mình cùng một chỗ đi, được không?”

Ánh mắt Liễu Chanh trống rỗng mờ mịt nhìn trần nhà, dường như chưa nghe thấy Lục Tầm nói gì.

Một lúc lâu sau, cậu mới nhìn người đàn ông còn đang ý do vị tấn (còn đang thòm thềm:))) nằm trên người mình, hỏi một câu: “Anh bảo cái gì?”

Lục Tầm ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, hần đã từ trong cao triều tỉnh lại, ý thức được mình vừa nói một việc buồn cười đến cùng cực. Hần không lặp lại, mang theo một sự sợ hãi cùng mất mát không tên, hôn lên đôi môi hơi khô của Liễu Chanh.

Ánh mắt vừa chuyển, lúc này Lục Tầm mới thấy Liễu Chanh vậy mà cắn nát cổ tay mình, máu đỏ chói mắt chảy dọc ngón tay rơi xuống bàn.

Lục Tầm cuống quýt nâng cổ tay cậu lên, cẩn thận kiểm tra, vừa đau lòng vừa luống cuống oán giận: “Sao thế này? Em còn biết đau không?”

Liễu Chanh không lên tiếng, cậu nhắm mắt lại, xác thực, cậu đã sớm không còn biết đau. Cậu giống như một con quái vật không thể cảm giác được dù ôn nhu hay đau đớn, ngay cả bản thân còn tự căm ghét chính mình.

.....

Tối hôm đó, Lục Tầm đưa Liễu Chanh về nhà mình, trước đó bọn họ vẫn hẹn nhau trong khách sạn.

Lục Tầm đặt Liễu Chanh vào bồn tắm, cẩn thận tắm rửa cho cậu. Vết thương trên cổ tay đã băng bó qua, hần tìm một cái túi bọc kín cổ tay treo lên, sợ làm dính nước.

“Tôi mang cho em một chút quà, tắm xong ra xem xem.” Lục Tầm vẩy nước lên người Liễu Chanh, ngón tay lướt qua những dấu hôn hằn làm ra, không khỏi có chút đắc ý nho nhỏ: “Ở văn phòng ủy khuất em, lát nữa có gì nghe theo em cả.”

Có điều nói thế thì nói, dù sao trên tay Liễu Chanh bị thương, Lục Tầm khoảng thời gian này cũng không được nghỉ ngơi nhiều, ngồi máy bay gần một ngày đã đủ mệt mỏi, tắm xong hần liền ôm Liễu Chanh về giường trong phòng ngủ.

Trước khi ngủ, Lục Tầm vẫn uống thuốc, Liễu Chanh nhìn bóng lưng hần một lúc, rốt cuộc nhìn không được hỏi: “Lục tiên sinh, tại sao anh không ngủ được?”

Lục Tầm quay đầu, do dự, mở miệng nói: “Tôi nói cho em, em cũng trả lời tôi một vấn đề được không? Như vậy mới công bằng.”

Liễu Chanh gật gật, chống đầu, dùng ánh mắt tò mò nghiên cứu bình tĩnh nhìn Lục Tầm.

“Ôi,” Lục Tầm đặt chén nước lên tủ đầu giường, đầu tiên thở dài, hần vén chăn lên ôm vai Liễu Chanh, hôn một cái lên trán cậu, mới khó khăn nói: “Bảy năm trước, tôi từng gây ra một vụ tai nạn giao thông, từ đó về sau thường thường ngủ không ngon, trời mưa còn có thể bị đau đầu, thử rất nhiều cách cũng không trị hết, chắc là tâm bệnh đi.”

“Sự cố thế nào?” Liễu Chanh nhìn chằm chằm bức tranh sơn dầu trên tường, trong mắt là ánh sáng lạnh sâu thăm thẳm.

“Cái này.....” Lục Tầm rõ ràng không muốn kể thêm, nhưng hần muốn hiểu Liễu Chanh, trước tiên phải trả cái giá đã, hần cắn răng nói: “Lúc đó tôi có một người bạn trai, đoạn thời gian ấy hai bọn tôi cãi nhau, hôm đó mưa to, tôi đưa hần về nhà, trên đường một lời không hợp liền cãi loạn, hần là một người thất thường, lại còn liều mạng, ồn ào với nhau là kéo tay lái muốn nhảy xe.... Tôi sợ đến hồn cũng bay mất, cũng là đúng lúc đó, đang lúc hần lôi kéo, ở ngã tư đường, gặp một người vượt đèn đỏ băng sang đường...”

“Vượt đèn đỏ?” Liễu Chanh trong bóng tối trừng mắt.

“Ừ. Lúc đó người ấy có vẻ rất gấp, trong tay còn cầm một cái bánh sinh nhật, mặc áo mưa, chắc là cũng nhìn đường không kỹ.... Đưa đến bệnh viện thì không kịp....”

“Đừng nói nữa.” Liễu Chanh đột nhiên ngắt lời hần, xoay mình co người lại.

“Liễu Chanh, em sao thế?” Lục Tầm chìm đắm trong kí ức nặng nề, âm thanh đặc biệt trầm khàn.

“Không có gì.” Liễu Chanh nằm dưới chăn đang cắn vào vết thương trên cổ tay, mãi đến khi trong miệng toàn mùi máu, mới dần bình tĩnh lại.

“Sao em lại phát run?” Lục Tầm sợ hãi, hần nhẹ nhàng lại dứt khoát xoay mặt Liễu Chanh lại.

Trong bóng tối, con người cậu bé sâu không thấy đáy, tim Lục Tầm không lý do loạn một nhịp.

“Không có chuyện gì. Tôi....lạnh.” Liễu Chanh rốt cục nói ra được mấy chữ này, sau đó nhắm mắt lại.

Lục Tầm nắm chặt bàn tay Liễu Chanh lạnh lẽo, lại kẹp hai chân cậu, ôn nhu nói: “Đỡ hơn chưa?”

Liễu Chanh: “Đỡ hơn chút rồi. Anh mệt không? Ngủ đi.”

Thuốc từ từ có tác dụng, cơn buồn ngủ kéo tới, mí mắt Lục Tầm đánh nhau, lập tức muốn thiếp đi, không đúng, hần nghĩ, chuyện đứng đắn còn chưa làm mà.

“Nói xong rồi, em cần trả lời tôi một vấn đề.” Lục Tầm gắng chống đỡ cơn buồn ngủ, cảm giác được tay chân lạnh lẽo của Liễu Chanh bị hần hâm nóng.

“Anh hỏi.”

“Những vết thương trên tay em là do đâu?” Lục Tầm vuốt ve bàn tay thô ráp của Liễu Chanh, lại kéo tay trái của cậu đến bên miệng thổi thổi, tựa như có thể khiến cho những vết sẹo dữ tợn kia mau lành vậy.

Đợi một lúc lâu, hần rốt cuộc nghe Liễu Chanh nói: “Mẹ tôi đánh,” cậu dừng một chút, lại thêm một câu: “Không trách bà, tinh thần bà vốn không được bình thường.”

“Bệnh thế nào? Do bị kích thích? Tại sao không để bà nằm viện?” Lục Tầm liên tiếp hỏi.

Cuối cùng chỉ nhận được một câu của Liễu Chanh: “Nói xong rồi, chỉ trả lời một vấn đề.”

.....

Liễu Chanh nghe Lục Tầm dần dần không còn động tĩnh, hô hấp đều đều, cậu tốn một chút khí lực mới rút được tay chân mình ra.

Liễu Chanh lẳng lặng nhìn Lục Tầm, người đàn ông này có nét nghiêng rất đẹp, sống mũi cao thẳng, góc cạnh rõ ràng, trong giấc mộng hần khẽ cau mày, phải chăng đang trong một giấc mộng không vui?

Có thể những năm nay hần cũng không vui vẻ gì, Liễu Chanh nghĩ.

Liều Chanh dùng bảy năm thời gian, phác họa dáng vẻ người đàn ông này trong lòng, bao lần vẽ ra tình cảnh mình cùng người này đồng vu quy tận. Những tưởng tượng đó trở thành những lạc thú duy nhất của cậu, cậu dựa vào loại tâm tình, suy nghĩ vẩn vơ này từ từ vượt qua vô số đêm dài.

Giờ người “bạn thân” đang ở trước mắt, không hề phòng bị, cậu có rất nhiều cách giết hấn, nhưng không biết tại sao, Liều Chanh bỗng chảng còn chút hứng thú nào, hoặc giả có muốn, thì chung quy mộng vẫn khác hiện thực rất nhiều.

Di động Lục Tầm đặt cạnh gối đầu “Đình” một tiếng, Liều Chanh theo bản năng đưa tay che lại ánh sáng từ màn hình, may mà Lục Tầm không bị đánh thức. Liều Chanh cúi đầu nhìn thoáng qua di động, thấy trên màn hình khóa hiện một phần tin nhắn Wechat, người gửi tên là Tiểu Vũ:

“Lục thúc thúc, ngài đang ở đâu đó? Em được nghỉ hè về nước rồi, nhớ ngài lắm nha...”

7. Giao Dịch - Chương 7

Liều Chanh nhìn chằm chằm Wechat của Lục Tầm một lúc lâu, đột nhiên trong lòng phiền đến hoảng hốt, cậu cũng không biết mình bị làm sao, thần xui quỷ khiến kéo ngón tay Lục Tầm đặt trên nút mở khóa. Liều Chanh lén lút lo sợ như kẻ trộm, cũng may Lục Tầm chỉ trở mình, không tỉnh. Liều Chanh cầm di động chui vào trong chăn, mở tin nhắn của Lục Tầm.

“Lục thúc thúc, ngài đang ở đâu? Em vừa nghỉ hè về nước, nhớ ngài lắm nha, lúc nào mời em ăn cơm nhé? Em muốn ăn vịt nướng và cá tuyết bạc ở Grand Hyatt*...”

*là một thương hiệu khách sạn trung tâm đô thị lớn thuộc tập đoàn khách sạn Hyatt (Mỹ).

Liều Chanh ngừng thở, kéo lên xem lịch sử chat, lướt lướt qua liền xác định Tiểu Vũ đây chính là “tiền bối” của cậu, là tình nhân trước của Lục Tầm. Có điều gần nửa năm nay hai người liên hệ không nhiều, chỉ ngày lễ tết, cậu trai kia mới gửi cho Lục Tầm một tin nhắn thăm hỏi, tình cờ ám muội một chút hồi ức “ngọt ngào ôn nhu” ngày xưa, Lục Tầm thế nào cũng được nhắn trả lời mấy câu “Ngày lễ vui vẻ”, “Nhớ học tập tốt”, “Tôi rất khỏe”, “Khi nào về nước mời cậu ăn cơm” khách sáo, một lần liên hệ cuối cùng là ba tháng trước.

Liều Chanh vào xem vòng bạn bè của Tiểu Vũ, thấy cậu ta thường post vài tấm ảnh tụ hội, hàng hiệu, ảnh chụp chung cùng tuần nam mỹ nữ, hình như còn có một bạn gái bạch phú mỹ ở nước ngoài, nói chung hoàn toàn khác Liều Chanh, là loại người phô trương, ham hư vinh.

Chui từ trong chăn ra, Liều Chanh hít một hơi, thả di động về chỗ cũ. Cậu trở mình, chuẩn bị ngủ, mới vừa nhắm mắt lại, di động chết tiệt lại “Đình” một tiếng.

Liều Chanh không thể nhịn nổi nữa, dùng bài cũ mở khóa điện thoại, dứt khoát ngồi xếp bằng trên chăn.

“Lục thúc thúc sao không để ý tới em? Ngủ? Sớm thế này đã ngủ sao? Thúc thúc ngài sáu mươi tuổi rồi hả?”

Liều Chanh quay đầu nhìn Lục Tầm, ánh sáng yếu ớt từ điện thoại chiếu lên khuôn mặt anh tuấn của hắn, hắn đang ngủ giật giật mũi, vô ý thức giơ tay lên che mắt.

Liều Chanh nghĩ, mình chờ người này bảy năm, hắn là của mình, dù tốt hay xấu, là địch hay bạn, đều là của mình, chỉ có thể là của mình.

Cậu hạ thấp di động, gõ chữ thật nhanh: Chưa ngủ, lúc nào có thời gian, tôi mời cậu ăn cơm.

Bên kia trả lời ngay: Tối thứ sáu được không?

Liều Chanh: Được. Vậy tối thứ sáu ở khách sạn Grand Hyatt. Không gặp không về.

Tiểu Vũ: Lục thúc thúc là số một! hôn nhẹ

Liều Chanh: Mấy hôm nay tôi hơi bận, gặp mặt rồi nói chuyện, không có gì đừng gửi tin nhắn.

.....

Liều Chanh cẩn thận xóa bỏ đoạn chat của cậu và Tiểu Vũ, tắt di động, ngồi trên giường chờ ra. Trong phòng yên ắng, chỉ có tiếng thở đều đều của Lục Tầm và tiếng tim đập ầm ầm của chính cậu.

Mình đang làm gì vậy? Liều Chanh chán nản ngã vào gối đầu, tâm phiền ý loạn, nhìn chằm chằm trần nhà tối đen mà mất ngủ.

Hôm sau, Liều Chanh mang theo hai vành mắt đen sì cùng cảm giác tội lỗi vi diệu trong lòng đi làm bữa sáng cho Lục Tầm.

Lục Tầm ra ngoài đã thấy trên bàn bày hai đĩa trứng chiên vàng óng ánh cùng cốc cà phê còn bốc hơi nóng nghi ngút.

“Ai u, đây là tôi lấy được một nàng tiên ốc sao!” Lục Tầm ôm lấy Liều Chanh, hôn một cái trên mặt cậu, còn cổ ý phát ra âm thanh thật vang.

Liều Chanh chà chà mặt, càng xoa càng đỏ hơn, cầm cái thìa khuấy cà phê, nhìn vẻ mặt Lục Tầm vui vẻ, đột nhiên hỏi: “Lục tiên sinh, anh thích dạng con trai như thế nào?”

Lục Tầm đang vô cùng cẩn thận nhấm nháp món trứng trắng, nghe cậu hỏi cũng không ngần ngại trả lời: “Thích người như em vậy...”

“Anh không cảm thấy tôi rất trầm sao? Anh thích một bảo bối nhi ngọt ngào hoạt bát vui tươi thích làm nũng không?” Lúc Liễu Chanh nói, ánh mắt đảo tới đảo lui, bay tới trên tủ TV, nhìn thấy nơi đó đặt một bể cá trống rỗng.

Lục Tầm ngừng đầu, mỉm cười nhìn cậu: “Nếu em là bảo bối nhi ngọt ngào tôi cũng thích.”

Liễu Chanh cười không nói nữa, hôm nay tâm tình Lục tổng tốt, nói vài lời đẹp dễ trêu hấn, hấn cũng không chấp nhặt đâu.

.....

Thứ sáu này, Liễu Chanh từ trường học về nhà, trạng thái của mẹ đã tốt hơn, yên tĩnh ngồi, khâu cho cậu một chiếc cúc áo sơ mi.

Liễu Chanh nói một câu: “Mẹ, con về.”

Mẹ ngừng đầu nhìn cậu, vớt áo sơ mi sang một bên.

Liễu Chanh mặt không biểu tình lui ra ngoài, vào nhà bếp, dì Mai đang bẻ đậu đũa, Liễu Chanh qua hỗ trợ, hàn huyên vài câu việc nhà, Liễu Chanh như đang tùy ý hỏi: “Dì Mai, năm đó ba con gặp sự cố rồi cuộc là trách nhiệm của ai? Ba có vượt đèn đỏ không?”

Dì Mai trên tay bận rộn, giọng điệu không vui: “Dì cũng không thấy, sao biết được. Cảnh sát nói là chúng ta cũng có trách nhiệm, nhưng dù gì cũng là họ đụng vào người khác, huống chi nhà người ta có quyền có thể, ai biết có vấn đề hay không...”

“Mẹ con vẫn bảo, ba con xảy ra chuyện đều là vì con...”

Dì Mai ném đậu đũa nhạt xong vào trong chậu, bắt lực thở dài: “Trong lòng mẹ con, ba con thở một cái cũng là tiên khí, xảy ra chuyện là đổ cho con, đổ cho tài xế, ngược lại không trách chính hấn... Chanh Chanh, con đột nhiên hỏi cái này làm gì? Chuyện nhiều năm như vậy ta cũng sắp quên rồi.”

Liễu Chanh hàm hồ nói: “Không có gì, tùy tiện hỏi thôi. Con gần đây vẫn nghĩ dì nói có lý, tình trạng mẹ con không ổn định, con chỉ đi học không ở nhà, vẫn nên để bà đi bệnh viện.”

Lúc ăn cơm, Liễu Chanh chỉ tượng trưng ăn hai miếng rồi định tới chỗ hẹn với Tiểu Vũ.

Dì Mai cau mày nhìn cậu: “Sao giờ con còn ra ngoài? Đêm nay có trở về không? Đạo này con bận rộn cái gì?”

Liều Chanh nghĩ nghĩ, chính cậu cũng không biết đêm nay sẽ phát sinh cái gì, đành phải qua loa nói: “Con làm ca đêm. Đêm nay có về hay không, chốc con gọi lại cho dì.”

.....

Lúc Tiểu Vũ tới, Liều Chanh đã gọi món, hai tay đỡ cằm chống trên mặt bàn, ôn hòa nhã nhặn chờ cậu ta tới.

Qua thời gian hẹn mười mấy phút, Tiểu Vũ mới khoan thai đến muộn, Liều Chanh nghe tiếng gõ cửa, sửa sang quần áo đi tới.

Cậu ta hôm nay cố ý mặc quần áo Lục Tầm mua cho lúc đi dạo phố, vốn là vứt trong nhà, ngay cả mác còn chưa gỡ. Chế phục hàng ngày mang phong cách học viện Anh quốc, tôn lên khí chất sạch sẽ lịch sự của cậu ta.

“Lục thúc ——” tiếng gọi vui mừng thân thiết im bật, một cái chân bước vào cửa vội vội vàng vàng lùi ra, Tiểu Vũ nháy mắt sưng sốt, lúng túng cười nói: “Xin lỗi, tôi đi nhầm....”

Liều Chanh ôn nhu nói: “Tiểu Vũ đúng không? Anh không nhầm đâu.”

“Cậu là ai nhỉ?” Tiểu Vũ liếc nhìn số phòng, lúc này mới thấy sai sai, nheo lại đôi mắt dài nhỏ, đầy cảnh giác nhìn cậu.

“Đi vào nói chuyện đi, tiền bồi.” Liều Chanh nở nụ cười, cười đến có chút cay nghiệt: “Tôi gọi đều là món ăn anh thích, vịt nướng, cá tuyết bạc, còn có rượu cocktail anh đặc biệt thích, gọi là ”nhất dạ kinh niên*” đúng không?,” Liều Chanh mở rộng cửa, một mình đi vào phòng, đứng bên bàn, trong mắt có ý cười nhìn Tiểu Vũ vẻ mặt khiếp sợ, lại có chút trào phúng bồi thêm một câu: “Hay phải gọi là ”nhất nhật kinh niên” nhỉ?”

*Nhất dạ vị ương, dao vọng kinh niên: Một đêm vẫn vương chưa dứt, quay đầu nhìn lại đã bao năm.

“Cậu có ý gì? Cậu là tình nhân mới của Lục Tầm đúng không?” Tiểu Vũ không phải đèn cạn dầu, chuyện tranh giành tình nhân giằng giật khóc lóc cũng đã làm không ít, cậu ta ý thức được hôm nay là cái “Hong môn yến” của mình, rất nhanh đã lên tinh thần, chuẩn bị hóa thân thành một Hán Cao Tổ hữu dũng hữu mưu.

Tiểu Vũ kéo ghế lăm lăm liệt liệt ngồi xuống, chuyện đầu tiên là ở ngay trước mặt Liều Chanh lấy điện thoại gọi cho Lục Tầm, điện thoại còn chưa thông, trên mặt cậu ta đã có ba phần nùng nịu, mắt liếc nhìn Liều Chanh.

“A lô —” Tiểu Vũ mở hands-free*, thanh âm ôn hòa trầm ỏn của Lục Tầm truyền ra.

*thiết bị rảnh tay: những sản phẩm hỗ trợ người dùng như tai nghe, loa phóng to âm thanh... để giải phóng bàn tay, giúp lái xe tập trung khi đi đường.

“Lục thúc thúc, em là Tiểu Vũ, không phải ngài hẹn em ăn cơm sao? Sao em đến nơi này lại thấy một bé nam sinh không quen biết a? Ngài bị trộm số sao?” Tiểu Vũ oan như sắp khóc: “Hay là ngài cố ý trêu em? Em thật không hiểu ngài đây là ý gì?”

“Cái gì? Nam sinh gì?” Lục Tầm trầm mặc một lúc, hình như đang nỗ lực giải thích vấn đề.

Tiểu Vũ giơ điện thoại lên trước mặt Liễu Chanh, lấy tư thái ngồi xem trò vui cười cười nhìn cậu. Liễu Chanh hướng điện thoại bình tĩnh nói: “Lục tiên sinh, chúng tôi ở Grand Hyatt, anh tới đi.”

Nụ cười trên mặt Tiểu Vũ cứng đờ, lòng nói tiểu tử này lợi hại nha, núi Thái Sơn sụp mà sắc mặt bất biến à.

Tiểu Vũ cúp điện thoại, cũng không để ý Liễu Chanh, phô trương thanh thế mở game ra, âm thanh nền mở cực to.

Liễu Chanh không nóng không lạnh lật một quyển tạp chí, chờ Tiểu Vũ mở miệng.

Quả nhiên, người dễ kích động vẫn là Tiểu Vũ, cậu ta vừa chơi game vừa liếc trộm Liễu Chanh, thấy đối phương còn bình tĩnh tự nhiên hơn cả Bồ Tát, lửa nóng trong lòng càng bùng lên.

“Này, cậu, cậu tên gì?” Giọng Tiểu Vũ át cả tiếng game.

“Liễu Chanh.”

Tiểu Vũ nghe không rõ, đành phải chỉnh nhỏ âm lượng, nổi giận: “Cái gì Chanh, cậu là tình nhân Lục Tầm mới tìm đến đúng không?”

Liễu Chanh không lên tiếng, coi như ngầm thừa nhận.

Tiểu Vũ giễu cợt: “Cậu có bị làm sao không? Tôi tùy tiện nói mấy câu với hấn mà cũng dưng dưng đòi tới? Đã coi mình là chính thất rồi cơ à? Hay là nhìn Lục tổng dễ tính thì thích làm gì thì làm? Nhận tiền của người ta thì nên an phận, có biết đạo đức nghề nghiệp không đấy?”

Liễu Chanh bỏ tạp chí xuống, rất thành khẩn nhìn thẳng cậu ta, cũng không có ý định phỉ lời, trực tiếp nói: “Tôi có đạo đức nghề nghiệp không cần anh đánh giá, hôm nay hẹn anh ra ngoài chỉ muốn nói

với anh một tiếng, phiên anh sau này đừng có bất kỳ liên hệ nào với Lục tiên sinh, tôi không thích.”

“Ha.... ” Tiểu Vũ như nghe được một câu chuyện cực kỳ buồn cười, đỡ bàn cười nói: “Cậu cho rằng cậu là ai? Tôi dựa vào cái gì phải nghe lời cậu?”

Liễu Chanh nhàn nhạt nhìn cậu ta: “Anh tên thật là Lộ Vũ, hiện đang học Quản lý công thương tại X đại ở Sydney, có một bạn gái, là thiên kim thủ phủ (nhà giàu) Hoa kiều tại địa phương, tên tiếng Trung là Tô Tuệ, tên tiếng Anh là Cathy, cô bé này anh tốn không ít tâm tư mới theo đuổi được, đã từng làm thủ công 999 đóa hoa hồng giấy tặng người ta, xem ra anh thực sự để ý cô ấy nhỉ? Ăn cơm mềm* cũng không dễ, nhỉ?”

*A kept man: người đàn ông được bao nuôi.

“Mày....” Tiểu Vũ càng nghe sắc mặt càng kém, đứng bật dậy, chỉ vào Liễu Chanh, hai mắt trợn lên như chuông đồng: “Làm sao mày biết? Mày muốn làm gì?!”

“Không làm gì.” Liễu Chanh đưa tay gõ lên bề mặt giữa bàn, hai con hạc đỉnh hồng bên trong bị kinh sợ, chạy tứ phía: “Anh còn liên hệ cùng Lục tiên sinh, Cathy và bố vợ tương lai của anh sẽ được nghe một vài chuyện trong nước trước đây của anh.”

Tiểu Vũ đột nhiên biến sắc, mắng một câu, xông lại lôi Liễu Chanh từ trên ghế dậy, cậu ta cao hơn Liễu Chanh một chút, nhưng sức cũng có hạn, hơn nữa có thể là luôn thích chiếm tiện nghi ngoài miệng nên cũng không có kinh nghiệm thực chiến, nhất thời cũng không biết hạ thủ từ chỗ nào.

Liễu Chanh cười lạnh một tiếng, nhìn động tác cậu ta hơi ngắc ngứ rồi giơ nắm tay —

Đang lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, Lục Tầm vừa vào đã thấy tiểu tình nhân tiền nhiệm cùng đương nhiệm đang trong tình cảnh giương cung bạt kiếm.

Hắn cảm thấy cảnh này có chút buồn cười, trong lòng đột nhiên lướt qua một ý nghĩ không đúng lúc, có lẽ nên tìm một tình nhân ổn định, đứng đắn nói chuyện yêu đương rồi.

8. Giao Dịch - Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thấy Lục Tầm đi vào, Tiểu Vũ lập tức thả Liễu Chanh, vung vẩy chạy ra đón Lục Tầm.

“Lục thúc thúc,” Cậu ta điềm đạm đáng yêu kêu: “Chuyện là em trở về nước muốn gặp ngài, ngài không muốn gặp em cứ việc nói thẳng, còn phải gọi thứ gì ra đây?” Vừa nói chuyện vừa cố ý vô tình đụng chạm vào người Lục Tầm.

Lục Tầm không biến sắc trốn ra, cười nói: “Trở về là tốt, hôm nay chắc là có chút hiểu lầm, không bằng hôm nay cả tôi cùng Liễu Chanh mời cậu ăn cơm, đón gió cho cậu?”

Lục Tầm vừa nhìn đã hiểu chuyện gì, nhưng hắn không ngờ Liễu Chanh sẽ làm như vậy, trong lòng vừa tức vừa hơi hơi dắc ý, nhưng bên ngoài vẫn muốn nhân nhượng cho yên chuyện, dù sao đây là cái chuyện gì chứ?

Không nghĩ tới Tiểu Vũ không thèm xuống bậc thang hắn bắc, thằng nhóc xui xẻo này có lẽ đã đánh giá sai cân nặng Liễu Chanh trong lòng Lục Tầm. Cậu ta liếc Liễu Chanh một cái, lên giọng: “Thực ra em sao cũng được, nhưng Liễu Chanh không cho Lục tổng lời xin lỗi sao? Cậu không thể thấy Lục tổng khoan dung tốt tính liền xâm phạm riêng tư của người ta, tự tiện hẹn bạn bè người ta đi.” cậu ta hơi dừng, dài giọng nói: “Nói cho cùng, Lục tổng là cái gì của cậu đâu? Cậu có cái quyền này sao?”

Liễu Chanh như không nghe thấy gì, từ khi Lục Tầm vào, cậu cũng nhìn hắn, không nói gì.

Lúc này Lục Tầm cũng nhìn cậu, hơi nheo mắt, muốn từ trong mắt đen nhánh kia thẳng tiến vào trong lòng cậu. Hắn cũng cảm thấy kì quái, lần đầu gặp gỡ, Liễu Chanh cho người ta cảm giác dễ dàng nhìn thấu, sau khi tiếp xúc nhiều hơn, sẽ cảm thấy cậu bé này như một dòng sông nhỏ trong veo nhưng ôm trong mình nhiều đá ngầm, thủy táo, lúc nào cũng có thể cho người ta kinh hãi, đương nhiên cũng có thể là kinh hãi.

Lục Tầm thở dài trong lòng, thừa nhận mình bị dòng sông nhỏ không sâu này vây khốn, hắn nhovn miệng cười với Tiểu Vũ, khách khí nói: “Đúng rồi, trách tôi không chính thức giới thiệu cho cậu,” hắn đi đến bên cạnh Liễu Chanh, tự nhiên kê sát vai cậu, “Đây là Liễu Chanh, chúng tôi đang giao du, là do tôi nhất thời sơ sót, chưa nói với cậu ấy chuyện chúng ta lúc trước, để cậu ấy hiểu nhầm. Thực sự rất xin lỗi.”

Nụ cười khinh bỉ đông cứng trên mặt Tiểu Vũ, sau khi xấu hổ, đầu óc xoay chuyển, cái gì gọi là “đang giao du”? Chẳng lẽ Lục Tầm lãng tử quay đầu triệt để thay đổi rồi à?

Tiểu Vũ vẫn có chút thông minh, nghe xong lời này cũng biết mình còn dây dưa sẽ không có kết quả tốt, hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, cậu ta miễn cưỡng cười: “Vây chúc mừng Lục tổng, bữa cơm chúng ta để hôm nào vậy, tôi còn có chút việc không quấy rầy hai vị.” Tiểu Vũ gật gật với Lục Tầm, bước nhanh ra cửa, lúc sắp ra ngoài lại quay đầu lại, chỉ chỉ Liễu Chanh, nói với Lục Tầm: “Lục thúc thúc ngài thật là lòng dạ rộng rãi, nếu bạn trai em làm chuyện mờ ám này sau lưng em, em nhất định tức chết luôn.”

Liễu Chanh liếc cậu ta, mỉm cười nhắc nhở: “Bạn trai? Hắn là bạn gái chứ nhỉ.”

Tiểu Vũ sững sờ, vẻ mặt đặc sắc cực kỳ, cậu ta hừ một tiếng trong lỗ mũi, quay đầu đi mất.

Tiểu Vũ vừa đi, sắc mặt Lục Tầm liền trầm xuống, hắn thả Liễu Chanh ra, đưa tay hơi nhắc cằm của cậu lên: “Liễu Chanh, em giải thích cho tôi chuyện ngày hôm nay là gì thế này?”

Liễu Chanh nhìn thẳng mắt Lục Tầm, từng chữ từng chữ nói: “Nếu như tôi chọc anh tức giận, tôi liền xin lỗi, nếu như anh không muốn thấy tôi, giờ tôi đi.” Cậu nói xong liền tránh khỏi tay Lục Tầm, quơ lấy ba lô từ trên ghế bên cạnh đi ra cửa.

Lục Tầm cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, nhìn lén di động tôi rồi chơi trò trẻ con vặt này, vậy mà em còn có vẻ rất có lý?

“Em đi đâu thế?!” Lục Tầm bước nhanh, trực tiếp xách cổ áo sau của Liễu Chanh ra cửa, không nói không rằng nhét cậu vào trong xe.

“Về nhà.” Hắn nói với lão Hồ tài xế, sau đó mạnh mẽ ép Liễu Chanh vào trong ngực.

Liễu Chanh đẩy một hồi không tác dụng, liền nhận mệnh tựa trong lồng ngực quen thuộc này, hai người trong buồng xe ẩm ướt ôm nhau, ngoài cửa xe tuyết bay lả tả, hắn là đợt tuyết cuối cùng của mùa đông năm nay.

Sau khi về đến nhà, Liễu Chanh yên lặng theo Lục Tầm lên lầu, bước chân Lục Tầm rất nhanh, tiếng mở cửa rất mạnh, một câu cũng không nói với Liễu Chanh.

Liễu Chanh vào cửa, Lục Tầm mặc kệ cậu, đi thẳng vào phòng khách, Liễu Chanh liền yên lặng đứng trong bóng tối trước huyền quan, hạ mắt nhìn mũi chân.

Qua mười mấy phút, trong thời gian này có tiếng Lục Tầm thay quần áo, mở cửa tủ lạnh, leng keng trong bếp, Liễu Chanh không biết hắn đang làm gì, cũng không dám vào xem, trong lòng cậu có ngàn lời vạn chữ, lại tựa như trắng xóa chẳng có gì, không biết có phải để giảm bớt lo lắng không cách nào nói ra, Liễu Chanh cúi đầu, bắt đầu dùng móng tay từng chút từng chút bấm vào trong lòng bàn tay, gặp phải vết sẹo hoặc chỗ có nhiều da chết lồi lõm, cậu nhiều lần bấm rồi lại cậy, đau đớn như có hiệu quả trấn tĩnh kỳ diệu, cậu chậm rãi thở ra một hơi, ngẩng đầu lên—

Lục Tầm không biết từ lúc nào đứng trước mặt cậu, mặc đồ ở nhà, bên ngoài còn có một cái tạp dề không vừa người lắm, trên mặt Lục Tầm phức tạp, tức giận dần mai danh ẩn tích, thay vào đó là bất đắc dĩ cùng thương tiếc.

Hắn lại một lần nữa cảm thấy bản thân thật “không tiền đồ”, lẽ ra dù là bạn đời hợp pháp, Liễu Chanh làm vậy cũng thật sự là quá mức, huống chi hai người đang là quan hệ này. Lục Tầm vừa còn muốn cho Liễu Chanh một bài học, nhưng bây giờ thấy cậu tội nghiệp đứng góc tường không dám vào nhà, một mình đứng đó bấm ngón tay, thì giận gì cũng lui hết.

Hắn bưng tỉnh nhận ra, Liễu Chanh chỉ là không có cảm giác an toàn, bị mẹ ruột đối xử như vậy, đặt trên người ai cũng khó có cảm giác an toàn đi?

Lúc này, lò vi sóng “đỉnh” một tiếng, Lục Tầm yên lặng thở dài, rốt cục mở miệng với Liễu Chanh: “Đứng đây làm gì? Đi vào đi.”

Liễu Chanh nhìn hắn, đi vào trong nhà.

Lục Tầm xoay người từ trong bếp bưng ra một bát to nóng hổi, bày bày trên bàn ăn, trong giọng vẫn có chút tức giận: “Gọi cả một bàn lớn đồ ăn, một món cũng chưa ăn đúng không?! Dù sao cũng không phải em trả tiền đúng không?” Hắn kéo ghế tựa ngồi xuống, hai tay khoanh trước ngực: “Lại đây ăn, tôi không làm những thứ khác, thiếu gia em xem có ăn được không?”

Khóe miệng Liễu Chanh hơi giật giật, cậu rón rén đi tới, thấy trên bàn đặt một bát bánh trứng(*) rất nộn, mặt trên rưới tương cùng dầu vừng, còn thả thêm ít jambon.

“....” Liễu Chanh ngồi xuống, cầm thìa chọc chọc bánh, chọc nát một nửa, mới khó khăn nói một câu: “Cảm tạ.”

Lục Tầm khịt mũi.

Liễu Chanh đâm nát nốt nửa còn lại, nói thêm một câu: “Xin lỗi.”

Lục Tầm hơi nhướn mày: “Xin lỗi là xong rồi? Có thành ý hay không?”

Liễu Chanh hơi cau mày, thử vươn người sang muốn biểu đạt thành ý của cậu. Lục Tầm lại duỗi một ngón tay chặn lại đôi môi hơi nhướn lên của cậu.

“Tôi nói ”thành“, là thẳng thắn thành khẩn, có thể nói cho tôi nghe một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao mẹ em lại đánh em, tôi muốn hiểu em rõ hơn.” Lục Tầm nhìn thẳng mắt Liễu Chanh, tôi muốn hiểu em rõ, tôi muốn bảo vệ em.

Lông mi Liễu Chanh thật dài hơi rung động, hắn cúi đầu từng chút từng chút ăn chén canh trứng bị mình chọc nát kia, Lục Tầm cũng không giục, yên tĩnh ngồi cạnh.

Cuối cùng Liễu Chanh ăn hết bát bánh trứng, cậu liếm môi dưới, nói với Lục Tầm: “Mẹ tôi cảm thấy tôi hại chết ba ba, tôi khi còn bé không biết điều, quấy đòi ba đi ra ngoài mua đồ mới xảy ra tai nạn xe. ” Con mắt của cậu dưới ánh đèn vàng ấm áp lấp lánh ánh sáng, đáy mắt là một tầng nước nhàn nhạt, Liễu Chanh thờ ơ cười cười: “Hai năm qua tình hình bà không ổn lắm, ít khi tỉnh táo, không thể đánh tôi nữa rồi... Chỉ thể thôi, đừng hỏi.”

Lục Tầm còn muốn nói gì đó, Liễu Chanh đã cầm bát đi vào bếp. Đứng hồi, hồi tiếp muốn tôi trả lời ra sao? Nói cho anh biết lòng tôi âm u, trăm phương ngàn kế tới gần anh là có mục đích khác sao?

Tuy rằng đến giờ, chính bản thân Liễu Chanh cũng không xác định, mục đích này rốt cuộc là gì?

Kết quả tối hôm đó, Liễu Chanh vẫn gọi cho dì Mai, nói cậu “bận rộn công việc”, không về được.

Liều Chanh vui trong chán chơi game, cửa phòng ngủ khép hờ. Cậu nghe thấy Lục Tầm tắm xong, hình như lại vào bếp, cậu vểnh tai nghe động tĩnh bên ngoài, qua chừng hai phút, mơ hồ nghe một tiếng “đình”, chắc là lò vi sóng.

“.....?” Tuy rằng bánh trứng kia ăn rất ngon, nhưng tôi thật sự no rồi a.

Liều Chanh nghe tiếng bước chân của Lục Tầm lại gần, vội vàng vùi đầu vào chơi game.

“Cho em cái này.” Lục Tầm quỳ một gối trên giường, xoa xoa đầu Liều Chanh, đưa cho cậu một thứ hình tròn.

“Đây là ”Túi Đậu Đỏ(*)“,” Lục Tầm cười bảo: “Tôi về nhà cũ của cha tôi tìm di làm, khi còn bé dạ dày hay đau, mẹ tôi làm cho tôi cái này ầm dạ dày. Đặt trong lò vi sóng hai phút, có thể giữ nóng rất lâu, em thử xem, một lúc nữa là tay hết lạnh.”

Liều Chanh nâng túi đậu đỏ đặt dưới mũi ngửi ngửi, hạt đậu được sao nóng thơm ngát, mùi thơm này tiến vào thân thể, nhanh chóng chườm nóng từng lỗ chân lông.

“Cảm ơn Lục tiên sinh...” Giọng của Liều Chanh khó nhận ra một chút run rẩy nho nhỏ, cậu bao chặt vật ầm áp này trong lòng bàn tay.

“Tôi trở về nhà sẽ làm thêm cho em một cái đệm đậu đỏ, nằm lên trên càng thoải mái.” Lục Tầm vỗ vỗ mặt cậu, hơi đắc ý nói: “Cái này không chỉ ầm tay chân, còn có thể xoa bóp, em muốn thử một chút không?”

Lục Tầm chớp chớp mắt với cậu, cầm lấy túi đậu đỏ, lại nắm tay cậu, tay Liều Chanh đã bớt lạnh.

Lục Tầm đẩy Liều Chanh nằm xuống, dịu dàng lật cậu lại, vén áo cậu, đặt túi đậu đỏ lên tấm lưng bóng loáng, nhẹ nhàng đắp.

Cảm giác giống một quả bóng massage(*) nóng hổi, xua tan lạnh giá, gỡ đi căng thẳng và uể oải trong người.

Liều Chanh thả lỏng, hơi híp mắt, hô hấp đều đều, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể chìm vào giấc mộng trầm trầm ngọt ngào.

“Không cho ngủ.” Một tay khác của Lục Tầm bắt đầu tác oai tác quái trên người Liều Chanh, theo cột sống của cậu trượt xuống nhẹ nhàng xoa xoa, giống như đang vuốt lông một con mèo lớn, hần ghé sát bên tai cậu, nhẹ giọng dụ dỗ: “Em không phải phải xin lỗi sao? Thành ý đây?”

Bên tai Liều Chanh mẫn cảm bị hơi thở ôn hòa dán sát, trong đầu lại như có một cơn gió xuân thổi qua thức tỉnh vạn vật.

Cậu nghiêng đầu, nhắm mắt, hôn lên môi Lục Tầm.

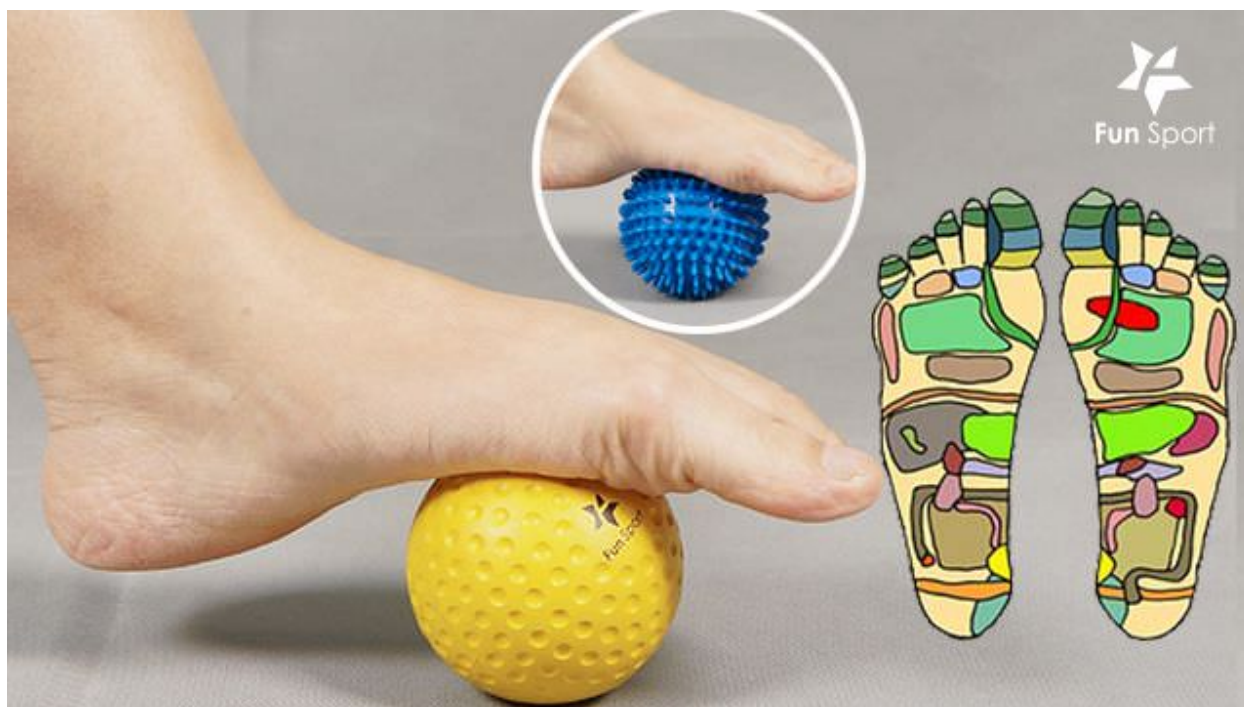
(*) Bánh trứng : Egg tart(?)

(*) Túi đậu đỏ (Hồng đậu túi): Do bác sĩ Đài Loan Trương Chiêu Hán dùng nhiều loại vật liệu nhiều lần nghiên cứu mà thành. Trong túi vải có đậu đỏ, sau khi cuộn lại và đun nóng bằng lò vi sóng có tác dụng như túi sưởi, hơn nữa có thể giảm đau bắp cơ, có hiệu quả an thần.

(*) Bóng massage:

9. Giao Dịch - Chương 9

Không giống trước đây, nụ hôn này Liễu Chanh nhiệt tình chủ động, cậu trúc trắc đưa lưỡi thăm dò trong khoang miệng Lục Tầm, liếm cảm cùng hàm răng hắn, càng ngày càng tiến vào sâu và kịch liệt hơn.

Lục Tầm cảm lòng không đậu, hưng phấn lên, cảm túi đậu đỏ còn hơi nóng dán trên hạ thân Liễu Chanh cọ cọ.

(.....)

Liễu Chanh đỏ mặt, nhắm mắt lại.

“Thế nào? Thẹn thùng không muốn nhìn? Khí thể hôm nay ở khách sạn cãi nhau với người ta đâu?” Lục Tầm không buông tha, thuận tay từ tủ đầu giường lấy ra một cái bịt mắt đeo cho Liễu Chanh: “Không muốn xem thì không xem.”

Bóng tối ập đến bất chợt làm Liễu Chanh không biết làm sao, cậu đưa tay muốn cởi bịt mắt ra, nhưng nhanh chóng bị Lục Tầm nhẹ nhàng đè lại.

” Cho em một bài học, dám mảy mò điện thoại tôi.” Lục Tầm túm lấy tay Liễu Chanh, hai ba phát dùng dây lưng áo ngủ trối lại.

“Em sai rồi..... được không?” Liễu Chanh vô cùng đáng thương giây dựa, biết không có kết quả liền nhỏ giọng xin tha, thanh âm hiếm khi mềm xuống rơi tai Lục Tầm không giống xin tha thứ mà nghe như cầu hoan, khiến đốm lửa tức giận cùng dục vọng khó nhịn còn đang nhen nhóm trong lòng hắn, nhanh chóng bùng khắp thân thể như lửa cháy lan ra đồng cỏ.

“Muộn rồi.” Lục Tầm lãnh khốc nói, một tay ôm eo Liễu Chanh, đỉnh đầu gối dùng sức tách hai chân cậu ra.

Đôi mắt Liễu Chanh không nhìn thấy, tay không thể nhúc nhích, hoàn toàn ở dưới sự khống chế của người khác, điều này khiến cậu cảm thấy bất an, theo bản năng dùng sức nhích lên trên, nhưng rất nhanh đã bị Lục Tầm ôn nhu nhưng không cho cự tuyệt ấn trở về.

“Chạy chỗ nào? Em cái tiểu bại hoại thích gạt người còn trộm tâm người ta này.”.....

Liễu Chanh vùi đầu trong chăn lộn xộn, cảm thụ được va chạm thâm nhập từng nhịp từng nhịp từ phía sau, thân thể cậu càng ngày càng nhẹ, giống như đang nằm trên một đám mây, tâm lại bị hoang mang cùng sợ hãi kéo xuống vực sâu vạn trượng. Cậu vừa muốn khóc vừa muốn cười, cảm thấy bản thân một người sống sờ sờ bị chém thành hai nửa.

Lục Tầm không thấy hai mặt thống khổ và khoái cảm cùng tồn tại của Liễu Chanh, cũng không biết trong lòng Liễu Chanh rối rắm và mâu thuẫn, cảm giác duy nhất của hắn chính là thân thể trẻ tuổi tươi mát của Liễu Chanh, khiến hắn yêu thích không buông tay, muốn chậm rãi hưởng thụ lại nhìn không được hết lần này sang lần khác càng dùng sức.

Lục Tầm cầm lấy tay Liễu Chanh bị trói bằng đai lưng, nhìn thân thể Liễu Chanh tựa bạch ngọc dưới động tác của hắn bị đưa đẩy lên xuống trên khăn trải giường nhạt màu, cảm giác thỏa mãn khi nắm giữ và chi phối thậm chí áp đảo khoái cảm thân thể, hắn đột nhiên rất muốn mãi mãi độc chiếm người dưới thân này, không bao giờ thả cậu rời đi.

Liễu Chanh chắc chắn thích mình, em nghĩ, em làm như vậy còn không phải là vì em ghen tị sao?

Hắn cúi người đè trên Liễu Chanh, nhẹ nhàng gặm cắn sau cổ cậu, lại ghé sát bên tai hỏi: “Liễu Chanh, có phải em đã yêu tôi không?”

Liễu Chanh giữa giây phút cao trào nghe thấy những lời này, cậu cảm thấy một góc u ám nào đó trong lòng bị đập mạnh một cái, cả lồng ngực đều là những âm vang vọng khủng bố, máu thịt toàn thân như đông lại, cùng với cả ý thức nhanh chóng chìm vào đáy biển lạnh giá.

Liễu Chanh đột nhiên bắt đầu giãy giụa, dưới sự đè lại của Lục Tầm lung tung bò lên phía trước, cậu liều mạng lắc đầu, nước mắt trào ra từ khóe mắt, nhanh chóng ướt đầm bịt mắt.

.....

Ngày hôm sau, Lục Tầm tự mình đưa Liễu Chanh về trường học, thời tiết mùa đông đã không còn lạnh buốt căm căm, một chút tuyết đêm qua để lại trên đường nhỏ trong trường những mảng ẩm ướt, chỉ có trên cành cây trụi lá và thảm cỏ xám xịt mới có thể nhìn thấy lấm tấm những điểm tuyết trắng tinh.

Gió lạnh thổi qua, Liễu Chanh từ trong xe ẩm áp đi ra, tức khắc run lập cập, khuôn mặt vốn không có huyết sắc càng thêm tái nhợt.

Lục Tầm theo cậu ra, hai người đứng ở bậc tam cấp trước cửa khu giảng đường, đám sinh viên tùm ba tùm năm lục tục lại đây, có rất nhiều ánh mắt tâm tình phong phú trộm nhìn sang bọn họ bên này.

“Tôi đi đây.....” Liễu Chanh từ đầu tới cuối không nhìn thẳng vào mắt Lục Tầm, xoay người đi: “Cảm ơn ngài đưa tôi về đây.”

“Liễu Chanh,” Lục Tầm từ phía sau gọi cậu: “Tối hôm qua là tôi sai, xin lỗi.”

Bước chân của Liễu Chanh chỉ hơi dừng, lại vội vàng trốn vào khu giảng đường.

“Ai.....” Một tiếng thở dài của Lục Tầm ngưng thành một đám khói trắng ẩm đậm trong khí trời rét lạnh, hắt vò cùng hồi hận tối hôm qua nhất thời xúc động. Quá nôn nóng, hắt oán giận bản thân, hoàn cảnh của Liễu Chanh đáng thương, khó tránh khỏi miễn cưỡng, thiếu tin tưởng người xung quanh, huống chi là một người cũng quen biết không lâu, hơn nữa còn là quan hệ kim chủ viện (trợ) - giao (dịch) đây?

Còn chưa tới lúc, Lục Tầm an ủi mình, tối hôm qua Liễu Chanh bị một câu kia của hắn dọa tới hoảng loạn, hắn trấn an hơn nửa ngày mới bình tĩnh lại. Nhớ tới Lục Tầm liền tự trách không thôi, hắn nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn thoáng qua khu giảng đường.

Liễu Chanh đang ngồi cạnh cửa sổ, thấy Lục Tầm ngẩng đầu, cuống quýt thu ánh mắt về.

Khóe mắt thoáng thấy hắn xoay người, xuống bậc thang, chui vào trong xe, Liễu Chanh mới quay đầu, dõi theo chiếc xe màu đen ra khỏi cổng trường đại học, hòa vào biển xe ẩm đậm ẩm ỉ của thành phố.

Liễu Chanh cả ngày thất thần, tiết thực nghiệm làm rơi natri vào trong nước, suýt thì nổ cả phòng thí nghiệm, bị thầy giáo mắng đến cầu huyết lâm đầu.

Lúc cùng bạn học đến căng tin ăn cơm, cậu còn quên mang thẻ, may có bạn học giúp cậu thanh toán.

“Liễu Chanh, hôm nay sao vậy?” Bạn học quan tâm hỏi.

“Không có gì.....” Liễu Chanh cầm đũa gầy gầy mấy sợi mì trong bát, cậu ở trường luôn luôn ôn hòa hữu lễ, nhân duyên rất tốt, bạn bè thật sự lại chẳng có một ai, lúc này cậu ngay cả mỉm cười cũng lười làm bộ, nhàn nhạt trả lời, ngay cả người đối diện là ai cũng không nhìn.

Người bạn kia cũng rộng rãi, không tức giận, cười hỏi cậu: “Đạo này cậu có vẻ rất bận? Đang yêu sao?”

“Cái này có thể nhìn ra sao?” Liễu Chanh từ bỏ ý nghĩ ăn hết bát mì, đẩy bát mì gần như chưa động tí gì sang một bên, nhìn thẳng vào mắt người bạn kia hỏi.

“Vừa nhìn qua liền biết cậu có tâm sự, sinh viên mình đã không lo ăn mặc, thành tích cậu lại tốt, trừ yêu đương ra còn chuyện gì làm cậu tâm thần không yên?” Bạn học nói như thật. Cậu ta cũng rất muốn hóng hớt người kia của Liễu Chanh, nhưng thấy sắc mặt đối phương không tốt lắm, cũng không dám lắm miệng.

Liễu Chanh mỉm cười, không nói gì.

Liễu Chanh cảm thấy mình không yêu Lục Tầm, mặc dù chuyện năm đó không thể trách Lục Tầm, nhiều nhất cũng chỉ là không hề hận, chỗ nào có thể bảo là yêu?

Có lẽ cảm tình của mình với “kẻ đó” cũng không phải thật sự căm hận, có lẽ mình chỉ muốn tìm một người để chia sẻ trách nhiệm và đau khổ mà thôi, không thể đều do mình, hẳn cũng sai, người phải chịu trừng phạt không nên chỉ là mình, hẳn cũng có phần.....

Trên đường về nhà, Liễu Chanh lục lọi từng thứ từng thứ trong đầu mình ra cẩn thận nghĩ lại, kéo một góc ký ức mốc meo và những ý nghĩ ác độc ra phơi nắng, cậu đưa chúng nó đi sát trùng tiêu độc phân tích cặn kẽ, cuối cùng đi đến kết luận —

Cậu không hận Lục Tầm, cũng không yêu hẳn, cái cậu gọi là truy đuổi, chiếm hữu và báo thù lại là những suy nghĩ nông nổi tuổi dậy thì vừa đáng thương vừa buồn cười, cũng là điểm nương tựa của cậu trong những năm tháng cô độc dài đằng đặc.

Liễu Chanh suy nghĩ cẩn thận, cảm thấy cả người nhẹ nhàng, giống như đỡ xuống gánh nặng ngàn cân, nhưng lưng cậu vừa thẳng được một lúc đã bị một cảm giác mát mát không tên đánh gãy, Liễu Chanh cười khổ tự giễu, chấp niệm nhiều năm như vậy đột nhiên biến mất, quả thật có chút không quen.

Giống như vết sẹo trên tay vậy, đã sớm hết đau, nhưng vẫn nhịn không được nhìn nhìn sờ sờ, thậm chí cố gằng cạy ra vài vết nhỏ, như đang ôn lại một đoạn ký ức cùng người bạn thân vậy.

Liễu Chanh về nhà, lấy viên con nhộng chứa ricin từ ba lô, đổ độc bên trong vào cống thoát nước. Cậu nhìn nước trong bồn cầu xả hết, do dự một lúc, cuối cùng vẫn bọc lại bao con nhộng trống rỗng, dự định chốc nữa thả lại vào ba lô.

Coi như để lại chút kỷ niệm vậy.

Lúc cất viên con nhộng, trong ba lô rơi ra một thứ, Liễu Chanh nhặt lên, là túi đậu đỏ không biết không biết Lục Tầm bỏ vào lúc nào.

Cậu nhẹ nhàng vuốt ve mặt vải bọc đệm một lát, chưa xót cười cười, sau đó gửi một tin nhắn tới Lục Tầm:

Lục tiên sinh, chúng ta kết thúc thôi.

10. Giao Dịch - Chương 10

Lúc nhận được tin nhắn, Lục Tầm đang giữa cuộc họp.

Hắn nhìn lướt mấy chữ kia, đặt điện thoại lên mặt bàn, mặt không đổi sắc tiếp tục nghe cấp dưới thuyết minh ppt (powerpoint).

Sau 10 phút.

“..... Đây là tình hình tháng này, chủ yếu hy vọng Lục tổng có thể phân phối thêm một phần nguồn lực sản xuất cho chúng tôi.....”

“Ừ,” sau một lúc lâu Lục Tầm gật gật đầu, cấp dưới thở phào nhẹ nhõm, vừa muốn ngồi xuống, Lục Tầm đột nhiên hỏi:

“Anh vừa nãy nói gì?”

“.....” Toàn bộ phòng họp yên lặng, mọi người dừng mọi động tác lật giấy, gõ phím, nhìn sếp mình. Lục tổng luôn luôn nhảy bén và nghiêm khắc, phản ứng nhanh nhẹn, trước nay chỉ có người khác không theo kịp nhịp điệu của hắn, hỏi lại hắn “Giám đốc, ngài mới vừa nói cái gì” vân vân.

Người vừa đứng thuyết trình trầm nghĩ xong rồi, mình vừa làm sai gì à? Hắn đem ánh mắt cầu xin giúp đỡ gửi gắm đến người ngồi bên cạnh Lục Tầm - Triệu Đình.

Triệu tổng cho hắn một ánh mắt, ý bảo đừng hoảng hốt.

Cấp dưới xấu hổ cười cười, một lần nữa lật lại vài slide trên ppt, cẩn cẩn thận thận nói lại.

Tình huống như vậy xảy ra rất nhiều lần, hội nghị vốn kết thúc sớm lại bị kéo dài đến 8 giờ hơn.

Rốt cuộc kết thúc cuộc họp, Triệu Đình nhìn không được hỏi Lục Tầm: “Lục tổng, ngài sao vậy?”

Lục Tầm cầm di động gõ vài cái lên mặt bàn, cười nhạt với y “Cậu đi đi, tôi không có việc gì.”

Triệu Đình nhìn hẩn một cái, ánh mắt từ trên mặt hẩn mỗi mệt đến di động hẩn cầm trong tay, lúc họp, rất nhiều lần Lục Tầm nhìn di động. Triệu Đình do dự một lát, rốt cuộc không nói gì, gật đầu đi ra.

Lục Tầm đứng lên đi quanh phòng họp vài vòng, “Chúng ta kết thúc thôi” là cái gì? Đây là vì giận đối chuyện Tiểu Vũ? Hay là do tối hôm qua một câu “Có phải em yêu tôi rồi không” chạm đến điểm G nào của bảo bối này? Hay là định chơi trò lạt mềm buộc chặt, chẳng lẽ thấy mình có chút ý tứ, được đăng chân lên đăng đầu?

Dù là loại tình huống nào, Lục Tầm cũng không vui, hẩn cảm thấy cần phải cho cậu nhóc một bài học nhỏ, không thể quá dung túng như vậy.

Lục Tầm nghĩ vậy, cuối cùng cái “bài học” này cũng chỉ là đợi thêm hai giờ, mới gọi cho Liễu Chanh.

Lục Tầm nén giận hỏi: “Tôi vừa nãy đang họp, thấy em gửi tin nhắn, gửi sai à?”

Liễu Chanh bên kia yên lặng vài giây, rốt cuộc nói: “Không phải.”

“Có ý gì?” Lục Tầm xoa xoa ấn đường.

“Nghĩa trên mặt chữ. Tôi nhớ ngài cũng đã nói, chúng ta chính là quan hệ trao đổi đồng giá đôi bên cùng có lợi, ngài mua tôi bán, hiện tại không muốn bán nữa, là vậy.”

“.....” Lục Tầm đột nhiên phát hiện thể nhưng không cãi lại nổi, cậu nhóc hư hỏng này nói lại có lý.

“Tôi sẽ tính tiền trả lại cho ngài, ngài nếu không còn chuyện khác, tôi cúp.”

“Đợi chút!” Lục Tầm phát cáu muốn đập di động, nhưng trước khi Liễu Chanh cúp máy, nhanh chóng hỏi một câu: “Tôi hỏi em, nếu muốn chia tay, vì sao còn ngậm giữ trò đi gặp Tiểu Vũ? Em ăn no rừng mỡ à?”

“Tôi...” Liễu Chanh trầm mặc, Lục Tầm như nghe được tiếng hít thở bất ổn từ bên kia di động truyền đến, Lục Tầm chờ một giây như một năm, Liễu Chanh rốt cuộc nói: “Tôi thấy thú vị.”

Sau đó Liễu Chanh cúp điện thoại, Lục Tầm sửng sốt, rồi dùng toàn lực ném di động văng ra ngoài.

Di động rất ngoan cường, màn hình vỡ, nắp sau văng ra vài mét còn chưa hỏng, dùng một hơi cuối cùng “đình” một tiếng. Lục Tầm chân không kiềm chế được bước nhanh nhất di động lên nhìn.

..... Là tin nhắn từ ngân hàng, Liễu Chanh nói được thì làm được, thật sự đem tiền trả lại hẩn.

Lục Tầm nhìn chằm chằm màn hình chẳng chịt như mạng nhện, nghĩ, nếu mình còn gọi cậu ta, mình mẹ nó đúng là đồ phạm tội*!

(*) bị coi rẻ, không có tự trọng

.....

Liều Chanh cúp máy, thân thể căng cứng như một tảng đá, cậu ném di động Lục Tầm bảo mua vào trong thùng rác, đứng trước cửa sổ, bắt đầu cắn các vết xước măng rô trên ngón tay. Giống như muốn kéo dài, hoặc có thể là đang hưởng thụ sự đau đớn như thế, cắn xé từng miếng da nhỏ xuống, chỉ một lát sau máu tươi chảy xuống. Đau đớn sắc bén khiến cậu không thể nghĩ được những thứ khác, trong lòng liền bình tĩnh lại.

Tối đó, Liều Chanh nằm mơ, trừ bỏ ác mộng cũ, cậu còn mơ thấy Lục Tầm, mơ thấy bọn họ ở trên giường mình làm tình, Lục Tầm va chạm trong thân thể cậu, mỗi lần tiến vào chỗ sâu nhất, liền ghé vào tai cậu thở gấp: “Liều Chanh, có phải em yêu tôi rồi?”

Có phải em yêu tôi rồi?

Liều Chanh nghiêng đầu đi, cậu không muốn trả lời, chỉ là thân thể đã cực kỳ thành thật, dục vọng kêu gào vọt lên đỉnh điểm.

Liều Chanh mở mắt, cảm giác dưới thân một mảnh ẩm ướt, cậu ở trong bóng tối không chỗ dung thân, vẫn duy trì tư thế cứng đờ một lúc lâu.

Liều Chanh vào phòng tắm tắm rửa, quay về cũng không ngủ được, cậu ngồi xuống bàn học, mở đèn bàn, lôi từ trong ngăn kéo một chồng giấy trắng, bắt đầu viết trên giấy hết dòng này đến dòng khác: Mình không yêu hắn.

Giấy trắng như thế Liều Chanh có rất nhiều, nhét đầy vài ngăn kéo, mỗi lần cậu bị đánh, hoặc là lúc tâm tình không tốt, liền như phát điên viết chữ, viết “Mình đáng đời” “Ba ơi con xin lỗi” “Muốn tìm được kẻ đó” “Tôi muốn chết” “Mình không hận mẹ”.....

Hiện tại cậu chuyên chú, từng nét bút viết “Mình không yêu hắn”, đầy một trang giấy, lại sang một trang, bóng đêm sâu ngoài cửa sổ dần trầm, đợt rét cuối cùng của năm nay kết một tầng sương mỏng trên cửa sổ thủy tinh, chiếc đèn duy nhất trong đêm tối giống một đôi mắt từ bi, yên lặng nhìn chăm chú cậu bé dưới cây đèn, chắc chắn nó rất quen thuộc cảnh tượng như vậy, bảy năm rồi, chuyện như vậy đã lặp lại vô số lần, thứ duy nhất thay đổi chỉ là đứa nhỏ này, từ chỉ thẳng nhóc chỉ biết khóc biến thành thiếu niên âm trầm ít nói, và giờ là một thanh niên cũng ít nhiều biết cách ngụy trang bản thân.

Liều Chanh vẫn viết và viết, viết đến khi ánh rạng đông cắt qua đêm tối, bầu trời phía đông ánh lên những rạng mây đỏ, ngón tay tê dại mới buông bút xuống.

.....

Lục Tầm ở nhà một mình, uống vang đỏ nghe nhạc, trong nhà cực kỳ quanh quẽ, không một chút hơi người, hẳn có chút tịch mịch nghĩ, hay là tìm một người tới cùng mình?

Hắn quả thực là phái hành động, nghĩ gì, quyết định gì, không cần suy nghĩ lại lập tức làm ngay. Hắn lôi di động kéo tới tên Tiểu Vũ, hít một hơi thật sâu rồi ấn nút gọi đi.

“Ôi? Lục tổng?” Tiểu Vũ hiển nhiên không ngờ Lục Tầm gọi cho mình.

“Có bận không? Lần trước còn nợ cậu bữa cơm xin lỗi, hôm nay có rảnh không?”

“À? Mang theo cả quả cam ngọt ngào nhà ngài sao?” Tiểu Vũ kéo dài giọng, trào phúng.

Lục Tầm nghe câu này, trong lòng kiềm nén lửa giận, ngữ khí không tự giác lạnh đi mấy phần: “Không. Chỉ có hai chúng ta.”

Bên kia cười khẽ một tiếng, ra vẻ tiếc nuối: “Nhưng thật không khéo, em hôm nay không rảnh lắm, hay là để hôm nào đi?”

Lục Tầm: “.....” Tụi bây đều giỏi lắm, hòa nhau khi dễ lão già này!

Hắn tùy tiện đáp một tiếng, cúp máy, dựa vào sofa thở dài, chút giận dỗi đòi tìm người vui vẻ tiêu tán không thấy bóng dáng.

Lục Tầm nhìn trần nhà, trên đèn trần có một bóng mờ màu đen, hẳn là con thiêu thân xui xẻo nào bay vào chết bên trong.

Lục Tầm nghĩ, thiêu thân là sinh vật bậc thấp, ngu xuẩn, bản năng? Bản năng hại chết người. Nhìn chăm chăm thi thể thiêu thân suy ngẫm nửa ngày thuyết tiến hóa sinh vật, Lục Tầm nghĩ đi nghĩ lại mình cũng chẳng cao cấp chỗ nào, rốt cuộc mình thích Liễu Chanh ở điểm gì đây?

Đẹp, Liễu Chanh trong các đối tượng hắn đã kết giao cũng không tính là nhất, tính cách, có rất nhiều người ngoan ngoãn ngọt ngào hơn nhiều.

Chẳng lẽ mình chỉ do nhất thời mới mẻ, tiện hê hê yêu thích cảm giác thần bí nhìn không thấu trên người cậu ta? Hay là mình bị dáng vẻ dục cự hoàn nghênh (muốn mà ngại) của Liễu Chanh khơi dậy ham muốn chinh phục?.....

Lục Tầm tự hỏi vô số khả năng, nhưng lại thấy tất cả đều không đúng.

Cuối cùng hắn cười khổ tự an ủi mình, đều không sao, dù sao về sau mắt không thấy tâm không phiền, dù có thích, cũng không tới nỗi khép nép đi cầu đối phương hợp lại đâu.

Chỉ chớp mắt, cảnh liễu phớt xanh, mùa xuân hoa nở đã đến, Lục Tầm và Liễu Chanh tựa như hai đường thẳng song song, mỗi người đều qua lại trong quỹ tích của mình.

Triệu Đình cảm thấy ông chủ không đúng lắm, y không dám hỏi trước mặt, gọi tài xế Lục Tầm tới hỏi, lão Hồ nói, ông chủ hình như lâu rồi không gặp Liễu Chanh.

Triệu Đình buột miệng hỏi, Liễu Chanh là ai?

Lão Hồ nói chính là tiểu tình nhi ông chủ đặc biệt thích lúc trước đó.

Triệu Đình hiểu rõ, lại hỏi tài xế, ông còn biết gì về Liễu Chanh này không?

Lão Hồ suy nghĩ một lúc, nói mình biết trường học của cậu, còn biết nhà cậu ở đâu, đoạn đường kia tôi cũng quen, ngài cũng từng đến.

Triệu Đình nghe lão Hồ nói vị trí đại khái, một đôi mắt khôn khéo hơi hơi nheo lại, một lúc sau, y dặn dò lão Hồ, chuyện hôm nay tôi tìm ông, đừng nói với Lục tổng.

.....

Cũng hôm đó, lúc Lục Tầm giở văn kiện, không cẩn thận bị mép giấy sắc bén quẹt trúng, trên khớp xương ngón tay cái lưu lại một vết nhỏ, vết thương nhỏ không lâu sẽ khỏi, Lục Tầm tự nhiên cũng không để ý.

Nhưng cổ tình miệng vết thương này ở vị trí khớp xương, vừa gập ngón tay hoặc chạm vào, sẽ hơi đau một chút, đặc biệt lúc sắp tan tầm, hắn rửa tay trong phòng vệ sinh, dòng nước lạnh leo trôi qua ngón tay, miệng vết thương lại phát đau, Lục Tầm đau đến nhú mào, lắc lắc tay, hắn ngẩng đầu, nhìn mặt mình trong gương—

Lục Tầm đột nhiên nghĩ tới Liễu Chanh, nhớ chuyện Liễu Chanh từng nói với hắn, hắn một người lớn như vậy, ngón tay bị trang giấy cắt một vết nhỏ cũng đã thấy đau, Liễu Chanh mấy năm nay đã trải qua như thế nào?

Người ta nói tay đứt ruột xót, lúc cậu bị thương, làm sao cầm bút làm sao ăn cơm làm sao rửa tay làm sao mặc quần áo đây?

Lục Tầm nghĩ đến đây, đột nhiên liền thấy không khí trong phổi không đủ để hô hấp, mỗi một giọt máu chảy vào trái tim, đều mang theo đau đớn âm ỉ, một giây đó hắn đột nhiên bình tĩnh, nếu muốn tìm lý do thích một người, thì chính là người đó có thể khiến mình đau lòng, khiến mình muốn tự thân làm cho người

đó một vại mật không thể đập vỡ, bỏ hấn vào trong, rồi gắt gao ôm trong ngực, từ nay về sau không bao giờ buông tay.

Lục Tầm lại một lần nữa thể hiện bản chất phái hành động siêu phàm của hấn, lập tức gọi tài xế đưa hấn đến trường Liễu Chanh.

Triệu Đình đang dặn dò tài xế, mơ hồ nghe được thanh âm nôn nóng và chờ mong của Lục Tầm từ trong điện thoại truyền ra, ánh mắt y lóe lóe, rồi trầm xuống.

11. Giao Dịch - Chương 11

Liễu Chanh từ khu giảng đường ra ngoài, cúi đầu, mày nhíu lại, không biết nghĩ gì.

Lục Tầm thấy cậu, đi tới gần. Liễu Chanh suýt đụng vào hấn, đột nhiên nhắc đầu: “.....!”

Lục Tầm chống tay lên gốc liễu ven đường, cười tủm tỉm nói: “Thật khéo a.”

Trên mặt Liễu Chanh lướt qua một chút kinh ngạc vô thức trong giây lát, cậu lễ phép gật đầu một cái với Lục Tầm: “Lục tiên sinh chào ngài.....”

Lục Tầm hỏi: “Em định đi đâu? Về nhà sao? Tôi đưa em về nhé?”

Liễu Chanh lùi hai bước, lắc lắc đầu: “Tôi muốn tới căng tin ăn cơm. Ngài tới làm gì?”

Lục Tầm nói: “Khéo như vậy, tôi cũng phải đi căng tin ăn cơm.”

Liễu Chanh nhìn vẻ mặt Lục Tầm mơ hồ lộ ra chút không đứng đắn, đáy lòng khẽ run, hình như là vì che dấu biểu tình khác biệt không ai nhìn thấy này, cậu nuốt một cái, hầu kết trượt xuống, cậu chỉ vào tòa nhà người đến người đi cách đó không xa: “Căng tin gần nhất bên kia.”

“.....”

Hai người đứng cạnh cây liễu bốn mắt nhìn nhau trầm mặc, Liễu Chanh thấy Lục Tầm không nói gì, cũng không có ý rời đi, không hiểu đây là cái tiết tấu gì, cậu đành phải mỉm cười, lướt đi trước mặt Lục Tầm.

Lục Tầm chẳng nói gì, yên lặng đi theo cậu vào căng tin, diềm nhiên theo cậu xếp hàng, Liễu Chanh cầm suất cơm phải đi, Lục Tầm gọi cậu lại: “Bạn học này, tôi không có thẻ cơm, phiền cậu giúp tôi thanh toán nhé?”

Liều Chanh bưng suất cơm, bắt đắc dĩ nhìn trần nhà, xoay người quay lại giúp Lục Tầm quét thớt.

Lúc ăn cơm, Lục Tầm ngồi đối diện Liều Chanh, vừa hào hứng thưởng thức suất cơm dinh dưỡng mười đồng trước mặt, vừa bình luận căng tin trường học từ trang trí, món ăn đến phục vụ.

Liều Chanh chậm rì rì ăn, từ đầu cậu không phản ứng lại, chịu đựng Lục Tầm đối diện thao thao bất tuyệt, Liều Chanh nghĩ thầm, trước kia sao không phát hiện Lục tổng lại thích tán nhảm thế chứ? Hơn nữa lại còn là tự nói tự vui. Đến khi Lục Tầm nói đến việc căng tin nên căn cứ vào quê nhà sinh viên mà phân loại, làm phong phú thêm thực đơn, Liều Chanh rốt cuộc nhin không nổi.

“..... Em cảm thấy tôi nói đúng đúng không? Đúng là nên chú ý đến khác biệt khẩu vị giữa các vùng miền mà, nếu như có 10% sinh viên là người vùng Hồ Nam Hồ Bắc.....”

“Lục tiên sinh anh rốt cuộc muốn nói gì?” Liều Chanh gầy gầy bát cơm, buông đũa nghiêm mặt hỏi.

Lục Tầm đầu cũng không nâng, gấp một miếng cà tím om, buột miệng thốt ra: “Nói tôi thích em nha.”

Liều Chanh: “.....” Trên mặt cậu hiện lên mấy chữ “ha ha buồn cười quá” xấu hổ cười cười, nội tâm lại sóng cuộn biển gầm.

Lục Tầm thông thả nuốt cà tím, buông đũa, lau miệng, ngồi thẳng nhìn Liều Chanh, dù sao câu quan trọng nhất đã nói rồi, Lục Tầm cảm thấy cả người nhẹ nhàng, trên mặt hần khôi phục vẻ ôn hòa bình tĩnh ngày thường, nói rõ ràng từng chữ một: “Liều Chanh, lần yêu đương đứng đắn trước đây của tôi là bảy năm trước, tôi đã nói qua với em rồi, lúc đó tôi với hần có chút mâu thuẫn, sau sự cố hôm đó, trạng thái của tôi không ổn lắm, quan hệ hai bên càng ngày càng kém, mấy tháng thì hòa bình chia tay. Sau đó, tôi có tìm mấy tình nhân, có thể em cảm thấy tôi là một tên ăn chơi trác táng, đương nhiên em có lý do nghĩ như vậy, nhưng tôi vẫn muốn giải thích cho mình một chút, trong cái vòng luẩn quẩn này tìm bạn trai vốn không dễ dàng, ta không thật tâm tìm, cũng khó chạm tới yêu thích chân chính, vậy nên cứ chậm rãi tùy tâm sống. Nhưng tôi chưa bao giờ kháng cự, thậm chí là rất khát vọng, có thể thích một người, cùng nhau phát triển một đoạn quan hệ yêu đương bình thường ổn định.....” Lục Tầm dừng một chút, nhìn thẳng vào mắt Liều Chanh: “Liều Chanh, trong mấy ngày nay tôi đã nghĩ rõ ràng, em chính là người kia tôi muốn cùng yên ổn.”

Liều Chanh an tĩnh nghe Lục Tầm mổ xẻ tâm tư hần cho cậu, đối với đoạn độc thoại lý trí mạch lạc này của hần, Liều Chanh không biết đáp lại ra sao, cậu nghĩ, Lục Tầm, vấn đề giữa chúng ta không phải cái này. Giữa chúng ta không phải vấn đề “kim chủ tổng tài” và “sinh viên bị bao dưỡng”, cách chúng ta là bảy năm oán hận hoang đường và một mạng người, còn có âm mưu cùng lừa dối, tùy tiện lấy ra một điểm đều thật có lỗi với mấy chữ “quan hệ yêu đương bình thường ổn định” này.

“Em sao vậy? Liều Chanh.” Lục Tầm thấy Liều Chanh thờ ơ đảo muỗng trong bát canh, canh tràn ra bàn chảy xuống đất mà vẫn không phát hiện, hần vội cầm giấy ăn lau lau mặt bàn, “Rót hết lên quần áo rồi này....”

Liều Chanh giờ mới lấy lại tinh thần, vội vàng đứng dậy, cúi đầu thấy trên quần phần bên trong đùi ướt một mảng, còn vương một ít trứng màu trắng, Lục Tầm đi sang cúi đầu muốn lau giúp cậu, Liều Chanh

nhanh tay đoạt lấy giấy trong tay hắn, mặt đỏ bừng lên.

Lúc này hai người cách nhau cực gần, Liễu Chanh khom người, Lục Tầm hơi cúi đầu là có thể thấy xoáy tóc trên đỉnh đầu và vành tai phiểm hồng của cậu, từ cổ áo hơi hơi rộng mở có thể thấy đường cung xương quai xanh duyên dáng, làn da trắng nõn căng mịn thấp thoáng một viên tròn nho nhỏ. Trong đầu Lục Tầm chiếu ra một vài đoạn phim ngắn không thuần khiết lắm, hắn hít hít mũi, vị đạo trên người Liễu Chanh từ cổ áo tràn ra, chui vào trong mũi, trong đầu hắn, khiến những hình ảnh tươi đẹp đó càng thêm hoạt sắc sinh hương.

Lục Tầm nhin không được, trong nháy mắt Liễu Chanh thẳng người lên, nắm lấy tóc sau đầu cậu, ép cậu ngẩng đầu lên, mổ một cái lên đôi môi đó.

Đây là căng tin trường học! Liễu Chanh bối rối đẩy Lục Tầm ra, vội vàng nhìn xung quanh.

Tuy mọi người vội vàng ăn cơm, nhưng vẫn có người thấy, bọn họ hai nhân vật đẹp mắt như vậy xuất hiện ở căng tin, cũng đã hấp dẫn không ít ánh mắt hâm mộ lẫn tò mò.

Một nữ sinh đeo kính tròn to mắt nhìn Liễu Chanh, biểu tình hưng phấn, thấy Liễu Chanh nhìn mình, ra vẻ trấn định phẩy phẩy tay, mỉm cười ra hiệu bọn họ tiếp tục.....

Liễu Chanh cạn lời, xoay người định bỏ đi.

Lục Tầm không để ý đến ánh mắt xung quanh, cường ngạnh túm cậu trở về ghế nhựa, “Vậy giờ em trả lời thế nào? Hay là muốn suy nghĩ thêm rồi trả lời?”

Trong lòng Liễu Chanh rất loạn, cậu không trả lời. Lục Tầm đợi một lát, khẽ thở dài, không ép cậu, hắn nghĩ, nóng vội là không ăn được cam ngọt, tốt xấu cũng phải lột vỏ đã.

“Vậy em muốn thời gian suy nghĩ?” Lục Tầm vỗ vỗ bả vai Liễu Chanh: “Em suy nghĩ kí, lúc nào cũng có thể tới tìm tôi.”

.....

Liễu Chanh suy nghĩ, không rút ra được cái gì hữu hiệu, cậu đành phải lựa chọn kéo dài, cậu nghĩ người như Lục Tầm, dù muốn tìm tình nhân tiêu khiển hay là bạn trai đứng đắn, đều có bó lớn người xếp hàng chờ kẻ trước ngã xuống, người sau tiến lên, chẳng mấy chốc tự nhiên sẽ hết hứng thú với cậu.

Một thứ bảy mưa bụi, Liễu Chanh ngủ vùi trong thời tiết âm u, trước đây cuối tuần cậu thường ở cạnh Lục Tầm, bây giờ tựa như ngoài ngủ, đột nhiên chẳng có việc gì làm.

Liễu Chanh tỉnh giấc trong tiếng kêu to của mẹ, bầu trời bên ngoài nặng nề mây đen, Liễu Chanh vừa tỉnh

cảm thấy không thở nổi, ngực như bị nhét một đám ruột bông, hút sạch máu và dưỡng khí bên trong.

“Mẹ ——” cậu mở cửa phòng ngủ, tóc tai mẹ bù xù, nghiêng ngả vọt lại gần, dùng sức cực lớn nắm chặt tay cậu, móng tay bầu sâu vào thịt, người đàn bà lộn xộn kêu gào: “Trời mưa..... Trời mưa! Anh, đừng ra cửa, ngàn vạn đừng ra cửa, cầu xin anh.....” Bà lặp đi lặp lại, vừa nói vừa rơi lệ, thanh âm càng thêm đau khổ: “Lão Viên, đừng ra cửa, Chanh Chanh nó không nghe lời.....”

Liểu Chanh ôm thân thể gầy yếu của bà vào trong ngực, vỗ vai bà trấn an: “Con nào có đi đâu, con vẫn ở nhà cùng mẹ đây.”

Mẹ an tĩnh trong ngực Liểu Chanh một lát, không biết điều gì khiến bà nhận ra có gì đó không đúng, bà đột nhiên đẩy Liểu Chanh ra, lùi về sau, phát điên gào lên: “Mày không phải hần! Lão Viên đã chết!” Bà giống như nhận ra người trước mặt, ánh mắt như dao găm hận không thể ngay lập tức đâm chết Liểu Chanh: “Sao mày còn chưa chết đi! Là mày hại chết hần! Chết đi chết đi – sao tao lại sinh ra con quỷ đòi nợ như mày!”

Những lời này nghe cả ngàn lần bất biến, Liểu Chanh đã cảm thấy chết lặng, ngay cả sức lực tức giận cũng không có, nhưng những lúc thế này, cậu không thể mặc kệ mẹ. Liểu Chanh lấy thuốc và nước, từng chút tới gần người đàn bà run rẩy nép ở đầu giường.

“Mày đừng tới đây! Mày còn muốn hại chết tao đúng không?” Người đàn bà điên lúc này lại phản ứng rất nhanh, toàn thân bà căng cứng nửa quỳ, thuận tay với lấy một chiếc cốc thủy tinh trên tủ đầu giường, dùng hết sức ném về phía Liểu Chanh.

Một tiếng chói tai vang lên, Liểu Chanh gần như không tránh, ly thủy tinh công nghiệp nện thật mạnh trên trán cậu, lại rơi trên mặt đất vỡ choang.

Liểu Chanh cảm thấy trước mắt mơ hồ, cậu còn chưa cảm thấy đau, theo bản năng dụi dụi mắt, vậy mà dính đầy tay toàn là máu.

.....

Thứ bảy Lục Tầm tăng ca, là vì mấy ngày nay hần không có tâm trạng làm việc, hiệu suất cực kỳ thấp, đi đứng ngồi nghỉ gì cũng nghĩ tới Liểu Chanh.

Thứ bảy xui xẻo phải đi làm không nói làm gì, cứ nhiên trời còn mưa, Lục Tầm từ công ty đi ra, day day huyết Thái Dương, thở ngắn than dài đi đến bãi đỗ xe.

Kết quả đăng sau xe nhặt được một cậu nhóc còn xui xẻo hơn hần.

“Liểu Chanh?” Lục Tầm không chút nào bận tâm hình tượng, một thân âu phục chạy gấp hơn mười mét: “Sao lại ở đây?”

Liều Chanh ngồi trên mặt đất ướt nhẹp, ôm đầu gối, dựa vào thân xe nhỏ nước, cậu không mang ô, chỉ trùm mũ áp lên đầu, quần áo cũng gần như ướt sũng.

Liều Chanh từ trong mũ ngẩng đầu lên, trong đôi mắt sáng ngời của cậu phản chiếu không trung âm u mù mịt, cậu không chớp mắt nhìn Lục Tầm, lần đầu tiên gọi thẳng tên đối phương: “Lục Tầm, em không có chỗ để đi.”

Lục Tầm kéo Liều Chanh vào trong xe, tức muốn học máu: “Em chờ bao lâu rồi? Sao lại không vào công ty tìm tôi?”

Liều Chanh nói: “Bộ dạng này em không muốn nhiều người thấy như vậy.”

Lục Tầm cẩn thận đụng vào băng gạc trên trán cậu, mơ hồ còn có thể thấy một mảng đỏ hồng dưới lớp vải thô trắng, Lục Tầm cảm giác hô hấp không thuận, tay hắn chạm vào cổ áo Liều Chanh không khổng chế được run rẩy, hắn tháo một nút áo sơ mi trên cùng của Liều Chanh, thấy trên xương quai xanh cậu có một vết thương thật dài.

“Đây là..... làm sao vậy?” Lục Tầm mở miệng mới phát hiện giọng mình không cách nào liền mạch, hắn muốn bắt lấy tay Liều Chanh, nhưng Liều Chanh nắm chặt lòng bàn tay không cho hắn nhìn, cậu nhẹ nhàng nói: “Mẹ em lại phát bệnh, để bà đánh vài cái là an tĩnh, hiện tại em không thể trở về, em trở về bà lại phát bệnh.”

Lục Tầm nhắm mắt lại, nỗ lực duy trì bình tĩnh: “Tôi mang em tới bệnh viện.”

Liều Chanh lắc đầu: “Em đã đi bệnh viện rồi.”

“..... Vậy có thể để tôi qua nhà em nhìn xem sao?” Lục Tầm cảm thấy mình sắp cầu xin cậu mất.

“Không cần. Tự em có thể xử lý.” Liều Chanh không dám nhìn mắt Lục Tầm, cậu ngồi thẳng nhìn chăm chăm cần gạt nước tự động trên kính chắn gió.

Lục Tầm vừa tức vừa đau lòng, hận không thể bỏ đầu Liều Chanh xem cậu nghĩ gì, hắn không muốn nói lời vô nghĩa, trực tiếp cầm di động gọi thư ký: “Ừm, giúp tôi liên hệ với chủ nhiệm Vương khoa tâm thần bệnh viện số hai, còn có tìm thêm mấy viện điều dưỡng điều kiện tốt.....”

Liều Chanh hoảng sợ, cậu đã bắt đầu hối hận mình cứ thế chạy tới tìm Lục Tầm, cậu chỉ là đột nhiên muốn tới tìm hắn, nhất thời xúc động suy xét không chu toàn, nếu Lục Tầm khăng khăng muốn xen vào chuyện nhà cậu, những bí mật không thể thấy ánh sáng(*) của cậu sẽ không giấu nổi nữa.

(*) kiến quang tử: Gặp ánh sáng là chết, thường dùng để hình dung những sinh mệnh yếu ớt, sức đề kháng kém, có tính ỷ lại mạnh với hoàn cảnh sinh trưởng đặc biệt. Thường chỉ bạn trên mạng gặp mặt, phát hiện không tốt đẹp như trong tưởng tượng, lý tưởng cùng thực tế chênh lệch, khiến người ta giật mình.

Nếu Lục Tầm biết mình trăm phương ngàn kế cài vào bên người hắn là vì ý nghĩ báo thù nực cười, nếu hắn biết mình từng ở hắn thả kịch độc trong cà phê suýt chút nữa đã giết hắn.....

Liễu Chanh vội vàng đoạt lấy di động Lục Tầm, giọng mang theo âm nức nở: “Xin anh..... Xin anh đừng gọi.....” Cậu không làm thế nào ngăn cản Lục Tầm, dưới tình thế cấp bách, dứt khoát ghé người sang, giống như hổ nhỏ vỗ mồi, cắn bờ môi của hắn dùng sức mút.

Lục Tầm không kịp chuẩn bị, môi hơi chảy máu, nhưng dopamine(*) nhanh chóng phân bố làm hắn quên đau, hắn say sưa hôn trả lại Liễu Chanh, ngay cả điện thoại cũng không kịp cất.

Dường như đã trôi qua cả một thế kỷ, Liễu Chanh rút cuộc thoảng thả lỏng ôm hai tay Lục Tầm, thở hổn hển: “Lục Tầm, mang em về nhà đi, về nhà anh, em nhớ anh, em muốn anh.”

(*) dopamine: được mệnh danh là hormone hạnh phúc, khiến não bộ cảm thấy hưng phấn nhất thời, giúp con người muốn có nhiều hơn. Rượu, bia và các chất kích thích chứa cocain, nicotin chứa một hàm lượng dopamine đáng kể.

12. Giao Dịch - Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tối hôm ấy, Liễu Chanh chủ động dị thường, lập tức từ cậu nhóc thanh lãnh cấm dục biến thành mèo hoang nhỏ mị hoặc hung mãnh, vươn móng vuốt mảnh nhưng sắc bén, hận không thể xé Lục Tầm ra ăn sạch.

Lục Tầm cũng dục hỏa bừng bừng, lập tức muốn đẩy ngã Liễu Chanh hung hăng làm cậu đến ngất, nhưng hắn lại cảm thấy mình không thể cầm thú như vậy, trên người Liễu Chanh có thương tích, cả người mỗi một, thời điểm thế này không nên giậu đổ bìm leo. Hắn dẫn Liễu Chanh đi ăn cơm, về nhà nhẹ nhàng tắm giúp cậu, sợ mình nhìn không được, còn muốn để Liễu Chanh ngủ ở phòng khách, kết quả Liễu Chanh không nói không rằng theo hắn về phòng ngủ chính, theo hắn lên giường, khi hắn còn muốn mở miệng khuyên vài câu, cậu không thèm nói gì đã đánh gục hắn rồi.

Lục Tầm đón ý hòa theo Liễu Chanh chủ động hôn môi, trong đầu tràn ngập bong bóng nhẹ nhàng bay bay, hắn nghĩ thậm chí đây chính là tiểu thịt tươi đưa đến bên miệng, nếu còn không ăn thì thật phí phạm của trời.

Hắn vừa định xoay người áp đảo Liễu Chanh, không nghĩ tới cậu nhóc lại nhanh chóng cúi người, thổi một ngụm khí nóng ở bên tai hắn, nhẹ giọng nói: “Anh đừng nhúc nhích.”

Ngay sau đó, Liễu Chanh đè lại hai tay Lục Tầm, nóng bỏng hôn từ trán hắn xuống dưới, đầu lưỡi ôn hòa liếm qua tai hắn, chóp mũi, cằm và cổ. Lại liếm đi những vệt nước trên ngực hắn.

“Ai.....” Cảm giác này thực mới lạ, Liễu Chanh chưa bao giờ tỉ mỉ động tình chăm sóc cảm thụ thân thể hắn như vậy, Lục Tầm như trong mộng thở dài một tiếng, cảm thấy từng vị trí trên thân thể bị đụng chạm đến đang run rẩy, lúc ngực được liếm đến, hắn thấy hơi ngứa, nhìn không được nói: “Nhìn không ra nha, em thằng nhóc này từ đâu học được mấy thứ này....Ấn....”

Liễu Chanh ngẩng đầu, ánh mắt mị mị, cậu mập mờ nói: “Theo anh học.”

Lục Tầm mười phần phần khởi, hắn không phát hiện trong giọng nói Liễu Chanh có chút khác lạ, đó là áp lực giữa tình dục và thống khổ, trong một góc đáy lòng ẩn giấu quá nhiều khúc chiết u ám, cảm xúc tiêu

cực trong đó não động sôi trào, cấp thiết muốn phát tiết ra ngoài. Cậu lấy tình dục coi như là một công cụ, tựa hồ chỉ có thể dựa vào phóng túng nhất thời đạt được tự do cùng giải thoát trong giây lát.

(.....)

Lúc Lục Tầm bị cậu ngậm lấy, nhất thời kích động thiếu chút nữa đầu hàng, nhưng ngay sau đó đã bị răng nanh của Liễu Chanh cắn vài cái, đau đến mức trợn mắt. Hắn tóm lấy tóc Liễu Chanh, thở hồng hộc nói: “Bảo bối, em nhẹ chút.... Em đây là muốn ăn luôn tôi à?”

Liễu Chanh hơi ảo não, dứt khoát từ bỏ động tác có độ khó cao này, một lần nữa bò lên trên người Lục Tầm, dùng môi lưỡi ướt át ngăn chặn miệng hắn.

Lục Tầm bị cậu che trời lấp đất hôn đến hô hấp cũng khó khăn, hắn hơi nghiêng đầu, vừa tức vừa buồn cười, mang theo chút nghi hoặc trêu chọc: “Hôm nay làm sao vậy? Muốn tôi thế à? Mấy ngày không gặp sao lại như biến thành người khác thế? Hay đây là hồ ly tinh hạ phàm nha?”

Liễu Chanh càng thêm xấu hổ, lại không cách nào khắc chế dục vọng như thủy triều của mình, hắn không nặng không nhẹ cắn vành tai Lục Tầm, trầm giọng gầm lên: “Câm miệng, không cho anh nói chuyện.”

Lục Tầm cười, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Liễu Chanh khóa ngồi trên người Lục Tầm.....

“Ai.....” Lục Tầm duỗi tay kéo cậu đổ vào trong ngực mình, lúc này mới hậu tri hậu giác ý thức được trạng thái này có vấn đề, hắn cảm giác Liễu Chanh trong lòng ngực hắn hơi run rẩy, kịch liệt thổ dốc, hắn dùng lực xoa xoa trên lưng Liễu Chanh: “Em đang trút giận ra sao? Vậy sẽ khiến em bị thương.....”

Liễu Chanh nhỏ giọng lẩm bẩm: “Em muốn. Trong lòng em có một khoảng trống trống rỗng.”

(.....)

Sau này, Lục Tầm hồi tưởng lại một đêm kia, vẫn cảm thấy đó là một đêm điên cuồng nhất trong đời mình, hơn nữa là một thể nghiệm mới mẻ độc nhất vô nhị, bởi vì ngày hôm sau hắn tỉnh lại, ý nghĩ đầu tiên chính là, sao cứ có cảm giác mình bị phiêu*? Hơn nữa còn là bạch - phiêu.

(*) () phiêu: chơi gái (phiêu kỹ), bạch phiêu (BP) là từ hay dùng trong giới fan idol, ý chỉ fan chỉ hâm mộ ngoài miệng, không có hành động gì hay ủng hộ vật chất nào. Trong game BP chỉ người không tốn tiền có được vật phẩm hiếm. Ở đây là chơi xong không trả tiền.

“Ngủ xong là xong rồi? Đại gia ngài không định cho tiểu nhân một danh phận sao?” Mặt trời lên cao, Lục Tầm ôm Liễu Chanh cùng nhau tỉnh dậy, hắn nhớ lại một chút điên cuồng từ đêm qua, lại nghĩ tới Liễu Chanh còn chưa cho hắn cậu trả lời chắc chắn, liền vừa hôn Liễu Chanh, vừa oán giận trêu chọc.

Liễu Chanh thất thần nhìn trần nhà, không biết ánh sáng mặt trời phản xạ từ đâu tới, vạch ra mấy dải sáng trên trần nhà màu trắng.

“Có..... Khác nhau sao?” Qua một hồi lâu, Liễu Chanh mơ hồ nói: “Quan hệ giữa chúng ta bây giờ không tốt sao?”

Khác nhau? Lục Tầm nghĩ nghĩ, trong lòng không vui lắm, thời đại này “chuyển chính thức” cho tình nhân khó khăn như vậy sao? Hắn có chút châm chọc đùa: “Có khác nhau a, em làm bạn trai chính thức của tôi, tôi sẽ không cần trả tiền mỗi tháng cho em rồi.”

Liễu Chanh cười cười, hùa theo hắn: “Vậy em không phải bị thiệt à?”

Lục Tầm dùng tay chống đầu, chăm chú nhìn mắt Liễu Chanh, thay đổi thành biểu tình nghiêm túc: “Đương nhiên là có khác nhau. Nếu em và tôi chỉ là tình nhân viện - giao, chúng ta chỉ cần chịu trách nhiệm với giao dịch này, nhưng nếu là người yêu, chúng ta sẽ phải chịu trách nhiệm với nhau.” Lục Tầm nhéo cằm Liễu Chanh, khiến cậu nhìn hắn: “Nếu em không thích tôi, hoặc là không tin tưởng tôi, có thể nói thẳng.”

Lục Tầm rất tự tin, hắn cho rằng chỉ có thể Liễu Chanh không đủ tin tưởng, tuyệt đối không có khả năng không thích mình. Từ lúc gặp nhau tới giờ, đủ mọi phản ứng của Liễu Chanh, đều có thể chứng minh điểm này.

Nhưng Liễu Chanh vẫn không trả lời, cậu nhu nhu bằng gạc trên trán, cũng không biết là thật hay giả vờ, nhỏ giọng nói: “Đừng hỏi, em đau đầu.....”

Lục Tầm thở dài một tiếng, lại thêm một lần bại trận.

Một đoạn thời gian sau đó, hai người vẫn duy trì loại quan hệ ái muội không rõ ràng như vậy.

Lý trí Liễu Chanh nói cho cậu biết phải rời xa Lục Tầm người này, quay lại cuộc sống ảm đạm của mình, tránh một tương lai không thể đoán trước nhưng nhất định rất khó khăn, như vậy với ai cũng là lựa chọn tốt nhất. Nhưng mặt khác, cậu tựa như bị nghiện, dù mâu thuẫn giãy giụa, vẫn không trốn thoát dự hoặc chí mạng kia. Cậu nhớ Lục Tầm, muốn nhìn hắn, muốn cùng hắn làm tình, dần dần, thậm chí từng giây từng phút đều muốn chiếm lấy hắn. Vừa bắt đầu cậu an ủi mình, duy trì quan hệ như vậy chỉ là tạm thời muốn trốn tránh thực tế ảm đạm, dù sao ở cạnh Lục Tầm cậu rất vui vẻ, nhưng chính bản thân cậu cũng không ý thức được, mưu lợi dần dần biến thành ý lại thực sự, giống như con côn trùng nhỏ va vào mạng nhện, tới khi phản ứng lại, muốn trốn cũng đã muộn.

Mà Lục Tầm, cũng không chỉ yên lặng làm một con sói đuôi to(*) chiếm hời người ta, hắn cẩn thận tiếp tục thúc đẩy kế hoạch khiến Liễu Chanh “chuyển chính thức” cho mình, thực sự muốn hai tư giờ đều niệm chú kim cô “muốn cùng nhau yêu đương nha” bên miệng, có lúc, hắn cũng tự giấu thất bại nghĩ, người ta còn không thêm để ý, mình đây cũng quá rẻ rúng đi?

(*) đại vĩ ba lang: ý chỉ người giả vờ đường hoàng đứng đắn.

Hắn lại bóng gió vài lần hỏi thăm tình hình mẹ Liễu Chanh, muốn đưa tay giúp, nhưng đều bị Liễu Chanh dùng các loại lý do cự tuyệt, thật sự không được thì lại gỡ bài cũ, chẳng phân biệt thời gian địa điểm mà trêu ghẹo hắn, để hắn ngoại trừ mạnh mẽ làm cậu một trận, căn bản không hỏi thêm được gì.

Lục Tầm chính là người nghiêm túc lại lý trí, không nẩy lòng tham thì thôi, một khi động chân tâm thì hơi có chút ý tứ bất khuất kiên cường. Hắn thử đứng trên góc độ của Liễu Chanh tự hỏi, vì cái gì em ấy cự tuyệt mình? Hình như cậu thật sự không muốn đưa mẹ đi viện, vì sao?

Nếu là mình, cha bởi vì mình nhất thời tùy hứng mà xảy ra chuyện, mẹ đối mình thường xuyên mắng chửi đánh đập, sống giữa thống khổ và áy náy, sẽ cảm thấy xa cách và thiếu cảm giác an toàn đối với người xung quanh, thậm chí coi tất cả đối xử bất công phải nhận là trừng phạt đúng tội.

Liễu Chanh nghĩ như vậy sao?

Lục Tầm từng nghe nói, Thiên Chúa giáo có một đoàn thể thần bí tự trị tên là The Work(*), các tín đồ thông qua khổ tu để tiếp cận đến mục đích của Chúa, bọn họ sẽ đeo trên đùi những đai khổ tu(**) đầy gai nhọn, mượn thống khổ thân thể để làm sạch tội ác tâm linh.

(*) Phủ Giám chức Thánh Giá và Opus Dei (tiếng Latinh: Praelatura Sanctae Crucis et Operis Dei, thường gọi là Opus Dei), là một đoàn thể của Giáo hội Công giáo Roma với giáo huấn rằng mọi người đều được gọi để nên thánh và cuộc sống đời thường là một con đường để đạt tới sự thánh thiện. Đa số thành viên là giáo dân, cùng với các linh mục triều dưới quyền quản lý của một giám chức (còn gọi là giám quản, thường là một giám mục), được bầu chọn bởi các thành viên đặc biệt rồi được bổ nhiệm bởi Giáo hoàng. Opus Dei trong tiếng Latin có nghĩa là “Công trình của Thiên Chúa” (Work of God); do đó các thành viên và người ủng hộ thường gọi tổ chức này là the Work. (nguồn: wikipedia)

Đối với Liễu Chanh, phải chăng mẹ chính là cái “đai khổ tu” của cậu?

(**) khổ tu mang: một phương pháp tu hành trong Kito giáo, chính là ở trên đùi đeo đai khổ tu, trong lúc người đó di động, gai nhọn đâm vào trong da thịt, hủy diệt ham muốn con người để có thể thêm gần gũi với Chúa. (nguồn: baidu) (Ảnh cuối bài)

Lục Tầm nghĩ đến đây, tâm vỡ thành từng mảnh, hắn cảm thấy cần phải đổi phương pháp, tìm một cái tư vấn chuyên môn, đi vòng để tiếp cận, trước tiên phải giải quyết vấn đề của chính bản thân Liễu Chanh đã.

Không ngờ còn chưa kịp tìm tới bác sĩ tâm lý, đã xảy ra một chuyện.

Hôm nay, Liễu Chanh cầm một cái bể cá nhỏ tới công ty chờ Lục Tầm tan tầm, trong bể cá là vài con cá vàng cậu mua ở chợ hoa diêu (chợ hoa và chim*(Ảnh cuối bài), bể cá trong nhà Lục Tầm vẫn để trống cũng

lâu rồi.

Liều Chanh muốn cho Lục Tầm bất ngờ, nên cũng không báo trước cho hắn mình đến đây. Cậu vừa đến sảnh văn phòng, đã bị một người dằng dấp như bảo an ngăn cản, người kia lạnh tanh nói: “Liều Chanh phải không? Phiên theo tôi đến chỗ này một chuyến, Triệu tổng muốn gặp ngài.”

“Triệu tổng nào?” Liều Chanh đứng lại, đứng mực hỏi.

Bảo an không nhin được bảo: “Trợ lý Phó tổng tài, Triệu Đình Triệu tổng.” Nói xong đưa tay làm dấu mời, chỉ một gian phòng tiếp khách nhỏ bên cạnh sảnh.

Liều Chanh không nhúc nhích, lấy di động định gọi cho Lục Tầm, vị Triệu tổng này cậu chẳng quen biết, đang yên đang lành sao phải đi gặp tình nhân của ông chủ làm gì, động đến việc tư của ông chủ chẳng phải việc tối kỵ sao?

Nhưng, bảo an không khách khí đoạt lấy điện thoại của cậu, trầm mặt nói: “Triệu tổng nói, có mấy vấn đề nhỏ muốn hỏi ngài. Mời đi theo tôi.”

(*) đại khổ tu

(*) chợ hoa diêu: chợ bán cây cảnh và vật nuôi, là một điểm buôn bán và cũng là một đặc sản du lịch tại nhiều thành phố Trung Quốc.

13. Giao Dịch - Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Triệu Đình là người được Lục lão gia tử khi còn sống một tay bồi dưỡng, trung thành tuyệt đối với Lục thị, y và Lục Tầm vừa là cấp trên cấp dưới, vừa là bạn bè thân thiết. Y cũng không coi việc qua mặt Lục Tầm điều tra Liễu Chanh là can thiệp vào đời tư ông chủ, đặc biệt khi chuyện này liên quan đến an toàn nhân thân Lục Tầm, đây không chỉ là có trách nhiệm với ông chủ, mà còn là với cả công ty.

Vì thế lần đầu tiên y trực tiếp đối mặt Liễu Chanh, không có chút hổ thẹn chột dạ nào, trái lại một bộ dạng vô cùng ta đây chiếm lý.

Triệu Đình lần đầu nghe tài xế kể đã mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, lúc đó tuy có tâm thăm dò tiểu tình nhân thần bí này của ông chủ, nhưng đến lúc y đi công tác nước ngoài, lại nghe tài xế nói sau khi ông chủ đi một chuyến đến trường Liễu Chanh, hai người lại cắt đứt liên hệ, y đã để việc này xuống, dù sao thì vền vẹn chỉ dựa vào địa chỉ nhà Liễu Chanh giống địa chỉ người bị hại trong tai nạn xe cộ năm đó mà hoài nghi trong này có âm mưu, cũng quá đa nghi rồi, một cái khu dân cư cũ kỹ có thể tới mười vạn nhân khẩu ấy chứ.

Triệu Đình không ngờ tới chính là, chờ y từ nước ngoài trở về, Lục Tầm không chỉ cùng Liễu Chanh thân mật như ban đầu, nhiệt tình không giảm mà còn tăng, y bóng gió hỏi vài câu, Lục Tầm còn than ngắn thở dài với y, hỏi y làm sao theo đuổi con gái, Triệu Đình buồn bực nói, tôi đã theo đuổi người ta bao giờ đâu, đều là người ta theo đuổi tôi. Lục Tầm cười lớn, một lúc sau lại hỏi y, nếu cậu gặp phải một ca có khả năng

chấn thương tâm lý, đối với cậu không chấp nhận cũng không từ chối, nhưng là người cậu cực kỳ yêu thích không muốn buông tha, thì cậu sẽ làm gì?

Triệu Đình nghe thế liền cảm thấy không ổn, y lặng lẽ sắp xếp người điều tra Liễu Chanh. Liễu Chanh mặc dù chuẩn bị đầy đủ, cẩn thận một chút vẫn có thể tóm được vài mảnh khoe nhỏ, trò nào qua được người được Triệu Đình đặc biệt phái đi thăm dò.

Liễu Chanh tiến vào phòng tiếp khách, Triệu Đình dựa vào bàn làm việc, hai tay khoanh trước ngực cười với cậu.

Liễu Chanh nhìn y, không lên tiếng, ôm chặt lấy bể cá nhỏ trong lòng.

Triệu Đình đi đến trước mặt Liễu Chanh đang đứng, hai người cách nhau rất gần, Triệu Đình hơi cúi đầu, nói với Liễu Chanh: “Bảy năm trước, Lục tổng lái xe có gây ra một sự cố, một người đàn ông trung niên bị tai nạn tử vong ngoài ý muốn, lúc ấy là tôi thay mặt Lục gia xử lý hậu sự, tôi nhớ rõ người đàn ông kia họ Viên? Có một đứa con trai? Lúc ấy khoảng mười một mười hai tuổi?”

Liễu Chanh ngẩng mặt, không chớp mắt nhìn Triệu Đình, tay cậu hơi hơi run rẩy, khiến bể cá cũng đung đưa theo, mấy con cá vàng không đầu không đuôi bơi tán loạn.

Triệu Đình đưa tay muốn ôm bể cá lại đây, Liễu Chanh thấp giọng nói: “Anh muốn làm gì?”

Triệu Đình nắm cạnh bể, tựa như trào phúng: “Làm khó cậu, vì tiếp cận Lục tổng, ngay cả họ cũng phải sửa? Hại tôi dò tìm bao lâu..... Câu này hẳn là để tôi hỏi cậu chứ, cậu muốn làm gì? Báo thù?”

Liễu Chanh miễn cưỡng duy trì bình tĩnh, nhưng nghe câu này, hơi thở ngưng lại, trong lòng chấp chờn mấp mô, trên tay vừa buông lỏng, bể cá đã bị Triệu Đình vững vàng đoạt lấy.

Triệu Đình dẫn bể cá thật mạnh trên bàn, bọt nước văng ra, y liếc mắt ra hiệu cho hai bảo an trong phòng, hai người kia không nói một lời, đã vây quanh đẩy Liễu Chanh lên tường, bắt đầu ra tay đoạt lấy ba lô của cậu, một người khác ấn vai cậu trên tường, bắt đầu soát người.

Liễu Chanh liếc mạng giây giữa, vừa phẫn nộ vừa sợ hãi, mặt đỏ bừng lên, cậu xoay đầu, lưng tung phản kháng, rốt cuộc đẩy hai tên bảo an đang lục soát người cậu ra xa hai bước: “Mấy người muốn làm gì?! Tôi không có hại gì hẳn!”

Triệu Đình cũng không trông cậy có thể lục soát ra hung khí gì từ trên người cậu, y là muốn ra oai phủ đầu với Liễu Chanh, khiến cậu ngoan ngoãn hợp tác, thành thật thú tội, sau đó nghe hiểu lời khuyên của y, rút đi càng xa càng tốt.

“Ôi, vậy là cậu thừa nhận?” Triệu Đình lạnh lùng nói: “Nói nghe một chút, vì cái gì cậu trăm phương ngàn kế tiếp cận Lục tổng, có âm mưu gì?”

“Tôi..... Tôi chưa từng muốn thế nào.....” Liễu Chanh chỉnh chỉnh quần áo, thở dốc. Cậu không biết giải thích thế nào, chuyện tới giờ, còn có cái gì để giải thích? Đã sớm nên biết sẽ có kết quả như vậy.

Triệu Đình hừ lạnh một tiếng, hùng hồn: “Là do lệnh tôn (cha cậu) vượt đèn đỏ trước, Lục gia chủ động gánh trách nhiệm, tích cực bồi thường, về tình về lý mà nói, đều không có lỗi với nhà các cậu. Chuyện xảy ra với cậu sau đó, tôi sâu sắc đồng tình, nhưng việc này nói đi nói lại thế nào, cũng không trách đến trên đầu Lục tổng, mẹ cậu ngược đãi cậu, đó là vấn đề của bà ta, là việc nhà các người, tôi hiểu trong lòng cậu căm hận, nhưng làm ơn đừng đem người vô tội kéo xuống nước. Mặc kệ cậu âm mưu cái gì, nếu đã dám xúc phạm tới Lục tổng, tôi tuyệt sẽ không bỏ qua.”

Ngực Liễu Chanh phập phồng kịch liệt, cậu nhắm mắt lại, run giọng hỏi: “Hắn đã biết chưa?”

Triệu Đình trào phúng: “Cậu không muốn Lục tổng biết? Tôi có thể không nói cho hắn, chỉ cần từ nay về sau cách xa hắn một chút, vốn dĩ, cậu còn có mặt mũi nào gặp lại hắn?”

Liễu Chanh trầm mặc một lát, rốt cuộc hư thoát gật đầu: “Đừng nói cho hắn, tôi sẽ rời đi.”

Liễu Chanh nói xong, chỉ muốn nhanh chóng rời đi nơi này, cậu bước nhanh qua cạnh lấy ba lô và bể cá nhỏ của mình, lúc đi qua bên người Triệu Đình, dừng bước chân nói một câu: “Triệu tổng, chúng ta không tái kiến. Anh nói đều đúng, chỉ có một điều,” cậu nhìn mắt Triệu Đình, trên mặt hiện lên ý cười tự giễu yếu

ót: “Tôi sửa họ không phải vì muốn gạt người, là mẹ tôi cảm thấy tôi không xứng mang họ Viên, sửa lại cho tôi.”

Triệu Đình nhìn bóng dáng Liễu Chanh đơn bạc quật cường biến mất ngoài cửa, trong lòng thở dài nhẹ nhõm, đã nói đến mức này, y không tin Liễu Chanh vẫn tiếp tục dây dưa với Lục Tầm, vậy không cần nói cho Lục tổng? Tự dừng không công khiến tâm tình ông chủ không tốt.....

Lúc này, bảo an đưa cho y một thứ: “Triệu tổng, đây là thứ lục ra từ trong ba lô đứa bé trai kia, tôi cảm thấy có chút lạ.....”

Triệu Đình cầm lấy, đó là một túi kéo trong suốt, bên trong lẻ loi chứa một viên con nhộng, y mở viên con nhộng ra, bên trong chẳng có cái gì.

.....

Đêm, Lục Tầm nhận được một tin nhắn lạnh tanh từ Liễu Chanh, đại ý nói, mấy ngày này nhiều lần cân nhắc, vẫn cảm thấy ý tốt của ngài tôi khó có thể tiếp thu, tôi còn trẻ, cảm tình với ngài còn chưa tới mức độ muốn nói chuyện yêu đương, ngài không cần tiếp tục lãng phí tâm tư trên người tôi nữa.

Lục Tầm suy nghĩ thì quãng luôn chiếc di động xui xẻo, nhưng nghĩ lại, hẳn lại thấy kỳ quái, gần đây không phải vẫn tốt sao? Lục Tầm lập tức gọi lại, Liễu Chanh trực tiếp tắt máy, mấy phương thức liên lạc khác cũng cắt đứt triệt để.

Lục Tầm một đêm không ngủ, ngày hôm sau ngơ ngác ở công ty nửa ngày, chung quy tức giận nhưng vẫn không yên lòng, qua giữa trưa, hẳn gọi tài xế đưa tới trường Liễu Chanh.

Vừa muốn ra cửa, Triệu Đình thần sắc ngưng trọng vào văn phòng hẳn.

“Ngài đây đang định đi đâu?” Triệu Đình nhăn mày.

“Có việc? Chờ tôi trở về rồi nói, tôi đi một chuyến tới H đại.” Lục Tầm vẻ mặt vội vàng, cũng không muốn nói nhảm thêm với y.

“Ngài không phải là muốn đi tìm người tên Liễu Chanh kia?!”

“Đúng vậy, tôi tìm không thấy em ấy, em ấy muốn chia tay với tôi.....”

Triệu Đình nhìn Lục Tầm đã quen biết mười mấy năm, quả thực vô cùng đau đớn, suýt nữa phát điên tại chỗ, không ngờ dần vật nửa ngày, vấn đề căn bản không ở trên người đứa bé kia mà là do ông chủ mình bị quỷ ám rồi!

Triệu Đình giữ chặt cánh tay Lục Tầm, móc túi đựng viên con nhộng ra, quơ trước mắt Lục Tầm, y suốt đêm tìm người xét nghiệm, kiểm ra kịch độc còn lưu lại trong con nhộng, vội hét lên: “Tiểu bảo bối nhi kia của ngài giấu chất độc trong ba lô, mỗi ngày còn đang muốn tìm cách giết chết ngài đấy!”

Lục Tầm yên lặng nghe Triệu Đình kể tiền căn hậu quả, im lặng nửa ngày, ngay lúc Triệu Đình lao lực dùng hết vốn từ khuyên hẳn rời xa tiểu yêu quái Liễu Chanh tâm lý âm u, giở ngụy trang ăn thịt người kia, Lục Tầm đột nhiên ngẩng đầu lên mỉm cười không rõ, hẳn bình tĩnh ngồi sau bàn làm việc, ngược sáng che lấp biểu tình trên khuôn mặt, không cần thận quan sát cũng nhìn không ra lưng hẳn căng chặt, cứng đờ như một pho tượng.

Lục Tầm nói: “Triệu Đình, những gì cậu nói tôi đều biết. Vất vả cậu lo lắng cho tôi, nhưng tôi nhớ không lầm, cậu là quản lý cao cấp của công ty, không phải là vệ sĩ tư nhân của tôi.”

Triệu Đình nhất thời ghen lời, một lúc lâu sau kinh ngạc nói: “Đã biết? Cái gì gọi là đã biết?”

Lục Tầm nhàn nhạt nói: “Trên thế giới chỉ có cậu quan tâm tôi? Người bên gối đầu của tôi, tự tôi không điều tra sao? Chuyện của Liễu Chanh như thế nào, tôi đã sớm rõ ràng, nhưng hiện tại không phải tôi vẫn sống tốt? Em ấy căn bản không làm được những chuyện giết người phóng hỏa.”

Triệu Đình: “.....” Trước mắt bằng chứng như núi, ông chủ ngài lấy đâu ra tự tin vậy?! Trước đây cậu ta chưa ra tay với ngài, nói không chừng còn có kế hoạch khác, đứa trẻ biến thái như vậy biết đâu còn muốn chọn một ngày kỷ niệm có ý nghĩa, tạo ra một màn mưu sát hoàn mỹ!

Nhưng Lục Tầm hiển nhiên không muốn nghe y nói thêm, chỉ ném lại một câu: “Nhiều năm như vậy, cá nhân tôi và Lục thị cảm ơn công sức của cậu, cậu làm tốt bổn phận của mình là được rồi, việc tư của tôi, thật sự không dám nhọc cậu lo lắng.”

.....

Lục Tầm đến H đại, Liễu Chanh không đi học, hẳn từ giáo viên Liễu Chanh hỏi được địa chỉ chính xác, một đường tìm đến nhà cậu, trong nhà một người phụ nữ giống như bảo mẫu nói với hắn, Liễu Chanh từ tối hôm qua vẫn chưa trở về, nói là phải làm ca đêm.

Lục Tầm chậm rãi xuống lầu, đứng dưới tòa nhà hình ống(*) cũ kỹ chốc lát, hắn ngẩng đầu nhìn cửa sổ trở từ phòng Liễu Chanh, khoảng cách chật hẹp giữa hai tầng trên dưới cản mất phần lớn ánh dương buổi chiều, khiến cửa sổ chìm trong bóng mờ. Dường như hắn thấy sau cánh cửa sổ kia, một đứa bé mặt đầy nước mắt giơ đôi tay chống chọi vết thương, vươn về hướng mặt trời, ánh nắng tựa hồ dễ dàng vươn tay ra với tới, nhưng vĩnh viễn không thể chạm vào.

(*) Đồng tử lâu: một loại kiến trúc của khu dân cư đô thị Trung Quốc từ những năm 90, có 3-6 tầng và không có thang máy. Mặt cắt ngang là một đường đi hẹp như cái ống đặt giữa hai lầu, hai đầu có cầu thang. Các phòng liền kề đường đi, thường có kết cấu dưới 20m², không có vệ sinh, phòng tắm hoặc phòng bếp riêng. Cửa sổ được nhắc ở đây hẳn là cửa sổ trở hướng ra ngoài hiên, bị hiên bên trên che khuất nắng, khá tối tăm. (Ảnh cuối chương) (Nguồn: Wikipedia)

Lục Tầm một tay chống trên vách tường loang lổ xám trắng, gió mùa đầu hạ ẩm áp rót đầy phổi lớn ngo nhỏ, hắn lại cảm thấy lòng mình như một cánh đồng tuyết mênh mông, trắng xoá trống trải.

Lục Tầm thất hồn lạc phách trở lại xe, nói với tài xế: “Đến nghĩa địa công cộng thành nam.”

Chạng vạng hôm đó, Liễu Chanh dựa trước mộ ba tỉnh lại, cậu đã lặng lẽ ngồi đây một ngày một đêm, tinh thần mỗi một cực độ, sắc mặt trắng bệch, vành mắt đỏ bừng. Cậu không nhớ mình ngủ quên từ khi nào, cũng không biết sau một bia mộ cách đó một lối đi, Lục Tầm đã nhìn chăm chú cậu rất lâu.

Liễu Chanh hít một hơi thật sâu, mắt thấy mặt trời ngả về tây, ánh chiều tà le lói, cậu rút cuộc gian nan ngồi dậy, chạm trán lên tấm bia đá lạnh băng, nói vài câu gì đó sau cùng, rồi đứng lên, giật giật cánh tay và chân cứng đờ, đi về hướng cổng mộ viên.

Lục Tầm cẩn thận đi sau cậu.

Liễu Chanh lên xe buýt, Lục Tầm cũng bảo tài xế không nhanh không chậm đi theo sau.

Lục Tầm nhìn Liễu Chanh ôm bề cá nhỏ, xuống xe gần trường học, giống như lang thang không có mục tiêu vòng tới vòng lui.

Liễu Chanh đi mãi, phát hiện mình đi tới club tư nhân lần đầu gặp mặt Lục Tầm, cậu bồi hồi ngoài cửa thật lâu, ngẩng đầu nhìn đèn led đã lập lòe lên màu, nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên cậu gặp Lục Tầm.

Người đàn ông đó cười như gió xuân, còn thực đứng đắn bắt tay với cậu: “Liễu Chanh đúng không? Xin chào, tôi là Lục Tầm.”

Khi đó Lục Tầm không biết cậu là tiểu yêu quái âm u cổ chấp, cậu cũng không biết Lục Tầm kỳ thật rất tốt, đáng giá dùng chân tâm đối đãi.

Còn chưa bắt đầu đã sai rồi, Liễu Chanh tự giễu nghĩ, chẳng sao cả, cậu sai đã thành thói quen.

Cậu đứng trong bóng tối ngoài cửa club, hết cúi đầu lại ngẩng đầu, tưởng tượng thấy đêm đông ấy, Lục Tầm từ chỗ này xuống xe như thế nào, chậm rãi đi đến như thế nào, như thế nào đi qua cửa lớn khí phái, hẳn có đưa cho thằng nhóc giữ cửa(*) tiền tip không?

(*) doorman; bell boy

Liễu Chanh xoay người, nhìn vào bên trong club, cậu dường như thấy bóng dáng Lục Tầm cao lớn, đang đi đến gian phòng có cá và hoa mai đó, đi về phía cậu, cậu rất muốn gọi Lục Tầm lại, nói với hắn một tiếng

Này, Lục tiên sinh, dừng lại đi, xin đừng tiếp tục đi về phía trước.

(*) đồng tử lâu:

14. Giao Dịch - Chương 14

Liễu Chanh thất thần nhìn chằm chằm hành lang club gấp khúc sâu thăm thẳm, mãi tới khi một người phục vụ tới gần hỏi cậu có yêu cầu gì không, cậu mới ngơ ngẩn hoàn hồn, nói xin lỗi, xoay người đi ra ngoài.

Liễu Chanh quay người lại, có người ở trước mặt, cậu vừa nhắc đầu, là Lục Tầm.

Trong một giây Liễu Chanh còn tưởng mình hoa mắt, vừa nghĩ đến đã nhìn thấy, cậu vừa định dụi mắt, đã nghe thấy Lục Tầm cười nói: “Liễu Chanh, ở đây làm gì? Có phải đói bụng hay không?”

Liễu Chanh như rơi vào mộng, cậu kinh ngạc nhìn Lục Tầm, không thể tưởng tượng nổi sẽ gặp hắn ở đây lúc này, tình cờ? Không thể nào, vậy chẳng lẽ hắn tới tìm mình? Càng không thể nào.....

Hắn đã biết?

Lục Tầm cười đến thân thiết, một tia sơ hở cũng không lộ ra, hần xoa xoa đầu Liễu Chanh, nói với đứa trẻ đang hoảng hốt bất lực: “Đúng lúc ăn một bữa cơm ở đây,” nói rồi hần giơ ra một cái túi giấy: “Lần trước bảo làm cho em một cái đệm đậu đỏ, để trên xe mãi vẫn quên đưa em.”

Liễu Chanh còn chưa kịp phản ứng, trong tay đã bị nhét vào cái túi nặng trĩu kia, ngay sau đó Lục Tầm ôm lấy bả cá thủy tinh từ tay kia của cậu, kinh hỉ nói: “Đây là tặng cho tôi sao? Bả cá trong phòng khách tôi để không đã lâu,” hần ngửa mặt lên trời thở dài: “Ai, đã hơn ba mươi tuổi rồi, nuôi gì chết đó.....”

Liễu Chanh lăn qua lăn lại một ngày một đêm, cả người vừa mệt vừa đói, giờ lại bị dọa đến ngốc luôn, thật sự chịu không nổi, cậu máy móc gặt đầu, giây tiếp theo choáng váng ngất trong ngực Lục Tầm.

Khoảng khắc cuối cùng trước khi mất ý thức, Liễu Chanh gắng gượng hỏi Lục Tầm: “Anh không nhận được tin nhắn của em sao?”

Lục Tầm ôm cậu thật chặt, cọ cảm lên tóc cậu: “Nhận được. Tôi không đồng ý.”

.....

Liễu Chanh tỉnh lại trong nhà Lục Tầm, cậu gối lên đùi Lục Tầm, Lục Tầm ngồi trên sofa, đang sung sướng xem TV, hần mặc đồ ở nhà rộng rãi, tay phải cầm điều khiển, khi có khi không đập vào lòng bàn tay trái. Bả cá cạnh TV lại được rót đầy nước sạch, mấy con cá vàng nhỏ Liễu Chanh mới mua đang tung tăng vô ưu vô lự, trên TV đang chiếu thời sự, nhân dân sống hạnh phúc, thiên hạ thái bình.

Liễu Chanh: “.....” Cậu mờ mịt nhìn Lục Tầm, cảm thấy mình hần là đang nằm mơ, nằm giữa dòng suối nhỏ an bình(*), mộng chuyện nhà.

(*) té thủy trường lưu: khe suối nhỏ dài chảy đều đều, mãi không ngừng.

“Tỉnh?” Lục Tầm cúi đầu, nhìn vào một đôi mắt hắc bạch phân minh, ngữ điệu ung dung, khoe miệng vương nét cười lười biếng: “Bác sĩ vừa xem qua, bảo em mệt nên ngủ, không có gì đáng ngại. Có đói bụng không? Dậy ăn đi.” Lục Tầm nâng đầu Liễu Chanh, chậm rãi đỡ cậu ngồi dậy.

Trên bàn trà đặt sữa bò và sandwich, Lục Tầm bưng ly sữa đưa Liễu Chanh, còn hơi âm ỉm.

Ánh mắt Liễu Chanh như hai cái đinh nhỏ, gắt gao dính trên mặt Lục Tầm, cậu nơm nớp lo sợ, trăm phương nghìn kế muốn từ trên gương mặt quen thuộc này nhìn ra một chút gì đó, phần nộ cũng được, oán giận cũng tốt, ghét bỏ thất vọng cũng không sao, chỉ cần giúp cậu cảm thấy chân thực là được, nhưng cái gì cũng không có, gương mặt đó vẫn ôn hòa trước sau như một, vẫn cảnh đẹp ý vui như vậy.

“Sao vậy? Nhìn tôi làm gì?” Lục Tầm búng một cái trên trán Liễu Chanh, “Thấy tôi đẹp trai quá?”

“.....” Liễu Chanh miễn cưỡng cười cười, vất vả mở miệng, thanh âm khô khốc khàn khàn: “Triệu tổng.....”

“Triệu tổng? Triệu Đình sao?” Lục Tầm bắt động thanh sắc nhìn cậu: “Hắn ta nói gì với em?”

Liễu Chanh uống một ngụm sữa, nương theo động tác nuốt mà bình phục một ít tâm tình, xem ra hắn chưa biết gì, Liễu Chanh nghĩ, trái tim căng chặt bất chợt thả lỏng, mạch máu tắc khô phục thông suốt, trên mặt rốt cuộc có chút huyết sắc: “Không, không nói gì.”

Lục Tầm không nhắc gì tới chuyện Liễu Chanh lại đòi chia tay, Liễu Chanh trong lòng không chắc chắn, nhất thời cũng không dám nói gì, cậu chỉ biết phải nhanh chóng rời đi chỗ này, đặc biệt không thể qua đêm trong nhà Lục Tầm, cắt không đứt, gỡ càng rối, sự tình ngày càng kéo dài không thể khống chế.

Nhưng Lục Tầm cũng không giữ lại, chỉ nặng nề nhìn Liễu Chanh một lát, liền nói, vậy được rồi, tôi đưa em về.

Lục Tầm tự mình lái xe, Liễu Chanh ngồi vào ghế phụ, mới đột nhiên cảm thấy chỗ nào không đúng, đây là lần đầu tiên cậu thấy Lục Tầm tự lái xe.

“Lục tiên sinh, hay là để tôi tự về?”

Lục Tầm không để ý đến cậu, khởi động xe, hắn bắt đầu thật sự cẩn thận vững vàng, chờ ra hẳn đường lớn, mới tự nhiên mở miệng: “Sau sự cố lần đó, tôi gần như chưa từng tự mình lái xe.”

Liễu Chanh lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt, không hé răng. Trên xe bật một đoạn nhạc piano, giai điệu Liễu Chanh rất quen thuộc, chuông di động Lục Tầm cũng là bài này.

Lục Tầm nhẹ nhàng lắc đầu, cười có chút chua xót: “Cho dù nguyên nhân gây ra là thế nào, do ai chịu trách nhiệm, một người sống yên lành như vậy vì tôi mà mà chết, nhiều năm rồi trong lòng tôi vẫn luôn không dễ chịu. Em hiểu không? Liễu Chanh,” Lục Tầm quay đầu nhìn Liễu Chanh, trong ánh mắt mơ hồ có một loại đau xót khó thể nói rõ: “Trên thế giới này không có ai sống đặc biệt dễ dàng, người đã chết người còn sống, người bị hại hay là hung thủ, đều có lao ngục của mình.....”

Liễu Chanh quay đầu đi, xuyên qua cửa sổ xe, nhìn đường phố đèn điện lấp lánh và người đi đường về mặt vội vàng, mọi người hô hấp, nói chuyện, khi khóc khi cười, đến đến đi đi.

“Anh không phải hung thủ.” Liễu Chanh cảm thấy hốc mắt mình chua xót, cậu cố gắng chớp chớp mắt, mỗi một chữ thoát ra tựa hồ đều nóng bỏng và run rẩy.

Lục Tầm như không nghe thấy, hắn bình tĩnh tiếp tục những lời vừa nãy: “Đoạn thời gian kia, tôi từng bị trầm cảm, gặp ác mộng, mất ngủ, có ” chứng ám ảnh chuyên biệt (*)“, những thứ đó gồm bóng tối, nước, còn có,” Lục Tầm nâng cằm hướng đến chỗ đặt băng trên xe: “Âm nhạc.”

(*) Ám ảnh chuyên biệt, là sự lo sợ kéo dài và vô lý gây ra do sự hiện diện hoặc suy nghĩ về một sự vật hoặc tình huống cụ thể thường trong thực tế lại rất ít hoặc không gây nguy hiểm. Khi tiếp xúc với các sự vật hoặc tình huống này, bệnh nhân sẽ ngay lập tức phản ứng lại. Tình huống này có thể khiến họ phải chịu đựng sự lo lắng cùng cực (sự hoảng loạn) hoặc cố gắng lẩn tránh sự vật hoặc tình huống đó. Sự đau khổ liên quan đến chứng ám ảnh và nhu cầu lẩn tránh các sự vật hoặc tình huống gây ám ảnh có thể gây trở ngại đáng kể đến khả năng hoạt động của người bệnh. Người trưởng thành có chứng ám ảnh chuyên biệt nhận ra sự sợ hãi này là quá mức hoặc bất hợp lý, tuy nhiên lại không thể vượt qua nó. Một người có thể bị nhiều hơn một ám ảnh chuyên biệt.

“Lúc xảy ra chuyện, trên xe tôi đang bật bài này, ”Canon“, bác sĩ từng dùng phương pháp ”làm mất cảm thụ có hệ thống(*)” trị bệnh này, lặp đi lặp lại nhiều lần, nghe xong nôn, nôn xong lại tiếp tục nghe, cảm giác kia đúng là chẳng ra sao.” Ngữ khí Lục Tầm nhàn nhạt, giống như những ký ức ấy đã phai màu thành một bức bích họa (tranh tường) ngàn năm: “Sau đó chậm rãi thành thói quen, tôi còn dùng bài này đặt làm nhạc chuông di động, nhắc nhở mình mọi việc phải cẩn thận, nhắc nhở bản thân phải làm thêm nhiều chuyện tốt, đừng sống uống phí.”

(*) systematic desensitization.

Liều Chanh sắp không nghe nổi nữa, lúc cậu hồi hận cảm thấy toàn thế giới đều nợ cậu, Lục Tầm ở địa phương không xa chịu dày vò, lúc cậu vội vàng trốn tránh trách nhiệm gấp không chịu nổi muốn tìm đầu sỏ gây tội, Lục Tầm cũng thừa nhận tội lỗi chịu đựng tự trách ăn năn.

Liều Chanh cắn thịt mềm bên trong môi dưới, vị tanh ngọt tràn ngập khoang miệng, cậu chịu đựng, sợ mình òa khóc ngay chỗ này.

Không có người vô tội, mọi người đều là người bị hại.

“..... Nhưng chuyện tôi hồi hận nhất, thực ra là không đến gặp mặt người nhà người bị hại nói một tiếng rất xin lỗi, cha tôi không cho tôi ra mặt, bản thân tôi cũng sợ hãi..... Không biết đối mặt như thế nào... Tôi chỉ có thể thường thường đến thăm mộ ông ấy, nói xin lỗi với người đã tạ thế, còn không dám chọn ngày Thanh Minh để đi.....” Lục Tầm nói tới đây, giọng hơi hơi nghẹn ngào, hắt dưng một chút, bình phục lại cảm xúc cuộn cuộn chảy tới trong nháy mắt, hắt nhìn Liều Chanh, “Nhưng nếu hiện tại tôi có thể gặp người nhà của ông ấy, tôi muốn nói với bọn họ một câu xin lỗi, nói tôi đã tới chậm, hỏi bọn họ có thể tha thứ cho tôi hay không.”

“Đừng nói nữa.....” Liều Chanh vùi đầu trong lòng bàn tay, ánh đèn mờ mờ xuyên qua cửa xe, thân thể cậu nhẹ run run trong ánh sáng lúc ẩn lúc hiện.

Tay Lục Tầm đặt trên lưng Liều Chanh, không nói chuyện nữa. Qua một cái giao lộ, liền đến nhà.

Trước khi Triệu Đình cầm “chứng cứ phạm tội” tới tìm, Lục Tầm chẳng biết gì, hắn cũng chưa điều tra Liều Chanh, hắn nói vậy, chỉ là muốn cắt đứt mọi ý niệm muốn thêm một bước xúc phạm tới Liều Chanh của Triệu Đình. Nhưng hiện tại hắn hy vọng Liều Chanh có thể tự nói ra, Liều Chanh tự nói, là thẳng thắn thành khẩn, là tín nhiệm, nhưng nếu hắn nói, liền biến thành chất vấn xét xử, hắn không muốn khiến Liều Chanh bị động như vậy.

Qua thật lâu, Liễu Chanh rớt cuộc ngắc đầu, cậu muốn nói lại thôi, đáy mắt mông lung mang theo ánh nước phập phồng như cảm xúc hiện tại –

Đột nhiên, tiếng còi báo từ xa đánh vỡ bầu không khí phong bế vi diệu trong xe, một chiếc xe cứu hỏa gào thét chạy ngang qua bọn họ, ánh đỏ rực rỡ báo hiệu nguy hiểm cấp bách chiếu rọi trong đáy mắt Liễu Chanh, cậu đột ngột ngắc đầu, thấy phương hướng xe cứu hỏa chạy đến đúng là vị trí nhà cậu, lửa cháy trong bóng đêm giống như một con rồng lửa, cùng khói đặc cuồn cuộn bay ra từ các cửa sổ.

Điểm cháy hình như chính là tòa nhà của cậu, Liễu Chanh sợ tới mức hồn phi phách tán: “Dừng xe!” Cậu đột nhiên bắt lấy cổ tay Lục Tầm, đúng lúc này điện thoại vang lên, tay Liễu Chanh run rẩy lợi hại, di vài lần trên màn hình mới bắt được cuộc gọi: “Dì Mai –”

Đầu bên kia điện thoại là tiếng nức nở gấp gáp như lửa đốt: “Con trở về mau! Chanh Chanh, trong nhà cháy.....”

“Mẹ con đâu?!” Liễu Chanh la to.

“Dì kéo bà ấy ra rồi, hiện đang ở dưới lầu, con đang ở đâu?!”

Lúc này, Lục Tầm đã ngừng xe ở ven đường, khu dân cư cũ lối đi khá hẹp, tình hình giao thông phức tạp, xe cứu hỏa không biết đã vòng đi lối nào, nhất thời chỉ có thể nghe thấy tiếng còi báo thê lương mà không thấy được bóng dáng.

Liễu Chanh kéo cửa xe nhảy xuống, chạy như bay tới cửa lầu, Lục Tầm nhanh chân chạy theo.

Trên đường phố đứng đầy người, tiếng kêu sợ hãi, bàn tán âm ỉ như tiếng nước sôi trào, người dân trên các tòa nhà xa xa gần gần, sau mỗi một cửa sổ sáng đèn đều là bóng dáng kinh hãi hoặc tò mò nhìn ngó ra ngoài.

Liễu Chanh vẫn chạy đến dưới lầu, những người hàng xóm sợ hãi lửa lan đến vội vàng vàng chạy ra ngoài, cậu không rảnh để ý gì khác, trong đám người hỗn loạn tìm được mẹ và dì Mai.

Hai người thoát nhìn không có ai bị thương, dì Mai vẻ mặt kinh hoàng, trên mặt ám đầy tro đen, mẹ dựa vào trên người dì, ngắc đầu nhìn cửa sổ lửa cháy rừng rực, mặt không biểu tình, ánh mắt đại ra, tựa như mọi việc xung quang không liên quan gì tới bà.

Lục Tầm vừa chạy đến, hần l瞥 mắt một cái đã thấy Liễu Chanh cùng người nhà trong đám người, hần định lôi Liễu Chanh chạy đi, quay người đã không thấy ai–

“Liễu Chanh! Em làm gì đấy?!” Lục Tầm quay đầu lại, tim thiếu chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực, lông tơ trên người dựng hết lên, mắt hần thấy Liễu Chanh ngược dòng người, vài bước chân sải nhanh lên bậc thang, trong chớp mắt đã biến mất cuối thang lầu.

15. Giao Dịch - Chương 15

Liều Chanh cởi áo khoác, tùy tiện che miệng mũi, đâm thẳng vào trong nhà khói đặc cuộn cuộn. Lửa bắt đầu hắt là từ trong phòng ngủ của mẹ, bấy giờ lửa lớn hùng hực cơ hồ nuốt chửng căn phòng ngủ nho nhỏ, lửa phảng phất như mãnh thú có sinh mệnh, há mồm to như bồn máu đẩy cánh cửa gỗ bị thiêu rụi lao ra như điên. Khói đen ngạt thổ bốc lên giữa không trung, càng tụ càng dày, gần như sắp che mất cả ánh lửa lóa mắt.

Liều Chanh tìm kiếm trong khói đặc, dưỡng khí bốn phía dần dần loãng, nhiệt độ càng ngày càng cao. Cậu khom lưng tìm tới cửa phòng của mình, đang định đập văng cửa phòng nóng bỏng, lại bị một đôi tay to lớn hữu lực chặn ngang ôm vào.

“Em điên à?! Đi nhanh lên!” Lục Tầm dùng sức lực thô bạo và giọng nói nghiêm khắc chưa từng có, vừa ôm vừa kéo Liều Chanh ra ngoài.

“Buông ra! Kệ em..... Khụ khụ.....” Liều Chanh như phát điên, liều mạng tránh khỏi tay Lục Tầm, khói đen dày đặc khiến người choáng váng, không chịu nổi phải ho sặc sụa.

Liều Chanh tránh thoát khỏi khống chế của Lục Tầm, không màng gì vọt vào trong phòng, lục lọi ngăn kéo bàn học, Lục Tầm lòng nóng như lửa đốt, lửa càng ngày càng lớn, khói đặc trĩu nặng lúc nào cũng có thể khiến người hít thở không thông mà chết, dân cư trong này còn dùng bình gas, hậu quả một khi nổ mạnh thật sự không dám tưởng tượng.

Lục Tầm theo sát đằng sau Liều Chanh, thấy cậu ngồi xổm trên mặt đất mở hết mấy cái ngăn kéo, những trang giấy toàn chữ rơi đầy đất, Lục Tầm bước gần túm Liều Chanh dậy, ánh mắt lơ đãng lướt qua nội dung trên mấy trang giấy—

Ba ơi con rất xin lỗi

Con đáng đời

Tôi không yêu hấn.....

Trong chớp nhoáng Lục Tầm không rảnh nghĩ nhiều, trong mắt hấn cũng sắp lửa, đỏ bừng, nổi giận nói: “Em còn muốn sống không! Mau ra ngoài!”

Trong tay Liều Chanh cầm một thứ, Lục Tầm không có xem đó là gì, chỉ nghe Liều Chanh nghẹn ngào kêu lên: “Tôi rất nhanh..... Anh đi trước đi!” Cậu nói, mạnh mẽ túm cổ tay Lục Tầm đang kéo tay mình ra, đẩy hấn ra ngoài, lại từ góc sâu trong ngăn kéo lấy ra một thứ gì đó đen tuyền.

Thế lửa đã xuyên qua hành lang chật hẹp, đốt tới cửa phòng Liễu Chanh, ngọn lửa thè lưỡi mang theo sóng nhiệt hung mãnh liếm láp xung quanh, khói đen nóng bỏng gay mũi rớt đầy lồng ngực, như đốt trụi lý trí hần, Lục Tầm quả thực cáu đến phát điên, dưới tình thế cấp bách dùng mu bàn tay tát Liễu Chanh một cái –

“Ba” một tiếng vang, nghe rõ ràng dù trong tiếng lửa cháy thiêu đốt lớp bốp, Liễu Chanh bị một cái tát này đánh đến ngốc một chốc, hình như là đã thanh tỉnh lại, cậu lau mặt, run giọng nói: “Đúng không.....”

Lục Tầm không tiếp tục nghe cậu vô nghĩa, kẹp người dưới cánh tay, đè thấp trọng tâm, như kéo một cái bao tải, ở trước khi lửa lớn vô tình tàn sát hết nơi này, kéo Liễu Chanh ra cửa, được nhân viên cứu hỏa chạy tới đưa ra ngoài.

.....

Không khí mới mẻ đột nhiên rót vào đường hô hấp đang chịu tàn phá của Lục Tầm, hần há mồm thở, cảm thấy trước mắt bay đầy sao, trong lỗ tai kêu ong ong. Hần đỡ tường hòa hoãn một lúc lâu, cảm giác sợ hãi mới hậu tri hậu giác nảy lên trong lòng, đúng là suýt nữa đã không thấy được mặt trời ngày mai.

Liễu Chanh dựa vào tường ngồi bệt xuống đất, nước chảy dọc gương mặt bị ám bụi đen nhẻm, không biết là mồ hôi hay nước mắt. Qua một lúc, cậu bò dậy, mềm mại kéo tay Lục Tầm, áy náy nhỏ giọng nói: “Em sai rồi. Anh..... không sao chứ?”

Lục Tầm tức giận chưa tan, còn đang nghiền răng nghiền lợi nghĩ, Liễu Chanh đứa nhỏ này sao cứ thích dẫn vật bản thân như thế? Có phải chưa từng biết tiếc mạng là gì không? Hay cho một tư thế hiên ngang lẫm liệt không màng sinh tử!

“Em còn có cái gì quan trọng hơn cả tính mạng! Em muốn tức chết tôi phải không?” Lục Tầm ném tay cậu ra, quát to, ngay sau đó lại nhin không được sờ sờ mặt cậu, ngữ khí vẫn không tốt như cũ: “Tôi đánh chỗ nào? Có đau không?”

Liễu Chanh cắn môi dưới, lắc lắc đầu. Lục Tầm vươn tay với Liễu Chanh: “Có cái gì tốt? Đưa tôi xem.”

Liễu Chanh do dự, móc trong túi ra thứ Lục Tầm từng đưa cậu, giờ sắc mùi khói, túi đậu đỏ yêu thương.

Lục Tầm: “.....” Hần cảm thấy đáng ra mình phải cứng rắn thêm một chút, mấy câu quả trách định nói ra lại quên sạch, nửa ngày sau mới thốt ra được một câu: “..... Tôi đưa em nhiều đồ đáng giá như vậy, em lại lấy cái này?”

Liễu Chanh mở to đôi mắt lớn, rất thành khẩn nhìn hần.

Lục Tầm trong lòng nguôi giận hơn phân nửa, có chút dở khóc dở cười..... Ôi, từ từ, Lục Tầm nhảy bèn nhớ lại Liễu Chanh hình như không chỉ cầm một thứ này đi, hần liếc qua túi quần vẫn căng phồng của Liễu

Chanh, nhanh tay móc ra một thứ nữa.

Là một chiếc dây lưng của nam rất cũ.

“..... Hoặc là mơ thấy mẹ tôi cầm cái dây lưng trên người ba ta lúc chết, muốn ghì chết tôi, mỗi khi sắp tắt thở, tôi lại tỉnh.....”

Lời nói còn văng vẳng bên tai, từng chữ từng chữ như khoét vào tim, Lục Tầm nhớ Liễu Chanh đã từng nói với hắn – những ác mộng triền miên nhiều năm, còn có những vết thương năm này tháng nọ trên bàn tay cậu.

Lục Tầm khép đôi mắt đang sưng đến ứ máu, trong ngực khí huyết cuộn cuộn, còn khiến người ta run rẩy sợ hãi hơn so với lúc ở trong biển lửa. Hắn phần nộ lại tự trách, vì sao mình không xuất hiện sớm một chút, vì sao mình để cậu một mình chịu nhiều đau khổ như vậy.

So với chấp niệm điên dại đột nhiên bao trùm khuôn mặt Lục Tầm, Liễu Chanh vừa xấu hổ, vừa sợ hãi luống cuống, những lời Lục Tầm nói trên xe lúc trở về, cậu còn chưa kịp ngẫm nghĩ, hiện tại cậu chịu không nổi bất kỳ ánh mắt đả độn nghiến cứa nào của Lục Tầm nữa. Liễu Chanh vội vàng muốn giật thắt lưng từ trong tay Lục Tầm về, nói lộn xộn: “Đừng nhìn..... Đây là vật tùy thân lúc còn sống của cha, cha em thôi.....”

Lục Tầm chặn tay cậu lại, hắn biết không chỉ vậy, thứ này đối với Liễu Chanh, căn bản không phải “kỷ vật”, mà là lao tù trong lòng cậu, là “hình phạt” cậu cam nguyện chịu đựng, tự đẩy dọa bản thân ở trong đó rất lâu rồi.

Em không có tội lỗi cần chuộc, em cũng không cần một “đại khổ tu” như vậy.

Lục Tầm đi vài bước về phía trước, đến sát bên ngoài vòng cảnh giới, nhân viên phòng cháy đi tới đi lui bận rộn, súng cao áp bắn từng cột nước về phía cửa sổ tầng hai, va chạm với ngọn lửa và rít lên the thé, tạo thành những luồng hơi nước trắng xóa, thể lửa đã bị khống chế, chỉ còn những đám lửa lẻ tẻ vẫn chưa hoàn toàn bị dập tắt.

“Lục Tầm, anh định làm gì?!” Liễu Chanh đi theo hắn, thấy hắn giơ tay lên cao.

Lục Tầm dùng hết sức vùng tay, chiếc thắt lưng vẽ ra một đường cong sắc bén trên không trung, gọn gàng nhanh chóng ném vào trong đám lửa đang thoi thóp hơi tàn.

Sau đó, Lục Tầm kéo Liễu Chanh đang đỡ ra bên cạnh gắt gao ôm vào trong ngực, nói với cậu: “Liễu Chanh, kết thúc rồi. Không ai có thể thương tổn em, kể cả chính em.”

.....

Lộn xộn bất ngờ này ngoài ý muốn ảnh hưởng đến dự định của hai người, dù là Liễu Chanh muốn chia tay trốn chạy, hay là Lục Tầm muốn làm rõ ràng hết tất cả để tiến thêm một bước, đều không thể không nhường bước trước sự kiện đột ngột này. Liễu Chanh tuy thành thực kín đáo hơn bạn bè cùng lứa, nhưng nói đến cùng vẫn là một sinh viên chưa va chạm nhiều, xử lý mọi chuyện kế tiếp cũng khó tránh khỏi như trứng chọi đá, lúc này dù ngoài miệng cậu không nói, thực ra vẫn hy vọng có người để dựa vào.

Lục Tầm một cách tự nhiên đưa than ngày tuyết(*), nhanh chóng giúp Liễu Chanh và mẹ tìm một chỗ ở tạm thời, liên hệ công ty bảo hiểm, tìm luật sư xử lý khiếu nại và yêu cầu bồi thường của hàng xóm, liên hệ bác sĩ khoa tâm thần và viện điều dưỡng tốt nhất, đủ loại chuyện to to nhỏ nhỏ như vậy.

(*) tuyết trung tống thán: giúp người khi gặp nạn (ví với việc giúp đỡ vật chất cho người khác, khi họ đang cần) (nguồn: từ điển Lạc Việt)

Kết quả điều tra nguyên nhân hỏa hoạn cũng đã có, là do người phóng hỏa, Liễu Chanh hai ngày một đêm không về nhà, di Mai vốn có việc, thấy mẹ Liễu Chanh ngủ thiếp đi, liền ra ngoài chưa tới một tiếng đồng hồ, vậy mà bà đã đốt rèm cửa phòng mình rồi.

Phòng ở viện điều dưỡng không nhiều, Lục Tầm nhờ quan hệ tốt cuộc an bài thỏa đáng, hôm sau phải đưa mẹ đi nằm viện, tối nay Liễu Chanh ở khách sạn cùng mẹ, trong lòng bách vị tạp trần.

Hiếm thấy mẹ thần trí tỉnh táo, bà nhìn bóng lưng thon gầy thẳng tắp của Liễu Chanh, mím chặt môi.

“Chanh Chanh, mày ra đây.” Trong phòng có thể nghe tiếng kim rơi đột ngột vang lên giọng nữ lạnh như băng.

Liễu Chanh ngồi trước bàn đọc, tìm được một tờ giấy bỏ đi đang viết lung tung, đột nhiên nghe một tiếng này, như phản xạ có điều kiện hơi run run, bút bi lạch cạch rớt trên bàn.

Cậu xoay người, mẹ đang cứng ngắc ngồi bên giường, trong tay nắm chặt một tấm ảnh.

“Mẹ, làm sao vậy?” Liễu Chanh đi qua, đứng ở trước mặt bà.

“Cái này để lại cho mày, mẹ chỉ mang ra được bức ảnh này.” Người phụ nữ gơ cánh tay khô gầy như cành củi, run run rẩy rẩy đưa ảnh cho Liễu Chanh, vốn bà mới hơn bốn mươi tuổi, nhưng khóe mắt đuôi mày đã đầy nếp nhăn, hai bên tóc mai bạc trắng.

Liễu Chanh nhận lấy, là tấm ảnh chụp chung ba người mẹ vẫn đặt đầu giường, nhưng bà đã xé đi phần ảnh có bà.

“Mẹ không giữ lại cho mình sao?” Liễu Chanh biết mẹ luôn cầm bức ảnh này nhìn, miệng lẩm bẩm, vừa có thể tưởng nhớ chồng bà, vừa có thể nguyên rửa đứa con, một công đôi việc.

Bà thống khổ lại trào phúng cười: “Cầm đi, dù sao bộ dạng lão Viên mẹ vẫn luôn khắc trong đầu, mày, mẹ cũng không muốn thấy. Cứ như vậy đi. Về sau mẹ ở bệnh viện, không có việc gì cũng không cần tới thăm.”

Những lời này từ miệng người mẹ ruột thịt nói ra, Liễu Chanh vừa không thương tâm cũng không tức giận, cậu yên lặng nhìn tấm ảnh không trọn vẹn, lúc ấy cậu đã là một đứa nhóc lớn tướng, còn làm nũng ngồi trên đùi ba ba, cười đến vô tâm vô phế, một bàn tay dày rộng của ba ba đặt trên vai cậu, một ôm eo cậu, cầm gác trên đỉnh đầu con trai, là tư thế yêu chiều thân thiết bao nhiêu.

Trên thế giới hẳn không còn người nào tốt với cậu như vậy..... Không, còn có một người, trước mắt Liễu Chanh thoáng hiện lên hình ảnh Lục Tầm ôn nhu tươi cười, khéo miệng bất giác xuất hiện ý cười nhàn nhạt.

“Mấy năm nay, hai chúng ta dần vất lẫn nhau cũng đủ rồi, mày cũng sắp 20, rời khỏi mẹ, an ổn mà sống.” Mẹ bình thản nói, ánh mắt trống rỗng lướt qua Liễu Chanh, thần thờ không có điểm dừng.

“Mẹ, mẹ cố ý đúng không? Châm lửa đốt nhà.” Liễu Chanh cất ảnh, nhìn người đàn bà tiều tụy trước mắt, “Mẹ muốn chết như vậy?”

Bà nhẹ nhàng lắc đầu, cười khổ: “Muốn chết, lại không dám chết.”

“Sao thế? Sợ tới bên kia không có mặt mũi gặp cha con, sợ ông hỏi mẹ chăm con trai mấy năm nay thế nào phải không?”

“Câm miệng.” Rốt cuộc trên mặt người đàn bà bớt nét thờ ơ, ánh mắt bà bỗng trở nên sắc bén: “Mày cũng lớn rồi, cũng có thể dùng khoản bồi thường năm đó, mấy năm nay mày để tao ở đây, không chịu đưa tao đi bệnh viện, là bởi vì cái gì, trong lòng mày rõ ràng nhất. Tao ở trước mặt mày một ngày, là có thể nhắc mày mày đã làm cái chuyện tốt đẹp gì đúng không? Tao đánh mày, thực ra trong lòng mày cũng cảm thấy giải thoát nhỉ...”

Liễu Chanh cắn môi không nói chuyện, cậu bỗng cảm thấy khóe mắt ướt át, rất nhiều năm cậu chưa từng trước mặt mẹ chảy một giọt nước mắt, mấy câu nói đó lại giống mũi tên nhọn hoắt xuyên thấu tâm can, đến bây giờ, ân oán gút mắc trong sương mù bỗng chốc trần ai lạc định, mấy câu qua lại rốt cuộc cũng xé rách lớp ngụy trang cuối cùng giữa hai mẹ con.

Chỉ trích, oán hận, phát tiết, trừng phạt, dần vất lại lợi dụng lẫn nhau, tới hôm nay cuối cùng cũng có thể kết thúc.

“..... Đời này cứ như vậy, chúng ta không có duyên phận mẫu tử, kiếp sau tốt nhất cũng đừng gặp nhau.” Mẹ nói xong câu đó, thở ra một hơi thật dài, cả người suy sụp, vô lực phát phát tay.

.....

Sáng sớm hôm sau, Lục Tầm tự mình đưa mẹ Liễu Chanh mẫu thân đến viện điều dưỡng, dàn xếp ổn thỏa tất cả, lại đưa Liễu Chanh về trường học, dọc đường đi Liễu Chanh ỉu xiu, không nói gì, đầu dựa trên cửa sổ thủy tinh, không biết đang nghĩ gì.

“Liễu Chanh, sinh nhật em sắp tới rồi nhỉ?” Sắp đến trường học, Lục Tầm rốt cuộc nhin không được hỏi.

“Em không đón sinh nhật.” Liễu Chanh thật vất vả lấy lại tinh thần, thấp giọng nói.

Sinh nhật em cũng là ngày mất của cha.

“Hai mươi rồi. Phải đón chứ.” Lục Tầm duỗi tay xoa xoa tóc Liễu Chanh, cười nói: “Hai mươi tuổi (nhị thập) rất thần kỳ nha, tuổi ở một cái thập đầu, còn có thể mong chút mong thiếu niên, trẻ con kêu em một tiếng ca ca em cũng có thể ứng tiếng, vừa qua nhị thập lại không thể giả bộ được nữa, thời gian cứ như tiếc từng giây mà thúc giục em đi về phía trước.” Lục Tầm dừng xe trước cổng trường, còn nói: “Đừng ở khách sạn nữa, rất lãng phí, tối nay về chỗ tôi đi, quần áo đồ dùng hàng ngày tôi cũng chuẩn bị xong rồi.”

Trong lòng Liễu Chanh rất loạn, tuy rằng biết tình huống hiện tại, Lục Tầm an bài như vậy là hợp tình hợp lý, nhưng cậu vẫn không bước qua được điểm mấu chốt trong lòng mình, cậu sợ.

“Cảm ơn, để em..... nghĩ thêm.....” Liễu Chanh đặt tay lên tay nắm mở cửa xe, ánh mắt lấp lóe.

“Liễu Chanh, cái này cho em.” Lục Tầm không tức giận, mà rút một bì thư lớn và dày từ trong túi ra, trình trọng đưa cho Liễu Chanh.

Liễu Chanh nghi hoặc nhận lấy, tạm biệt Lục Tầm, cũng không quay đầu lại đi vào lớp.

Hôm đó, mây quang gió nhẹ, hơi thở mùa hè lảng lảng buông xuống, cả giáo viên lẫn sinh viên đều thay trang phục hè mỏng manh rực rỡ, cả vườn trường như nở rộ ngàn đóa hoa, khắp nơi là gió đầu hè tươi mát trong lành.

Trước giờ vào học, trong giảng đường kín sinh viên, người mơ màng buồn ngủ, người khe khẽ thì thầm, hàng cuối cùng, lại có một người con trai sạch sẽ mảnh khảnh, đột nhiên phát ra tiếng trầm khàn, nghẹn ngào không thể ức chế.

Cậu che miệng, cật lực nuốt xuống đau lòng tê tâm liệt phế, nuốt xuống kích động muốn gào khóc thật lớn, nhưng vẫn có nước mắt chảy ra từ khóe mắt hơi cong, làm ướt đầm vô số tờ giấy trắng trước mặt.

Trên những tờ giấy đó, ngay ngắn, chi chi chít chít, tràn ngập chữ.

Nhìn kĩ một chút có thể thấy, những nét chữ cứng cáp này, ngàn vạn lần lặp lại một dòng:

Liều Chanh, không phải lỗi của em.

Không phải lỗi của em. Không phải lỗi của em. Không phải lỗi của em.....

16. Giao Dịch - Chương 16

Không phải lỗi của em.

Năm chữ này đã tới trễ tám năm, nó giống như một câu ma chú, rạch ra một khe hở trong đáy lòng lạnh lẽo cứng rắn của Liều Chanh, tiếp đó trời rung đất lở, băng nguyên hòa tan, mầm non cảnh mới từ dưới đất chui lên.

Mãi đến thật lâu sau đó, Lục Tầm nhìn Liều Chanh an tĩnh ngủ, vẫn cảm thấy vừa vui mừng lại đau lòng, hân vui vì bản thân trong thời điểm mấu chốt đã phá vỡ nút thắt cuối cùng của Liều Chanh, lại nhịn không được nghĩ, vì sao mình không xuất hiện sớm một chút? Hắn thật sự rất muốn, có thể trở lại lúc đứa bé kia còn khóc thút thít, ngồi xổm xuống kéo tay cậu, nhìn thẳng đôi mắt đó, nói với cậu một câu “Không phải lỗi của em”, mặc dù làm như vậy, Liều Chanh sẽ ở một nơi hắn không biết bình an vui sướng lớn lên, không biết đến hắn, hắn cũng cam tâm tình nguyện.

Tối hôm đó Liều Chanh trở về nhà Lục Tầm, trên tàu điện ngầm cậu đứng dựa gần cửa xe, trong tay nắm chặt xấp giấy dày đặc chữ. Liều Chanh nhìn cảnh vật tối đen lướt qua cửa sổ, nhìn mặt mình mơ hồ hiện lên trên cửa kính thủy tinh, người trên tàu vội vội vã vã, bên tai là tiếng nói chuyện ồn ào, cậu đột nhiên cực kỳ nhớ Lục Tầm, muốn đến gặp hắn, một giây cũng không chờ nổi.

Nhưng khi thực sự đứng trước cửa nhà, Liều Chanh lại do dự, tay giơ lên muốn ấn chuông cửa vài lần lại buông xuống, cách một cánh cửa là người cậu tâm tâm niệm niệm, người kia sẽ tha thứ cậu cố tình gây sự, sẽ tỉ mỉ chu đáo, không màng an nguy kéo cậu ra từ trong biển lửa...

Nhưng hắn có thể tha thứ mình lừa dối hắn không? Sau khi đã biết chân tướng, còn có thể tâm bình khí hòa không?

Liều Chanh còn đang lưỡng lự, Lục Tầm lại phát hiện ra cậu đến rồi, mở cửa ra: “Liều Chanh, về rồi? Vào nhà ăn cơm đi.” Hắn cười cười, giọng điệu như ngày thường, giống như ngày nào giờ này Liều Chanh cũng sẽ về nhà vậy.

Liều Chanh rốt cuộc không thể nhẫn nại, cậu nhào vào trong ngực Lục Tầm, chỉ nói một câu “cảm ơn”, liền không nói tiếp được nữa.

Hai người cứ ôm nhau như vậy thật lâu, Lục Tầm dùng cảm cọ cọ tóc Liều Chanh, nhẹ giọng nói: “Chỉ cảm ơn, thì xong rồi?”

Liều Chanh vùi đầu trong ngực hắn, thấp giọng nói: “Em nghĩ nghĩ, tạm thời thực sự không có chỗ nào đi, anh có thể thu lưu em không?” Cậu dừng một chút, lại giống như làm nũng nói: “Em sẽ nấu cơm, còn biết làm ẩm giường.”

Liều Chanh nhắm mắt lại, lưu luyến hơi thở ấm áp và an tâm trên người Lục Tầm, do dự cùng bản khoăn trong lòng giờ khắc này bị ôn nhu quyến luyến đánh đuổi chạy sạch sẽ, cậu nghĩ, mặc kệ hết, cảm giác yêu và được yêu như vậy, quả thực không muốn tiếp tục bỏ lỡ một giây một phút nào nữa.

Sự thật thực rất nhanh chứng minh, Liều Chanh đúng là lo xa quá rồi.

Ngày sinh nhật hai mươi tuổi, Liều Chanh dậy rất sớm, cậu lặng lẽ chuẩn bị đồ đi tế bái cha. Lúc mặc xong quần áo, nhẹ tay nhẹ chân đi ra cửa, Lục Tầm trở mình trên giường, theo thói quen sờ sang bên cạnh, ngay sau đó liền tỉnh lại.

“Liều Chanh? Em định ra ngoài à?” Lục Tầm ngồi dậy, mở hai tay ra với cậu.

Liều Chanh hết cách, quay lại ôm hắn: “Em ra ngoài mua chút đồ.”

Lục Tầm cắn cắn lỗ tai cậu: “Gạt người. Anh biết em định đi đâu, chờ anh.”

Xe một đường chạy về phía nam, Liều Chanh lúc đầu còn thấp thỏm bất an, đến khi cách nghĩa địa công cộng này ngày càng gần, trái tim cậu dần dần bình tĩnh lại.

Chờ đến khi hai người đứng trước khối mộ bia kia, mọi chuyện không nói tự rõ.

Sau một lúc lâu trầm mặc, Liều Chanh rót cuộc hỏi: “Anh biết từ khi nào?”

Lục Tầm nói: “Sau khi Triệu Đình tìm em, anh đã biết.” Hắn đặt một bó hoa trắng và một cái bánh sinh nhật trước bia mộ.

Liều Chanh môi hơi run, đuôi mắt đỏ lên, cậu gian nan mở miệng, mỗi một chữ thốt ra như mang theo cả tia máu: “Cho nên anh đã biết em từ đầu đã lừa anh, em tiếp cận anh là có mục đích riêng.....”

Lục Tầm xua xua tay ngắt lời cậu, khom người nghiêm túc lấy ba cái về phía mộ bia, trịnh trọng nói: “Viên tiên sinh, mấy năm nay thỉnh thoảng con cũng tới thăm ngài, nói xin lỗi rất nhiều lần, hôm nay con sẽ nói với ngài chuyện khác, Liều Chanh là một đứa nhỏ rất ngoan, con rất thích cậu ấy, chuyện ngài tiếc nuối nhất, hẳn chính là không thể tự mình chăm sóc cậu ấy đúng không, bây giờ con thỉnh ngài một chút lợi nhỏ, để sau này con thay ngài chăm sóc cậu ấy, ngài xem như vậy được không?”

Cả mộ viên im ắng, đêm qua một cơn mưa nhỏ khiến bùn đất tỏa ra hơi ẩm trong lành, một tiếng chim hót tình cờ lanh lảnh dễ nghe, người đàn ông trong ảnh trên bia mộ gương mặt hiền từ, tươi cười ấm áp.

Liều Chanh dùng mu bàn tay chặn miệng, cậu ngẩng đầu nhìn bầu trời có chút âm u, nước mắt chảy dọc theo tóc mai.

Lục Tầm tới gần ôm Liều Chanh vào trong ngực, bàn tay to ấn sau đầu cậu: “Anh nghe thấy cha em nói được, ông đồng ý rồi. Em nói đi? Em không phải muốn báo thù sao? Muốn trừng phạt anh? Vậy ở cạnh anh, phạt anh cả đời đi.”

Mọi hiểu lầm, oán hận, lừa dối và do dự rốt cục trong một giây này như rã mây thấy mặt trời, tiêu tan không dấu vết. Liều Chanh ôm chặt Lục Tầm, ngẩng đầu lên từ trong ngực hắn, đôi mắt trong suốt như được tắm qua nước suối, cậu liên tục gật đầu, nức nở: “Anh nói, anh cũng đừng hối hận.....”

Lục Tầm cười, hắn kéo tay Liều Chanh, cùng cậu ngồi trên bậc thềm trước mộ bia, mở bánh kem ra, sau đó lấy ra chín ngọn nến, tỉ mỉ xếp quanh bánh kem, tạo thành một vòng tròn, chín ngọn nến từ 12 đến 20, xếp quanh một hàng chữ nhỏ ở giữa: Liều Chanh, cha yêu con, và Lục tiên sinh cũng yêu em.

“Liều Chanh, chúng ta cùng cha ăn bánh đi, cha chắc chắn cũng rất tiếc hôm đó không được ăn bánh cùng em.” Lục Tầm châm lửa các ngọn nến, ý bảo Liều Chanh thổi thổi: “Liều Chanh, 12 tuổi đến 20 tuổi, sinh nhật vui vẻ.” Hắn nhẹ nhàng hôn lên trán Liều Chanh, từ nay về sau mỗi sinh nhật của em, anh sẽ không bỏ lỡ nữa.

.....

Nghỉ hè năm đó, Lục Tầm mang Liều Chanh nghỉ phép gần bờ biển, hai người xây lâu đài, đào cua trên bờ cát, buổi tối ngủ trong lều trại.

Trên đệm trải thảm rất dày, Lục Tầm đặt Liều Chanh trong đám chăn lộn xộn, hôn lên thân thể trần trụi của cậu, trong khoảng thời gian này, Liều Chanh được nuôi rất tốt, còn mỗi ngày chạy bộ rèn luyện với Lục Tầm, thân thể gầy gò mảnh khảnh ban đầu đã có một tầng cơ bắp dẻo dai căng mịn, làn da cũng thêm chút màu tiểu mạch khỏe mạnh, mơ hồ bỏ đi cảm giác thiếu niên gầy gò, càng ngày càng giống một người đàn ông.

Tinh lực Liều Chanh cũng trở nên rất dồi dào, nếu không đủ liền quán quít lấy Lục Tầm, hại Lục Tầm phải trộm tìm bác sĩ đòi thuốc bổ thận, hắn sâu lo nghĩ, mình hơn Liều Chanh nhiều tuổi như vậy, thật sự chút sợ đến lúc Liều Chanh như lang như hổ, bản thân đã không chịu nổi.

“Em còn muốn, em còn muốn..... Lục tiên sinh?” Liều Chanh nằm nhào trên người Lục Tầm làm nũng, nắm tiểu đệ đệ của hắn không buông: “Anh muốn ngủ à? Không được ngủ.....” Cậu xấu xa liếm vành tai Lục Tầm, dùng đầu lưỡi với vào lỗ tai hắn quấy loạn, lại dùng đầu ngón tay gãi gãi trên đùi Lục Tầm, tự chơi tự vui một lát, nhất thời hứng khởi, lôi một con cua nhỏ đào ban ngày trong thùng nhựa ra ngoài, đặt trên bụng Lục Tầm, để nó bò tới bò lui.

Lục Tầm bị Liều Chanh và cua nhỏ trêu chọc đến tâm ngứa khó nhịn, cả người khô nóng, được một lát lại cứng, hắn xoay người, cánh tay xuyên qua nách Liều Chanh, đẩy cậu trở mình, đè dưới người hắn, hắn với ngón tay vào trong miệng Liều Chanh, rốt cuộc làm tiểu yêu tinh này ngậm miệng.

“Còn muốn đứng không? Vậy chốc em cũng đừng có mà xin tha!”

.....

Liều Chanh thở dốc rên rỉ, trong cơn sóng khoái cảm quên hết tất cả, cậu cầm lấy tay Lục Tầm đang đỡ ở thắt lưng mình.

Cao trào đồng thời quét qua hai người, Liều Chanh tinh thần tan rã, hơn nửa ngày sau mới khôi phục thần trí, mở to mắt.

Một con cua nhỏ đang lung tung bò ngang, lúc đi qua trước mặt cậu, động tác chậm nửa nhịp, tựa hồ đang ngơ ngác nhìn cậu.

Liều Chanh: “.....” Mày nhìn cái gì?

Cua nhỏ: “.....” Tui chưa nhìn thấy gì đâu nha.

Hai người ôm nhau ngủ say, nửa đêm bắt đầu mưa, hạt mưa đập vào vải bạt kêu lộp độp, gió biển rít gào, sóng ồn ào hò hét, như thiên quân vạn mã lao đến bờ biển.

Lục Tầm tỉnh lại, duỗi tay che kín lỗ tai Liều Chanh, bảo bối của hắn hơi động động, nhăn mày, Lục Tầm nhẹ nhàng hôn lên ấn đường Liều Chanh, mãi cho tới khi nơi đó giãn ra một lần nữa.

Trước đây Lục Tầm không thích ngày mưa, trời mưa hắn sẽ đau đầu, nhưng đêm hiện giờ, hắn vậy mà hoàn toàn không thấy một chút gì không thoải mái, hắn nhìn Liều Chanh đang ngủ say trong bóng tối, nhìn cậu hơi thở phập phồng khiến hàng mi rung động, cảm thấy chưa có khi nào an tâm hạnh phúc như thế này.

Sáng sớm, hết mưa rồi, Liều Chanh và Lục Tầm ngồi ngoài lều ngắm mặt trời mọc, Liều Chanh nhìn cảnh “Mưa đánh bãi cát vạn điểm khanh”(*) trước mắt, ngạc nhiên: “Tối hôm qua trời mưa? Em chẳng nghe thấy gì cả?”

(*) Phong xuy thủy diện thiên tầng lãng / Vũ đả sa than vạn điểm khanh (Gió thổi mặt nước ngàn cơn sóng / Mưa đánh bãi cát vạn điểm khanh - điểm khanh là hố, lỗ nhỏ): Là một liên cú (một trong những hình thức làm thơ thời xưa, gồm hai hay nhiều người, mỗi người làm một câu rồi ghép thành bài thơ) trong tấu nói (một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt)

Lục Tầm lắc lắc cánh tay tê mỏi, đắc ý nghĩ em đương nhiên không biết, ngủ hết con heo nhỏ cơ mà.

Đường chân trời phía đông dần ửng lên ánh kim hồng, ánh mặt trời từ trong mây chậm rãi dâng lên, gió biển mang theo vị tanh mặn lướt nhẹ trên mặt, khiến góc áo bị thổi bay của hai người miệt mài dây dưa

lẫn nhau.

Liều Chanh nheo mắt, vươn tay trái, che trước mặt, ánh sáng rực rỡ tràn qua khe bàn tay, sáng rọi khuôn mặt đầy phấn chấn và ý cười.

“Liều Chanh,” Lục Tầm thuận thế nắm tay phải của cậu đặt bên môi hôn: “Mặt trời lên rồi.”

Tác giả có lời muốn nói: Chính văn hoàn ~

17. Giao Dịch - Chương 17: Phiên Ngoại: Tết Nguyên Tiêu

Năm ngoái, Lục Tầm bận rộn chân không chạm đất, lúc công ty họp thường niên hắn còn đang đi công tác bên ngoài, qua năm mới, trong lòng đám cấp dưới còn rất bi ai, sếp Lục năm nào tham gia họp hàng năm, đều sẽ có mấy bao lì xì vạn đồng, đôi khi uống say, không chịu nổi bọn họ ồn ào, năm vạn mười vạn cũng có thể vung tay.

Lục Tầm trong cuộc họp sinh hoạt dân chủ (*) nghe xong đám nhân viên “kiến nghị liên quan tới việc tổ chức hội Nguyên Tiêu năm con gà vui vẻ”, quyết định nghe lời hay lẽ phải, cho đám tiểu yêu này một cơ hội lừa tiền hắn.

(*) cuộc họp sinh hoạt dân chủ: là chế độ hoạt động cán bộ lãnh đạo triệu tập đảng viên tổ chức cuộc họp để triển khai phê bình và tự phê bình. (nguồn: baidu)

Liều Chanh đang được nghỉ đông nhàn phát hoảng, tràn đầy phấn khởi đi theo Lục Tầm tới tham gia hoạt động.

Liều Chanh thường xuyên đến công ty tìm Lục Tầm, trong công ty trên từ nguyên lão dưới đến người dọn vệ sinh đều biết cậu, đều đối với cậu thân thiết có thừa, tất cung tất kính. Liều Chanh theo Lục Tầm đi đến ngoài hội trường, mấy giám đốc điều hành và quản lý cấp cao đồn dập vây quanh Lục Tầm chào hỏi, Lục Tầm tiện tay ôm lấy một bé gái đáng yêu như một cục lông hồng nho nhỏ, thân thiết hàn huyên cùng mọi người.

“Liều Chanh.... Bên này, lại đây.” Liều Chanh nghe thấy có người gọi mình, quay đầu nhìn, là thư ký của Lục Tầm, đang ngồi sau bàn tiếp đón khách, trước mặt là một cái hòm rút thăm trúng thưởng trong suốt, xung quanh xếp vài con gà trống bằng bông, trong hòm đã thả không ít bóng rút thưởng đủ màu sắc.

Liều Chanh cười khanh khách đi qua, chào hỏi: “Chị Viên Viên, chị vội gì thế?”

Viên Viên là một cô gái trọng ân tình, cực kỳ được việc, cô chớp chớp mắt với Liều Chanh, đưa cho cậu một tấm phiếu một cái bút, cười nói: “Viết tên em lên trên, chị cho em thả vào trong rương bốc thăm, ngày

hôm nay tuyệt đối có thể rút trúng.”

Liều Chanh do dự nhận lấy, hơi ngượng ngùng: “Nhiều người như vậy, sao có thể rút trúng được em a.....”

Viên Viên nhỏ giọng nói: “Chị nói có thể trúng là có thể trúng.”

Liều Chanh nửa tin nửa ngờ, cũng cảm thấy có vẻ hay hay, cúi người đang muốn viết, lúc này Triệu Đình dẫn một mỹ nữ trang điểm lộng lẫy đi tới.

Triệu Đình sớm đã biết chuyện, hiện tại cực kỳ khách khí với Liều Chanh, nhưng rốt cuộc trước đây cũng từng có xung đột, hai người gặp mặt ít nhiều vẫn có chút xấu hổ, Liều Chanh cúi đầu, làm bộ không thấy y.

Cậu vừa hạ tay, đột nhiên nhớ tới gì đó, ngồi bút dừng lại, ngẩng đầu hỏi Viên Viên: “Chị này, em nghe Lục tổng nói, công ty mọi người rút thăm trúng thưởng hàng năm có truyền thống nếu rút trúng quản lý cấp cao, quản lý đó chẳng những không thể lấy thưởng còn phải lấy ra một mức thưởng tương tự tiếp tục rút một người khác lên, có chuyện đó không?”

Viên Viên hưng phấn nói: “Phải nha! Cái này mới là hay nhất nè, có một năm quản lý cấp cao bị gọi liên tục, tiền thưởng cuối cùng thêm đến hơn bốn mươi vạn, mọi người vui đến phát điên!”

Liều Chanh cười giảo hoạt, sửa chữ Liều viết dở đi, thay bằng hai chữ “Triệu Đình” ngay ngắn. Cậu điềm nhiên như không gấp tờ giấy lại, lại nhét vào trong quả bóng, đưa cho Viên Viên, mềm mại nói: “Chị Viên Viên, em muốn trúng cái giải thưởng lớn của Lục tổng nhà em đó, trúng em mời chị ăn cơm.”

Viên Viên vội gật đầu, cười xấu xa cất quả bóng đi.

Trong bữa tiệc cực kỳ náo nhiệt, tiết mục góp vui và trò chơi tiến hành xen kẽ, không ngừng có người lại gần Lục Tầm kính rượu, Lục Tầm cũng không quên ngồi bên cạnh Liều Chanh, ăn một miếng liền gấp cho cậu một đĩa, giống như chỉ lo cậu một người lớn như thế bị đói bụng.

Uống mấy chén không khí đã dâng cao, lá gan mọi người ngày càng lớn, lúc lại gần kính rượu, liền tiện thể muốn nhìn Liều Chanh vài lần, hoặc là nháo nháo vài câu vui đùa bình thường, ồn ào muốn “tiểu lão bản nương” uống một chén với bọn họ.

Liều Chanh ứng đối tự nhiên, uống hai chén mặt đã đỏ, Lục Tầm ngồi bên cạnh, ngẩng đầu nhìn cậu, nhìn gương mặt trong trắng lộ hồng giống cánh hoa đào, đôi môi bị vang đỏ thắm đắm nhìn cực kỳ ngon miệng, nhìn không được muốn nếm thử.

Lục Tầm đứng lên, giúp cậu chắn rượu, cười nói: “Mấy người ồn ào gì đấy? Coi tôi không ở đây à? cậu ấy còn nhỏ uống rượu gì, để cho tôi tự phạt ba chén.”

Mọi người vội vàng xin tha, hi hi ha ha tản ra.

Lục Tầm vắt tay qua vai Liễu Chanh, ấn cậu ngồi xuống, tay liền không thành thật, dưới khăn trải bàn sờ từ đầu gối vào trong đùi, lại tiếp tục xúc vật áo sơ mi cậu, duỗi tay vào.

Liễu Chanh đột nhiên cứng người, ai oán liếc hắn một cái, nhỏ giọng nói: “Lục tổng, anh uống nhiều rồi?”

Lục Tầm không nói lời nào, tay càng làm càn, chạy dọc bụng dưới ẩm áp của Liễu Chanh, thò vào trong quần lót.

“.....” Liễu Chanh không ngừng kêu khổ, bất động thanh sắc hơi khom người kéo ghế dựa sát vào bàn, cắn chặt môi dưới.

“..... Thời khắc kích động lòng người nhất đêm nay đã tới rồi, mời tất cả mọi người trở về chỗ của mình, giải thưởng lớn rơi vào nhà ai đây, chúng ta rửa mắt trông chờ..... Lục tổng, mời ngài lên đài giúp chúng ta rút thưởng nào!”

Liễu Chanh thở một hơi dài nhẹ nhõm, Lục Tầm dừng đôi tay đang tác quái, kề tai Liễu Chanh nói nhỏ: “Về nhà trị em sau.”

Lục Tầm vừa định đứng dậy, Viên Viên không biết từ nơi nào chạy tới, nửa quỳ bên người hắn, nhét trong lòng bàn tay hắn một quả bóng nhỏ, thì thầm bên tai hắn.

Lục Tầm cười gật gật đầu, hắn chỉ cần nắm quả bóng này trong tay đảo một vòng trong hòm rút thưởng, rồi cầm ra là được. Kỳ thực chơi như vậy cũng rất vui, vừa có thể làm Liễu Chanh vui vẻ, náo động không khí hiện trường là chính, tiền lì xì đương nhiên cũng sẽ không lấy thật, lại rút thêm một lần nữa bù vào là xong.

Lục Tầm lên bục, mọi người nín thở tập trung chờ đợi.

“Tôi rút hầu bao năm vạn lì xì cho mọi người, bây giờ rút thăm, để xem ai là ngôi sao may mắn đêm nay nào.” Lục Tầm cười nói không chút sợ hãi, làm bộ làm tịch đảo đảo vài vòng trong hòm rút thăm, sau đó đưa quả bóng nhỏ kia cho người dẫn chương trình.

Dưới bục, ánh mắt ai nấy sáng quắc như một đám sói đói, hận không thể cướp lấy vật nhỏ trong tay người dẫn chương trình ăn luôn.

Người dẫn chương trình cố ý chậm rãi mở phiếu, hắng giọng, lập lời: “A là người này, rất đặc biệt nha..... Hắn chính là..... Chính là người mà Lục tổng chúng ta coi là.....”

Không khí dưới bục như là bị ngưng đọng, từng tiếng hò hét hưng phấn khó khăn kẹt trong cổ họng.

“..... kim bài trợ thủ! Triệu Đình Triệu tổng thân ái của chúng ta!” Người dẫn chương trình cất cao giọng, hô hào rõ to.

Lục Tầm: “.....” Hắn từ trên cao nhìn xuống dưới, thấy Viên Viên vẻ mặt mờ mịt, Triệu Đình đỏ khóc đỏ cười, mà Liễu Chanh, cười điên dại nhào người ra bàn.

Tiếng vỗ tay vang lên kinh thiên động địa—

“Triệu tổng! Mau lên bục!”

“Triệu tổng lì xì mau, lại thêm năm vạn nữa!”

“Triệu tổng! Triệu tổng!.....”

Triệu Đình bất đắc dĩ cười, hắn đương nhiên cũng không để ý chút tiền ấy, chỉ là hôm nay mình chó ngáp phải ruồi à? Sao mà mấy năm trước ngay cả cái lót chuột cũng không trúng chứ?

Triệu Đình lên bục, Nguyên tiêu vui vẻ trong tiếng cười cười nói nói tiến hành, cũng nhanh chóng kết thúc.

Sau khi kết thúc, Liễu Chanh đỡ Lục Tầm trốn về, Lục Tầm ngà ngà say, cười đến lông mi cong cong, mặt mũi hớn hở.

“Chơi vui không?” Hắn dựa vào người Liễu Chanh, ôn nhu hỏi.

“Ân. Chỉ hơi tiếc, chẳng trúng giải nào, hai tay trắng luôn.....” Liễu Chanh cười trêu.

Lục Tầm đi qua bàn tiếp đón, dừng chân, nhặt một con gà trống trên bàn, nhét vào trong ngực Liễu Chanh: “Đây, anh đây cho em tiểu kê kê.”

Liễu Chanh và con gà xâu xấu kia hai mặt nhìn nhau, nói với nó: “Nào, gà trống huynh, chúng ta đi về.”

Về đến nhà, Liễu Chanh thả gà trống lên giường, định đi nấu canh giải rượu cho Lục Tầm, còn chưa kịp xoay người, đã bị Lục Tầm đánh gục.

“Đừng chạy,” Lục Tầm túy nhân mơ hồ nhìn cậu, hôn khắp mặt cậu và hóm vai: “Liễu Chanh, anh chưa được ăn no.”

Liễu Chanh cảm thụ được hơi thở nóng rực, quen thuộc của Lục Tầm, mở rộng thân thể tiếp nhận hắn, cảm thấy từ thân đến tâm mình đều bị lấp đầy.

Nhân sinh đến đây, cuối cùng cũng viên mãn.

Tác giả có lời muốn nói: Toàn văn hoàn. Xóa muốn nát tâm. (chắc hẳn là cắt H bị kiểm duyệt:)))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vien-tro-giao-dich>